

Giới thiệu Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm

Một câu chuyện tình yêu bắt đầu từ mối tình một đêm của hai người vốn chưa tình quen biết nhau như hai đường thẳng song song. Nhưng trong một lần tình cờ khi cả hai đã lỡ uống quá say phát sinh quan hệ.

Sau khi tỉnh dậy cô gái nhỏ lại có thể bỏ trốn hần. Hần vừa có quyền vừa có thể, tự nhận là đệ nhất mỹ nam, có sức quyến rũ hơn người - _| cô lại có thể bỏ đi không một lời từ biệt. Hần đẹp trai như vậy mà sao cô có thể hủy hoại trong sạch của hần xong rồi bỏ đi, có phải quá si nhục sắc đẹp hần không. Ông trời sắp đặt cô và hần gặp lại nhau, lần này hần không dễ buông tha cô như vậy.

Hần- Trác Diệu chủ tịch Trác thị. Người đàn ông đứng đầu giới tài chính. Nắm trong tay hắc đạo lẫn bạch đạo. Ngũ quan tinh xảo, anh tuấn hơn người. Tiếp quản công ty năm 18 tuổi, chỉ được mấy năm đã đem lại cho công ty không biết bao nhiêu món lời lớn, đưa Trác Thị trở thành tập đoàn lớn nhất trong nước. Giới tài chính nghe đến tên Trác Diệu không ai không khò nể phục.

Cô- Lục Dĩ Nhi chỉ là một nhân viên nhỏ ở Trác thị vừa được nhận vào mấy ngày. Mang gương mặt thiên thần, xinh đẹp không tí vết. Thuần khiết, trong sáng, ngây thơ vô số tội. Lương thiện thích giúp đỡ người khác nhưng thường gây họa vì tính vụng về, hậu đậu. Sở thích nấu ăn, thích là một chuyện nhưng ăn hay không lại là một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ăn xong bỏ trốn

Lục Dĩ Nhi khẽ mở đôi mắt xinh đẹp, cả người vô cùng mệt mỏi hạ thân đau nhức. Đập vào mắt cô là gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông. Lục Dĩ Nhi Gương mặt đỏ hồng, ngũ quan xinh đẹp biến hóa vô số biểu tình rất phong phú. Cô kiểm tra trên giường thì phát hiện một vết máu đỏ. Bỗng nhiên nhớ lại tối hôm qua sau khi có chút say bị mấy tên nam cận kề hạ được, đẹp quá cũng là một cái tội, hình như trong lúc đó có người cứu cô. Rồi hình ảnh đêm qua hiện lên cô cùng người đàn ông này ân ái ái, người đàn ông này như hút hết sinh mệnh của cô, ăn cô không còn chút gì cả gương mặt trắng bệch liền đỏ ửng lên.

Cô khẽ thở dài, Nhẹ nhàng bước xuống giường nhanh chóng mặc lại quần áo tối hôm qua. Đắn đo suy nghĩ, nhìn người đàn ông trên giường ngũ quan tinh xảo, mũi cao, môi mỏng cô nghe nói người môi mỏng rất bạc tình người đàn ông này đúng là hại dân hại nước nhà quả thật rất đẹp trai nhưng gương mặt này cô làm sao lại thấy rất quen. Cô là người có trách nhiệm mà đầu thế bỏ đi như vậy, dù sao anh ta cũng giúp cô, lên giường với một người đẹp trai như vậy cũng đỡ hơn so với mấy tên biến thái ở bar. Anh ta là đàn ông chắc là không thể có thai đâu nhỉ? Cô đành viết một bức thư xin lỗi để lại vậy.

Khoảng hơn tiếng sau

Người đàn ông trên giường mệt mỏi mở mắt. Đột nhiên nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn dưới thân mình tối hôm qua liền quay sang bên cạnh, không có ai chỉ còn một bức thư và một mùi hương nhẹ lưu lại. Mày đẹp khẽ nhíu lại, hần cầm lấy bức thư.

[Thành thật xin lỗi! Đêm qua tôi không cố ý. Chúng ta xem như không có quan hệ gì đi, anh không cần chịu trách nhiệm. Cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ. Mong là sau này không gặp lại]

Không thương tiếc ném bức thư vào góc tường. Mặt hần đen lại. Là hần không có mắt mới cứu cô ta.

"Cô Ăn tôi xong lại dám bỏ trốn, cô nghĩ Trác Diệu tôi là ai" khả năng kiểm chế của hần rất tốt không biết vì sao gặp cô gái này lại như vậy, cô gái này quả thật rất mê người. Không hiểu hần bị gì đêm qua khi cô ngủ hần lại có thể nằm ngắm cô ta mấy tiếng liền mới ngủ quên. Hủy hoại trong sạch hần giữ gìn hai mươi mấy năm, cô gái đó cũng thật không có mắt phụ nữ muốn ở bên cạnh hần nhiều như vậy cũng không được. Cô ta lấy đi trong sạch của hần lại như vậy bỏ đi. Cô ta thật không thấy hần đẹp trai như vậy, quyến rũ như vậy sao, hay là cô ta không có mắt.

"Mong là Sau này không gặp lại? Tôi lại càng muốn gặp lại em, tốt nhất đừng để tôi tìm được" Trác Diệu đi xuống giường bỗng nhìn thấy dấu vết màu đỏ để lại sau đêm ân ái hôm qua. Tâm trạng không hiểu sao đột nhiên dịu lại, cô gái kia cũng là lần đầu.

Tâm trạng tốt lại không được bao lâu đến khi hần đến thanh toán tiền khách sạn.

"Cô gái đi cùng ngài đã thanh toán rồi, cô ấy còn nhờ tôi chuyển lời nói xem như tiền bồi thường đi, dù sao đêm qua ngày cũng không thiệt thòi lắm" cô gái đem tất cả những gì Lục Dĩ Nhi dặn dò nói với hần.

Gương mặt Trác Diệu trở nên vặn vẹo khó coi, mày nhíu chặt lại. Hần đang nổi bão, là đang có cảm xúc muốn bóp chết cô gái nhỏ đó. Rốt cuộc cái cô gái này xem hần là gì vậy, tiền bồi thường? Hần còn thiếu tiền sao. Cô gái ngu ngốc, không có mắt nhìn. Chỉ để lại một bức thư, thanh toán tiền khách

sạn, để lại tiền bồi thường là muốn phui sạch quan hệ với hắn. Nếu là phụ nữ nếu phát sinh loại chuyện này, còn là lần đầu thì phải một khóc hai nháo đòi chịu trách nhiệm. Có khi nào cô ta không phải phụ nữ. Người phụ nữ này chọc hắn tức chết mất.

Lục Dĩ Nhi về đến nhà tắm rửa thật sạch, thay xong bộ quần áo liền xem như không có gì. Ngồi ăn mì ly đột nhiên hắc xì một cái thật mạnh.

"Là ai chửi mình vậy a~ thật bất lịch sự làm phiền người khác ăn" câu nói này nếu để Trác Diệu nghe được còn không băm cô thành trăm mảnh.

Cô vốn dĩ đã đi đến cửa khách sạn, đột nhiên lại suy nghĩ đến khả năng người đàn ông đó cũng có thể là lần đầu. Nên liền để lại một số tiền nhỏ xem như tiền bồi thường. Dù sao cô cũng là làm công ăn lương nên số tiền cũng không nhiều chỉ mong hắn không chê, cô thật sự quá tốt bụng mà, cả tháng này cô đành phải ăn mì vậy. Lục Dĩ Nhi đầu thế ngờ lòng tốt bụng của mình lại gây thâm những rắc rối cho mai sau.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Long Hạo Kỳ

Trác Diệu ngồi ở bàn làm việc, dáng người cao lớn phong độ, bộ quần áo doanh nhân được cắt may vừa vặn tôn lên dáng người cường tráng, khí chất tôn quý của hắn, đường nét vô cùng đẹp đẽ. Gương mặt góc cạnh hoàn hảo, cặp mắt đen lộ vẻ cao quý chăm chú nhìn tài liệu trên bàn.

Cánh cửa phòng chủ tịch đột nhiên mở ra. Một dáng người lừng lững cao lớn đi vào, gương mặt anh tuấn có thể nói không thua kém gì Trác Diệu.

"Long Hạo Kỳ, Đây là công ty của tôi, không phải nhà cậu, muốn vào thì vào không cần gõ cửa ư?" Ánh mắt của Trác Diệu vẫn đặt vào tài liệu không thèm liếc nhìn một cái người đàn ông tên Long Hạo Kỳ. Hắn còn không hiểu rõ người này sao? Không biết phép tắc.

"Trác Diệu cậu đúng thật là dù sao tôi và cậu cũng là anh em tốt, của cậu và của tôi thì có khác gì chứ?" Long Hạo Kỳ nhìn Trác Diệu nói, ánh mắt lộ rõ vẻ bất mãn.

"Nhiều lời, ngon gió độc nào đưa cậu đến đây?" Trác Diệu không thèm để ý đến vẻ bất mãn của Long Hạo Kỳ.

Trác Diệu này lúc nào cũng như vậy. Cứ độc miệng như vậy, tính cách chẳng giống ai. Có được một người anh em tốt như Long Hạo Kỳ hắn là may mắn của Trác Diệu nha, không biết quý trọng. Lúc nào cũng lấy hôn nhân đại sự cả đời của hắn ra nguy hiếp hắn làm sao dám cãi lại chứ.

"Tôi là vì chuyện của cậu đó. Mấy ngày trước nghe cậu kể tôi thật sự mừng cho cậu nha. Còn cố ghi lại ngày phá thân của cậu để ăn mừng đó, nhưng không ngờ cô gái đó lại không có mất bỏ rơi cậu..." Long Hạo Kỳ nói đến đây lại không kiềm được nhin cười đến nội thương, bả vai run run. Không ngờ Trác Diệu lại có ngày hôm nay bị một người phụ nữ bỏ rơi.

Trác Diệu trên gương mặt tuấn mỹ xuất hiện ba vạch đen, có cảm xúc muốn đi đến cho Long Hạo Kỳ một đấm. Hắn đúng là hôm đó bị điên mới kể cho Long Hạo Kỳ này biết. Cái tên Long Hạo Kỳ này đến đây là mừng cho hắn hay là cố tình chằm chọc hắn, hắn còn không rõ sao. Nhắc đến cô gái đó hắn lại cảm thấy giận. Dám bỏ trốn, cô gái ngốc không có mất thâm mỹ, cho dù cô có ở đâu hắn cũng nhất định tìm được cô. Ánh mắt như kiếm sắc của Trác Diệu bắn về phía Long Hạo Kỳ, khiến Long Hạo Kỳ nổi gai ốc dọc sống lưng.

"Cậu mau im lặng" Trác Diệu nhìn Long Hạo Kỳ phun ra mấy chữ.

"Cậu là đang nổi bão gì chứ? Cô gái đó hôm đó không thỏa mãn cậu sao? Nếu không phải cậu không thích nam sắc tôi có thể vì anh em mà hi sinh" Long Hạo Kỳ bõn cọt.

"Cậu có cho tôi cũng không thèm, cút về công ty của cậu, còn nữa đi tìm cô gái đó cho tôi nếu không đừng mong gặp mặt Tiểu Ái" Trác Diệu liếc mắt khinh bỉ đưa ra mệnh lệnh. Cô gái kia đủ làm hắn tức giận rồi bây giờ lại thêm cái tên Long Hạo Kỳ này, thật đáng chết mà.

Trác Diệu nở nụ cười âm hiểm làm Long Hạo Kỳ lạnh người, Trác Diệu này không phải muốn làm gì con gái nhà người ta chứ.

"Cậu không cần tôi vậy thì thôi. Tôi về đây" Long Hạo Kỳ ôm ngực làm bộ dạng tổn thương ra vẻ. Long Hạo Kỳ lần này này khóc không ra nước mắt. Ai bảo người hắn thích lại là Tiểu Ái, mà Tiểu Ái này chính là em gái ruột của Trác Diệu. Tất cả là vì hạnh phúc cả đời của hắn cố gắng thôi. Nhưng mà xem ra Trác Diệu là có hứng thú với cô gái đó đi, bao năm qua hắn còn nghĩ Trác Diệu không phải đàn ông đó, như vậy cũng tốt. Cô gái đó không biết có vấn đề thần kinh gì tự dung lại bỏ rơi cái tên lưu manh Trác Diệu này, bây giờ lại liên lụy đến hắn a.

Long Hạo Kỳ đi đến cửa đột nhiên nghĩ đến chuyện gì liền quay đầu trở lại.

"Trác Diệu, nói cho tôi biết cảm nghĩ của cậu về lần đầu phá thân đi?" Tập tài liệu từ xa hướng thẳng đến mặt Long Hạo Kỳ cũng vừa lúc cánh cửa vừa đóng lại.

"Hắc xì..." Lục Dĩ Nhi khó chịu dụi dụi chiếc mũi nhỏ đỏ lên, bộ dáng đáng yêu vô cùng. Đạo này không biết ai xấu miệng như vậy liên tục mắng mình.

"Lục Dĩ Nhi cô còn không mau làm việc thần thờ cái gì?" Một nữ đồng nghiệp lớn tuổi hơn cô nói.

"Tôi biết rồi" Lục Dĩ Nhi cười đến thuần lương xinh đẹp trả lời nhưng nhận lại chỉ là cái nhìn khinh bỉ của nữ đồng nghiệp.

Cô chỉ cười khỏ gật đầu, cô đến đây cũng không lâu nhưng cũng quen với việc này rồi. Mặc kệ bọn họ cô chỉ cần không chết đói là được muốn nói gì làm gì thì mặc kệ. Bọn họ mắng cô, cô lại không mồm miệng.

Chuyện cô và người đàn ông kia xảy ra quan hệ cũng đã qua mấy ngày rồi. Cô cũng xem như chưa từng có chuyện gì, chỉ cần cô sống tốt là được rồi. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì chẳng phải hôm đó cô là người thiệt thòi hơn người đàn ông đó sao? Người ta nói trinh tiết là thứ quý nhất của người con gái, còn người đàn ông đó cũng chẳng có gì khác đi, lại chẳng thể có thai. Cô lại để lại tiền cho hắn, nghĩ lại mới cảm thấy bản thân mình quá... Tốt bụng.
=_=

Lục Dĩ Nhi khẽ thở dài, cố gắng không suy nghĩ nữa mà tiếp tục làm việc.

Mong mọi người ủng hộ, có gì sai sót thì nói cho mình biết nha.

<3

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cảm giác khó tả

Trác Diệu mảy may nhú lại biểu thị tâm trạng không tốt. Cả người tràn đầy sát khí. Cái tên Long Hạo Kỳ đó bảo hắn điều tra cái cô gái đó tại sao lại chưa có kết quả. Nhờ đến Long Hạo Kỳ cũng vì Long Hạo Kỳ rất thường xuyên đến bar, có quen biết rộng mong sẽ tìm được cô gái đó không ngờ cái tên đó lại vô dụng như vậy đến giờ chẳng có chút tin tức. Cứ nghĩ đến cô gái kia bỏ đi là hắn lại tức điên lên. Điện thoại trên bàn reo lên, Trác Diệu khó chịu nhấc máy.

"Có chuyện gì?" Giọng nói lạnh băng biểu thị tâm tình không tốt làm người ở đầu dây sợ run người. Trác Diệu mỗi khi cất chất giọng lạnh băng này là tâm trạng đang không tốt, tính cách của Trác Diệu cả công ty này đều biết. Tính cách kì quái khi vui thì không sao khi tâm tình không tốt thì gặp ai cũng có thể mắng chửi, có thể nói là... Giận cá chém thớt. Nhưng trên thương trường hắn lại chính là một con người tàn bạo, lạnh khốc, thứ gì một khi đã muốn thì nhất định phải lấy cho bằng được.

"Long Hạo Kỳ đây" Trái ngược với tâm tình của Trác Diệu người bên kia tâm trạng vô cùng tốt.

Nghe được giọng nói của Long Hạo Kỳ tâm trạng Trác Diệu lại càng trở nên không tốt. Long Hạo Kỳ cậu ta sao không chết luôn đi bây giờ mới gọi cho hắn.

"Có tin tức chưa vậy hả?" Trác Diệu khó khăn lắm mới kiềm được cảm xúc mà không mắng Long Hạo Kỳ. Trong giọng nói lại có chút gấp gáp mà chính hắn cũng không nhận ra.

"Tôi gọi cho cậu là để hỏi cô ta tên gì vậy? Cậu không cho tôi chút thông tin đặc điểm gì, tôi có là thánh cũng không thể tìm ra" Long Hạo Kỳ lại tinh ý nhận ra giọng gấp gáp của hắn đầu dây bên kia lại nhếch môi cười ảm ý.

"Long Hạo Kỳ, tôi biết tên cô ta còn cần cậu tìm giúp" Trác Diệu đen mặt, nghiêng răng nói từng chữ. Mỗi lần nghĩ đến sẽ không tìm được cô gái đó nữa hắn cứ như điên lên vậy, hắn lại có thể tức giận vì một người phụ nữ.

"Cậu thật là, ít nhất cũng cho tôi biết đặc điểm của cô ta chứ" Long Hạo Kỳ hắn đương là chủ tịch Long Thị lại bị Trác Diệu coi như sai vật đi tìm người, cậu ta còn không cho hắn một chút đặc điểm của cô ta dù là ba đầu sáu tay cũng không tìm được. Chuyện này lại không thể công khai tìm người, thử hỏi người đàn ông hoàng kim của thành phố này tìm phụ nữ cùng hắn quan hệ đêm đó thì có biết bao người đến nhận chứ? Dù đám phụ nữ háo sắc không đến nhận Long Hạo Kỳ cũng bị Trác Diệu xử lí, Long Hạo Kỳ hắn không muốn đọc thân cả đời đâu.

"Cô ta là phụ nữ" giọng nói Trác Diệu rất thân nhiên, cứ như mình nói rất đúng, mà hắn nói cũng không sai cô ta chính là phụ nữ.

"Trên thế giới có mấy tỷ người, trong số mấy tỷ người đó lại có biết bao nhiêu người phụ nữ, tôi trực tiếp đem về hết cho cậu sao?" Long Hạo Kỳ giọng nói vô cùng bất mãn, đúng là làm khó hắn mà.

"Không cần biết, dựa vào quan hệ của cậu tìm giúp tôi" Trác Diệu rõ ràng là nhờ người khác nhưng trong giọng nói lại là mệnh lệnh. Cho dù cô gái đó có đi đâu chẳng nữa cũng không thể thoát khỏi hắn.

Long Hạo Kỳ hận không thể trực tiếp đánh cho Trác Diệu một trận. Dựa vào Trác Diệu lại có thể cúp máy. Hắn biết tìm đâu ra cô gái đó chứ. Cô gái đó đúng là hại chết hắn mà.

Trác Diệu cúp máy xem lại đồng hồ cũng đã 11 giờ khuya thời gian lại có thể trôi qua mau như vậy. Liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi công ty.

Lục Dĩ Nhi cùng lúc cũng hối hả chạy về nhà. Ai mà biết được cô lại ngủ quên ở công ty đến giờ này, đám đồng nghiệp xấu lại không gọi cô dậy. Thật quá mức xui xẻo, bụng cô bây giờ cũng sắp dán vào lưng rồi.

Bước ra từ thang máy đáng người cao lớn bước đi. Ra khỏi cánh cửa công ty, hắn lại có một cảm giác gì đó... Chính là mất mát. Quay đầu lại cũng chỉ là màn đêm được ánh trăng mờ nhạt chiếu rọi, lúc này đèn ở công ty đã tắt hết. Không nghĩ ngợi nhiều nữa liền lên xe rời đi, trong tâm vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu. Cứ như đã bỏ lỡ thứ gì đó rất quan trọng, rất quan trọng, chính hắn cũng không biết là gì.

Cùng lúc cánh cửa xe vừa đóng lại, cửa thang máy lại mở ra. Lục Dĩ Nhi vội vã chạy ra, chỉ thấy được chiếc xe vừa lăn bánh đi. Hai mắt chăm chú dán sát vào chiếc xe chỉ biết cảm thán chiếc xe đó thật sự rất đắt tiền, chắc là người làm chức cao trong công ty đây, một thứ đối với cô xa vời như vậy tại sao lại có cảm giác quen thuộc đến vậy. Nhưng rồi cũng rời đi, cô làm gì có người thân, người bạn nào chứ, chắc chỉ là cô tưởng tượng thôi. Nhưng sao cảm giác lại quen thuộc đến kì lạ.

Hai con người cứ thế bước qua nhau, bỏ lỡ nhau. Trong tim cả hai đều có một cảm giác kì lạ mà họ nghĩ là ảo giác. Là họ không có duyên hay chỉ là duyên chưa đến. Có một số người có thể ở trong tim ta nhưng không thể cùng ta bên nhau... Lướt qua nhau liệu có tìm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lại là cảm giác này

Lục Dĩ Nhi ôm sấp tài liệu trong lòng thầm oán hận, đều là đồng nghiệp tại sao lúc nào cũng phải làm khó cô. Cả đám đồng nghiệp lúc nào cũng xem cô như sai vật, thật mệt chết cô. Cũng chỉ vì lúc trước đi học đã gây thù chuốc oán với Hường Ngọc, thật không may Hường Ngọc chính là trưởng phòng của cô. Cô thật sự rất muốn nghỉ việc nhưng thời buổi bây giờ tìm việc lại rất khó, kiếm một công ty có lương cao như Trác thị càng không dễ.

Nhưng lần này là đem tài liệu đến phòng chủ tịch đó nha. Hường Ngọc đương nhiên sẽ giành lấy cơ hội này để tiếp cận chủ tịch lại còn đến khoe khoang với cô, nhưng xem như cô ta không có phúc phần đó lại phải gấp gấp đi gấp đối tác quan trọng của công ty hình như là hợp đồng có vấn đề gì đó, đành không cam tâm đưa tài liệu cho cô vội vàng rời đi. Lúc đi còn không quên cảnh cáo cô "đừng có ôm mộng, chủ tịch sẽ không chú ý đến cô đâu" thật đúng là suy bụng ta ra bụng người. Cô cũng muốn gặp chủ tịch nhưng lại không dơ bản như Hường Ngọc nói. Cô chỉ muốn biết vị chủ tịch này có diện mạo ra sao, một nhân viên nhỏ như cô vốn dĩ chưa từng gặp chủ tịch. Hắn ta từ trước đến giờ lại chưa từng tiếp nhận phỏng vấn. Cho nên cô là tò mò người đàn ông hoàng kim này có diện mạo ra sao, mà lại khiến cho phụ nữ cả thành phố này điên đảo như vậy. Hường Ngọc cũng có thể nói là xinh đẹp luôn luôn có đem tài liệu để tiếp cận hắn, nhưng mỗi lần cũng không nhận được cái liếc mắt của hắn.

Khi cô vừa đến công vừa đến công ty, đã nghe rất nhiều lời đồn về chủ tịch. Khi còn rất trẻ đã tiếp quản công ty, vừa tiếp quản đã đem lại không biết bao nhiêu hợp đồng lớn cho công ty, chỉ được mấy năm liền đưa Trác Thị trở thành công ty lớn mạnh nhất trong nước, trên thương trường ai ai cũng nể phục. Nhưng vị chủ tịch này chưa từng tiếp xúc thân mật với nữ nhân, tính cách cũng rất quái dị. Khi vui thì không sao, khi tâm trạng không tốt thì không ai dám đến gần. Đó chính là những gì cô nghe được từ những đồng nghiệp trong công ty này. Đúng là một người kì lạ, nhưng có thể đưa Trác Thị trở nên lớn mạnh như vậy chắc chắn sẽ là một người rất tài giỏi. Lục Dĩ Nhi mãi lo suy nghĩ thì cửa thang máy đã mở ra, cô theo chỉ dẫn của Hường Ngọc lúc nãy đi đến phòng chủ tịch. Tay ngọc thon dài nhẹ nhàng đưa ra gõ cửa.

"Vào đi" giọng nói trầm thấp từ bên trong phát ra.

Lục Dĩ Nhi liền mở cửa đi vào. Trên ghế sofa là một người đàn ông mặc quần áo doanh nhân sẫm màu, ngũ quan tuấn mỹ.

"Chủ tịch cô đang họp, nếu có gì quan trọng thì cứ ngồi đợi" Long Hạo Kỳ rất tự nhiên cười tươi nói. Trác Diệu này cũng thật là không có tình thương người, Long Hạo Kỳ hắn đến đây đã đợi lâu như vậy vẫn chưa họp xong. Long Hạo Kỳ hắn là có chuyện quan trọng đó.

Lục Dĩ Nhi quan sát xung quanh, phòng có màu chủ đạo là màu đen. Trông rất đơn giản mà sang trọng, nhưng tại sao cô lại có cảm giác trong phòng này có gì đó rất quen, giống như cảm giác nhìn thấy chiếc xe hôm trước vậy. Cảm giác kì lạ này là sao chứ? Cô thật sự cũng không biết là gì nữa. Lục Dĩ Nhi thất thần một chút liền nhanh chóng trả lời.

"Không có quan trọng tôi đến đưa tài liệu, anh là?" Lục Dĩ Nhi ánh mắt kì lạ nhìn Long Hạo Kỳ, chủ tịch lẽ nào không thích phụ nữ. Không phải chứ a, thật đáng sợ. Anh ta lẽ nào là...

Cảm nhận được ánh mắt kì lạ của Lục Dĩ Nhi nhìn mình, Long Hạo Kỳ thật cảm thán cô gái này không biết là suy nghĩ cái gì. Phụ nữ luôn thích suy nghĩ lung tung, Tiểu Ái cũng thường như vậy.

"Tôi là chủ tịch Long Thị, bạn của chủ tịch cô" Long Hạo Kỳ nhìn cô cười nói, cô gái này không xem tạp chí sao? Hình hấn ở khắp thành phố này có đầy mà, cô gái này là đi ra ngoài quên đem mắt theo sao.

"Thì ra là chủ tịch Long thất lễ rồi, tôi đi trước đây. Khi nào chủ tịch về làm phiên anh nói với chủ tịch" Lục Dĩ Nhi thở phào thì ra là cô hiểu lầm. Cô tò mò quá rồi thì phải. Cũng thật là tiếc hiếm lắm mới có cơ hội được đến phòng chủ tịch lại không gặp mặt được hấn, số cô đâu cần xui xẻo vậy chứ. Nhận được cái gật đầu của Long Hạo Kỳ, Lục Dĩ Nhi liền tiếc nuối rồi khỏi.

Lục Dĩ Nhi vừa đi không lâu cửa phòng chủ tịch lại mở ra. Trác Diệu nhìn Long Hạo Kỳ thân nhiên đọc báo thì rất không hài lòng. Đây chính là phòng làm việc của hấn. Trác Diệu cũng không để ý nhiều nữa đi đến ngồi vào ghế chủ tịch, cả người to lớn dựa vào ghế.

"Có chuyện gì?" Trác Diệu khép hờ mắt lên tiếng.

"Không có chuyện liên không được tìm cậu sao?"

"Đúng vậy, công ty của cậu là phá sản rồi hay sao vậy, lại không có gì làm chạy đến đây" Trác Diệu mặt không biểu cảm, không hiểu tại sao hấn lại kết thúc cuộc họp giữa chừng như vậy. Hiện giờ hấn lại cảm thấy mình đã bỏ lỡ thứ gì đó, rất quan trọng. Thật ra là cái cảm giác chết tiệt gì đây chứ?

Long Hạo Kỳ ôm ngực nhìn Trác Diệu "Người ta là nhớ nên đến thăm cậu, đừng vô tình vậy chứ" Trác Diệu này lại có thể trừ cho công ty hấn phá sản. Nếu không có việc Long Hạo Kỳ tại sao có thể bỏ công việc chạy đến đây.

"Ngượng ngùng, không ngờ tôi lại hấp dẫn như vậy nha. Nhưng xin lỗi tôi không thích nam. Đừng làm bộ đáng đó trước mặt tôi" Trác Diệu ném ánh mắt khinh bỉ về phía Long Hạo Kỳ, môi mông kiêu ngạo nhếch lên, chính là một bộ mặt thiếu đánh.

Long Hạo Kỳ nhất thời cứng họng, cả người hóa đá. Trác Diệu này quả thực là độc miệng mà.

"Không đùa nữa, thật sự có chuyện quan trọng. Liên quan hạnh phúc cả đời của bản thiếu gia tôi" Long Hạo Kỳ mặt nghiêm túc trở lại, không còn bộ đáng bốn cọt lúc này.

"Tiểu Ái sao?" Trác Diệu không cần nghĩ cũng biết. Mỗi lần là chuyện gì liên quan đến em gái Tiểu Ái của hấn Long Hạo Kỳ lại bỏ hết công việc chạy đến đây. Long Hạo Kỳ thích em gái hấn đến như vậy, chỉ tiếc là Tiểu Ái đã đi du học ở Mỹ hai năm nay rồi.

"Đúng vậy" Long Hạo Kỳ khẽ gật đầu nói tiếp "Tôi nghe nói Tiểu Ái sắp về nước?" Khi nghe được tin này có trời mới biết hấn vui đến chừng nào, dù sao Long Hạo Kỳ cũng là chủ tịch của một công ty cũng không rảnh rỗi như vậy nhưng vừa nghe được tin của Trác Thiên Ái Long Hạo Kỳ liền hủy bỏ cuộc họp, gấp mặt đối tác mà chạy đến đây. Có thể thấy trong lòng Long Hạo Kỳ, Trác Thiên Ái quan trọng đến nhường nào.

"Là tháng sau" Trác Diệu nhìn về mặt của Long Hạo Kỳ cũng cảm thấy thấy yên tâm về tương lai của Tiểu Ái hơn.

"Được, hôm đó tôi đi đón em ấy" Long Hạo Kỳ về mặt sáng ngời vỗ ngực chắc chắn nói.

Trác Diệu lúc này thật sự muốn bật cười. Long Hạo Kỳ bề ngoài là vậy, nhưng mỗi lần lại không dám đối mặt với Tiểu Ái liền giả vờ bận công việc mà trốn đi. Đoạn tình cảm này cũng chưa từng nói ra. Thật là hấn không sao hiểu được, yêu thì cứ nói yêu. Có chuyện gì mà không giải quyết được chứ.

"Được rồi, tôi về đây. Suýt quên mất tài liệu nhân viên đem lên cho cậu" Long Hạo Kỳ đưa tài liệu cho Trác Diệu. Trong sấp tài liệu lại rơi ra một sợi dây chuyền bằng bạc.

"Đây là gì đây hả? Không phải cậu tặng tôi chứ, tôi đã nói rồi tôi là trai thẳng" Trác Diệu mày nhíu lại nhìn Long Hạo Kỳ. Giọng nói đùa cợt.

"Thần kinh, chắc là của cô gái đem tài liệu lúc nãy làm rơi" Long Hạo Kỳ mắng một tiếng liền rời đi. Trác thiếu này độc miệng hơn cả phụ nữ, cả công ty đều biết. Long Hạo Kỳ miệng mồm là vậy cũng không nói lại Trác Diệu.

Trác Diệu cầm sợi dây chuyền ngắm một chút. Chỉ là một sợi dây chuyền bình thường, mặt dây chuyền là hình trái tim. Cũng không có gì là quý giá hay tinh xảo Trác Diệu không hiểu tại sao lại có hứng thú với sợi dây chuyền này, tạm thời giữ lại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ Á! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Sợi Dây Chuyền

Lục Dĩ Nhi về đến nhà, tắm xong liền thoải mái ngã người xuống giường. Gương mặt xinh đẹp hơi xanh xao, chứa đầy tia mệt mỏi. Hôm nay đúng thật là ngày gì không biết xui xẻo đến như vậy, đi làm về lại có thể mắc mưa để bị cảm rồi.

Thật là mệt quá, dù sao cũng phải cố gắng đi làm nếu không Hường Ngọc kia sẽ có chuyện để gây sự với cô. Như thói quen Lục Dĩ Nhi đưa tay lên nắm

lấy mất dây chuyền nhưng lần này lại trống không.

"Đâu mất rồi?" Dây chuyền, dây chuyền của cô đâu mất rồi?

Lục Dĩ Nhi cố nén mệt mỏi nén mệt mỏi đi tìm sợi dây chuyền. Nhưng kết quả vẫn tìm không được, cô đã lục tung khắp nhà nhưng vẫn không có. Chẳng lẽ bị mất ở bên ngoài. Lục Dĩ Nhi đỡ chán, cô thật ngốc mà lại có thể không giữ gìn tốt nó. Sợi dây chuyền này không có gì quý giá nhưng chính là kỉ vật duy nhất của mẹ dành cho cô. Đối với cô đó là bảo vật vô giá. Nếu thật sự mất đi cô sẽ rất hối hận. Bên trong đó còn có ảnh của cô và mẹ. Lục Dĩ Nhi do bị cảm nên mệt mỏi ngủ lúc nào cũng không hay.

Biệt thự Trác gia

Trác Diệu lúc này cũng về đến nhà. Chưa thay quần áo đã đi vào thư phòng. Thân hình vạm vỡ cao lớn ngồi trong thư phòng làm việc. Trời cũng đã rất khuya, hẳn sớm đã quen ngủ muộn như vậy. Trác Diệu ngồi xem tài liệu làm việc không biết bao lâu cũng đứng dậy cầm lấy áo khoác ra khỏi phòng.

"Cạch" từ trong áo rơi ra một vật gì đó do rơi xuống nền gạch nên phát ra âm thanh.

Trác Diệu nhìn xuống sợi dây chuyền rồi nhặt lên. Là sợi dây chuyền lúc sáng nay hắn giữ lại. Trác Diệu cẩn thận quan sát kĩ sợi dây chuyền, không quá đặc biệt nhưng lại mang cho hắn cảm giác quen thuộc. Trác Diệu nhìn kĩ thì ra mặt dây chuyền có thể mở ra, hắn không biết tại sao như có điều gì đó thúc giục hắn mở ra. Trác Diệu từ từ cẩn thận mở mặt hình trái tim của dây chuyền ra. Gương mặt anh tuấn hết sức kinh ngạc.

Bên trong mặt dây chuyền là bức ảnh một người phụ nữ chừng sáu mươi chạp cùng một cô gái. Hai gương mặt có nét tương đồng có thể thấy là mẹ con. Thứ hắn quan tâm chính là cô gái này. Gương mặt đầy đặn xinh đẹp, nước da trắng hồng, chiếc mũi nhỏ cao, môi đỏ mọng, đôi mắt to tròn chứa đựng sự thuần khiết, khuôn mặt cười đến rạng rỡ xinh đẹp. Trên người là chiếc váy trắng vô cùng giản dị mà xinh đẹp, tựa như tiểu thiên sứ không nhiễm bụi trần, đẹp đến kì lạ. Gương mặt này dù có đánh chết hắn cũng không thể quên... Chính là cô gái hủy hoại trong sạch cả đời hắn xong lại bỏ trốn, không chịu trách nhiệm. Chính là cô gái không biết điều này.

Thì ra chính là nhân viên của hắn nhưng tại sao hắn chưa từng gặp mặt. Thảo nào hắn lại có cảm giác khác lạ như vậy thì ra là cô gái này, hắn sẽ không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào nữa. Cô gái này đem tài liệu thường ngày Hường Ngọc đem đến, chắc chắn là nhân viên phòng nhân sự. Long Hạo Kỳ đứng là vô tích sự, hắn vẫn tự tìm sẽ tốt hơn. Xem hắn đem cô gái này về trừng trị thế nào. Cho dù có đi đâu cũng đừng mong thoát khỏi hắn. Trác Diệu môi mòng nhếch lên nụ cười quỷ dị.

Hôm sau Trác Diệu vừa đến công ty liền nói với nhân viên: "đem tất cả hồ sơ của nhân viên phòng nhân sự cho tôi" làm nam nhân viên cảm thấy lạ. Chủ tịch tại sao lại cần hồ sơ của nhân viên phòng nhân sự, lần này không phải có chuyện gì chứ. Âm thầm quan sát sắc mặt của Trác Diệu không có vẻ gì khác thường, nam nhân viên liền thở phào trong lòng rồi vang một tiếng.

Không bao lâu tất cả hồ sơ đều được đưa đến phòng chủ tịch. Trác Diệu vẫn không thay đổi sắc mặt, tập trung xem từng hồ sơ còn nghiêm túc hơn cả khi làm việc.

Xem đến chỉ còn tập hồ sơ cuối cùng, Trác Diệu không tin mình lại sai được. Chắc chắn cô gái đó ở công ty này, cho dù hắn có nhìn nhầm người đi chăng nữa, mùi hương trên sợi dây chuyền lại không thể nhầm. Trác Diệu lật xem hồ sơ cuối cùng, gương mặt hắn mong đợi rốt cuộc cũng hiện ra. Thì ra chỉ mới đến làm chưa được bao lâu, hắn không nhận ra cũng đúng.

"Lục Dĩ Nhi, 20 tuổi" Trác Diệu đọc đến đây bỗng dừng lại, môi mòng nhếch lên một chút "đã đủ tuổi rồi nhì" - _-!

Trác Diệu gọi cho trợ lý Trương "Gọi Lục Dĩ Nhi phòng nhân sự đến gặp tôi"

Trác Diệu bỗng nhiên hôm nay tâm trạng rất tốt. Đột nhiên thông báo với tất cả người trong công ty hôm nay không cần tan ca, hắn sẽ mời tất cả đi ăn. Trợ lý Trương vốn dĩ còn đang vui mừng, gọi lại cho Trác Diệu. Nhưng đầu ngờ một cuộc điện thoại lại thay đổi mọi thứ.

"Chủ tịch, hôm nay cô Lục không đến công ty. Không ai biết lí do" vốn dĩ hôm nay không hiểu sao trời xui đất khiến tâm trạng hắn lại tốt như vậy lại không ngờ đầu dây bên kia sau khi nhận được câu trả lời.

"Thông báo với cả công ty, hôm nay vẫn phải tan ca. Doanh thu tháng này không tăng các người nghỉ hết cho tôi" Trác Diệu giọng lạnh đến không thể lạnh hơn. Vừa nghe đã biết tâm tình là đang không tốt. Sau đó liền tắt máy.

Trợ lý Trương bị Trác Diệu làm sợ đến run người đành ngậm ngùi đi thông báo với cả công ty. Chủ tịch của họ lại bị gì vậy, thật đúng là đa nhân cách thái độ chỉ sau 10 phút liền có thể thay đổi. Đúng là có sở thích ngược đãi nhân viên mà, Haizz. Vào lúc này tốt nhất không nên đến gần hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm áp

Lúc này Lục Dĩ Nhi vẫn còn nằm ở trên giường. Khẽ mở mắt Lục Dĩ Nhi liền cảm thấy cả thân thể đau nhức khó chịu. Nhìn ngoài cửa sổ trời đã rất sáng liền giật mình, cố gắng ngồi dậy. Bây giờ là mấy giờ? Lại có thể sáng như vậy rồi, cô lại đi muộn rồi. Cố gắng bỏ qua cơn khó chịu Lục Dĩ Nhi lê từng bước vào nhà vệ sinh thay đồ.

Đến khi đến được công ty cũng đã là gần 9 giờ, Hường Ngọc chắc chắn sẽ mượn cơ hội này để nghị cấp trên trừ lương của cô, số cũng thật khó. Vừa nhắc đã đến, Hường Ngọc vừa nhìn thấy Lục Dĩ Nhi liền tỏ ra khinh thường. Lục Dĩ Nhi coi như xui xẻo, vốn dĩ lúc này còn nghĩ hôm nay sẽ được chủ tịch mời đi ăn không ngờ đột nhiên hắt lại nỗi bão, tâm trạng đang không tốt liền có Lục Dĩ Nhi trút giận.

Hường Ngọc này có thể nói là xinh đẹp nhưng lại quá lạm dụng son phấn, gương mặt mất hết vẻ tự nhiên, đơn thuần. Lúc này gương mặt lại nhăn nhó cực kì khó coi.

"Lục Dĩ Nhi, cô nghĩ đây là đâu? Muốn đến giờ nào thì đến sao?" Hường Ngọc liếc nhìn Lục Dĩ Nhi, vừa nhìn liền cảm thấy đáng ghét. Suốt ngày làm một bộ dáng tiểu bạch thỏ.

Tất cả mọi người trong phòng đều biết Hường Ngọc là cố ý cứ muốn nhắm vào Lục Dĩ Nhi nhưng cũng không dám nói gì, bọn họ dù sao cũng chỉ là cấp dưới. Muốn vào Trắc thị cũng không phải dễ dàng, lương ở đây lại rất tốt. Bọn họ đành nhận theo Hường Ngọc làm khó Lục Dĩ Nhi, cũng chỉ vì lợi ích của bản thân. Cũng chỉ trách Lục Dĩ Nhi tại sao lại gây thù với Hường Ngọc. Cả phòng ai không biết Hường Ngọc luôn toan tính đến vị trí Trắc phu nhân, lần này là đang tức giận chuyện lúc này là không có cơ hội tiếp cận chủ tịch.

"Xin lỗi, là tôi bị cảm nên..." Lục Dĩ Nhi nhẫn nhịn nói lời còn chưa nói hết liền bị lời của Hường Ngọc chặn lại.

"Cũng không biết ai mới là cấp trên, trả treo với tôi sao? Làm không được thì nghỉ suốt ngày ở đây gây chuyện, hừ" Hường Ngọc đưa tay đẩy Lục Dĩ Nhi một cái.

Lục Dĩ Nhi vì đang bệnh, cả người vốn dĩ đã đứng không nổi lại còn bị Hường Ngọc đẩy một cái liền ngã xuống. Cả người đau đến nổi mặt trắng ra, Hường Ngọc này ngày càng quá đáng rồi. Muốn đứng dậy cũng chẳng còn sức lực.

"Tôi nhận cô vào để bắt nạt nhân viên sao?" Giọng nói lạnh lùng phát ra khiến tập thể run sợ. Chân Hường Ngọc cũng run lên.

Mà lúc này Lục Dĩ Nhi cũng không nhìn rõ gì nữa mà ngất đi, chỉ cảm nhận được mùi hương nam tính âm áp quen thuộc đến kì lạ. Nhưng trước mắt chỉ là một mảng tối, cuối cùng cũng không ý thức được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chăm sóc, cảm động

"Chủ... Chủ tịch" Hường Ngọc nhìn Trắc Diệu ôm Lục Dĩ Nhi trong lòng, ánh mắt hoảng sợ tại sao lại như vậy? Lúc này Trắc Diệu đã nhìn thấy cô ta dạy dỗ Lục Dĩ Nhi chắc chắn chán ghét, đều là tại Lục Dĩ Nhi. Mọi người trong phòng nhìn tình cảnh lúc này cũng không khỏi kinh ngạc, chủ tịch là đang ôm Lục Dĩ Nhi.

"Chức trưởng phòng của cô không cần nữa rồi phải không? Công ty của tôi không phải phát lương để cô đánh người!" Trắc Diệu chán ghét nhìn Hường Ngọc, cả người của hắn cũng dậm động đến đứng là chân sống rồi. Người của hắn? Hắn là đang nghĩ vớ vẩn cái gì? Lại nhìn Lục Dĩ Nhi trong lòng mình, gương mặt không có chút huyết sắc, qua một lớp quần áo có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô rất nóng. Hắn là đang ngồi trong phòng làm việc không tìm được cô liền cảm thấy khó chịu, tập trung làm việc cũng không được. Hắn đâu ngờ có ngày vì một người phụ nữ lại phân tâm như vậy, vừa nghe trợ lý Trương nói cô đã đến công ty liền lập tức đến tìm cô gái nhỏ này. Lại bất gặp một cảnh kia, một khắc khi thấy Lục Dĩ Nhi ngất xỉu đột nhiên lại cảm thấy khó chịu. Ánh mắt nhìn Lục Dĩ Nhi lại xuất hiện chút dịu dàng hiếm có ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

"Không phải như vậy, tôi không cố ý. Chỉ là cô ta thường xuyên đi trễ, làm việc lại vụng về tôi chỉ muốn nói với cô ta một chút. Không ngờ cô ta lại ngất xỉu, tôi không cố ý" Hường Ngọc lập tức giải thích. Gương mặt vì sợ hãi mà xanh xao khó coi vô cùng. Không thể để chủ tịch chán ghét cô ta, nhất định phải lấy được lòng của hắn.

"Mắt tôi không dùng để trang trí, đừng để tôi thấy cảnh này lần nữa nếu không..." Trắc Diệu nói bỏ lửng phần còn lại, liền ôm cô gái nhỏ trong lòng rồi đi trước ánh mắt kinh ngạc đến tột cùng của mọi người. Hường Ngọc hai tay nắm chặt, Lục Dĩ Nhi rốt cuộc có gì hơn cô ta lại được chủ tịch để mắt đến, chắc chắn là cô ta quyến rũ chủ tịch. Không thể nào, ánh mắt chứa đầy tia căm phẫn.

"CÁC NGƯỜI CÒN KHÔNG LÀM VIỆC" Hường Ngọc quát một tiếng làm các nhân viên đang bàn tán đều phải ngừng lại, im lặng mà làm việc. Sự tình ngày hôm nay chắc chắn làm chấn động công ty, chủ tịch từ trước đến nay không tiếp xúc với phụ nữ. Lại có thể dịu dàng ôm một nhân viên nhỏ như Lục Dĩ Nhi rồi đi. Lục Dĩ Nhi này là có phúc phần gì.

Trác Diệu đưa Lục Dĩ Nhi về nhà cô, địa chỉ là hần xem được trong hồ sơ, chìa khóa dĩ nhiên là lấy trong túi xách của cô. Cẩn thận mở cửa bế cô đặt lên giường, cô gái này lại có thể như vậy. Vốn dĩ muốn tìm cô tính sổ không ngờ lại phải làm tài xế không công đưa cô về nhà, nhìn tình trạng của cô bây giờ lại không thể bỏ mặc.

Trác Diệu chăm sóc cô đến tận chiều, mệt mỏi mà thiếp đi bên cạnh cô. Đúng vậy là hần chưa bao giờ chăm sóc ai, cũng chưa từng bước vào bếp. Lại có thể vì một người phụ nữ mà làm, lúc này lại có chuông điện thoại reo lên. Trác Diệu hơi nhíu mày liền nghe máy.

"Chủ tịch, chiều nay có cuộc họp quan trọng ngài ở đâu vậy?" Trợ lý Trương gấp gấp hỏi còn 5 phút nữa liền đã đến cuộc họp, chủ tịch từ trước đến nay vẫn luôn rất đúng giờ. Hôm nay thật kì lạ.

Trác Diệu khẽ quay sang nhìn Lục Dĩ Nhi trên giường, gương mặt đã hồng hào hơn. Xem ra không còn gì đáng ngại mới trả lời trợ lý Trương: "Dời lại 10 phút sau tôi đến ngay" nói xong liền cúp máy. Để thuốc ở trên bàn cạnh giường của cô, rồi vội vàng rời đi, trước khi đi vẫn không an tâm mà nhìn cô một cái.

Trác Diệu vừa đi không bao lâu Lục Dĩ Nhi cũng đã tỉnh dậy. Cả người vẫn còn mệt mỏi nhưng dường như đã đỡ hơn rất nhiều. Nhìn xung quanh, chính là nhà cô mà, tại sao cô lại ở đây, rõ ràng là cô ở công ty.... Sau đó ngất đi liền có ai đó giúp đỡ đưa cô về thì phải. Nhưng ai lại có thể biết được nhà cô? Thật đau đầu.

Lục Dĩ Nhi xoa xoa bụng đói đi vào trong bếp. Thấy trên bếp có thức ăn liền chạy nhang đến, không biết ai lại tốt như vậy. Vốn dĩ đang chờ xem là món gì, vừa mở nắp ra liền đứng hình.

"Thức ăn này dành cho người sao?" Tuy cô nấu ăn không được cho mấy nhưng ít nhất cũng có thể nấu cháo trắng, còn cái người này là đang nấu cái món quái dị gì. Cháo thập cẩm sao? Vừa có ớt xay, còn có rau cải đây cả nồi rất nhiều rau, ngoài ra còn có thịt gà, thịt bò, cá,... Màu sắc cháo lại rất kì lạ. Nhiều thứ thứ vậy phải là quá lãng phí không, lại không biết có ăn được hay không.

Trác Diệu vừa đến được công ty bỗng dưng hắc xì một cái, là ai đang nhớ hần? Khẳng định nếu như Trác Diệu nghe được những lời của cô lập tức bóp chết. Cháo là hần cất công nấu rất lâu, đến 2 tiếng đồng hồ loay hoay trong bếp nhỏ nhà cô mới có thể nấu ra. Còn xem trên mạng những thứ gì tốt cho sức khỏe, liền đi mua tất cả, đều tập hợp trong một nồi cháo đó khẳng định rất bổ dưỡng. Khi nấu xong thì cảm thấy màu sắc hơi nhạt nhẽo liền cho thêm ớt vào. Chắc chắn cô gái nhỏ đó phải rất cảm động. Nhưng hần đâu biết được Lục Dĩ Nhi đúng là rất cảm động từ trước đến giờ ngoài mẹ ra chưa ai chăm sóc cô, cảm động đến nỗi đem cháo toàn bộ đổ sạch. -.-

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ Á! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quan hệ mờ ám

Trác Diệu vừa họp xong trở vào phòng chủ tịch. Tựa người trên chiếc ghế, lại nghĩ đến Lục Dĩ Nhi. Lục Dĩ Nhi lúc này có phải đã tỉnh không? Thật không biết phải tính nợ với cô như thế nào đây. Hần không hiểu được bản thân mình, khi nhìn thấy cô ngã xuống liền cảm thấy có chút như... Đau lòng. Hần chính là không thể bỏ lỡ cô lần nào nữa.

Lục Dĩ Nhi nghỉ ngơi được một ngày đã khỏe hơn sáng hôm sau liền đi đến công ty, chuẩn bị nghe Hường Ngọc kiểm chuyện sĩ nhục mình. Không ngờ vừa đặt chân bước vào công ty lại thấy một đám nhân viên đang bát quái bàn tán xôn xao, lại cứ nhìn chăm chăm cô. Lục Dĩ Nhi hai tay trắng trơn sờ lên gương mặt, rõ ràng là không dính thứ gì. Bị nhìn như vậy quả thực rất mất tự nhiên. Đến phòng làm việc vẫn trở thành tâm điểm cho mọi người bàn tán. Lục Dĩ Nhi thật sự là vô cùng khó hiểu. Cô chỉ mới nghỉ một hôm công ty liền có biến gì à.

Hường Ngọc bên ngoài đi vào nhìn thấy Lục Dĩ Nhi liền rất không thuận mắt, hoàn toàn là một bộ mặt chán ghét. Gương mặt trang điểm tỉ mỉ lúc này vụn vụn khó coi. Lục Dĩ Nhi đang chờ Hường Ngọc nổi bão nào ngờ Hường Ngọc hai tay nắm chặt mà đi đến phòng làm việc riêng của mình ở bên trong. Thật sự là quá kì lạ rồi, có phải là Hường Ngọc hôm nay có chút vấn đề gì đi.

Hường Ngọc móng tay bầu lại muốn chảy máu, cô ta chính là nhìn không nổi. Lục Dĩ Nhi là cái gì chứ? Tại sao đến cả Trác Diệu cũng bảo vệ cô ta? Hôm qua lúc trở về Trác Diệu còn đặc biệt cảnh cáo nếu Hường Ngọc lại dám đụng đến Lục Dĩ Nhi liền chuẩn bị đồ đạc rời khỏi công ty, Trác Diệu trên thương trường ai ai không biết, nói được nhất định làm được. Huống hồ Hường Ngọc cũng chỉ là một trưởng phòng, hần muốn tìm người thay nhất định có thể. Cho nên hôm nay nếu Hường Ngọc cô ta lại gây sự với Lục Dĩ Nhi ở trước mặt mọi người truyền đến tai Trác Diệu cô ta nhất định bị đá khỏi công ty.

Lục Dĩ Nhi liền chạy đến cửa sổ xem xét, hôm nay mặt trời không có mọc hướng tây tại sao lại có chuyện kì lạ như vậy xảy ra.

Trong giờ làm việc Lục Dĩ Nhi vẫn luôn cảm thấy rất không tự nhiên, cứ một lát liền bị người khác nhìn chăm chăm. Còn Hường Ngọc càng kì lạ hơn không biết tức giận chuyện gì gặp nhân viên của mình liền cứ mắng, nhưng vẫn không gây chuyện với cô trước mặt mọi người như thường ngày.

Đến giờ ăn trưa, đi xuống nhà ăn của công ty vừa đi tới lại trở thành tâm điểm cho người khác bàn tán, đúng thật là rất khó chịu. Ăn cũng bị người khác

nhìn vào bàn tán như vậy thật sự ăn không được nữa. Cô cũng muốn hỏi nhưng từ trước đến giờ quan hệ giữa cô và đồng nghiệp vốn không tốt, nói chính xác hơn là làm việc cùng một phòng nhưng chưa từng tiếp xúc gì nhiều ngoài công việc, cũng chưa từng nói chuyện với nhau. Cho dù muốn bắt chuyện chắc chắn sẽ không thêm nói với cô, chỉ vì cô luôn là cái gai trong mắt của Hường Ngọc. Cô lại không muốn vì mình nói chuyện với đồng nghiệp nào đó mấy câu liền gây phiền phức cho người đó, Hường Ngọc biết được sẽ không thể dễ yên. Giờ ăn trưa cô cũng chỉ có thể ngồi một mình ở trong góc không ai chú ý nhưng hôm nay lại như vậy.

Lục Dĩ Nhi ăn chỉ được một phần cơm liền không nuốt trôi nữa mà đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Ở đây một lát nữa thật không biết bọn họ làm gì cô a, nhìn cô đến đáng sợ như vậy.

Cô lấy một ít nước hắt lên mặt, cứ bị đồng nghiệp nhìn bàn tán như vậy thật là không thể làm việc được mà. Lục Dĩ Nhi chỉnh sửa tóc tại một chút liền định đi ra ngoài không ngờ lại bị Hường Ngọc chặn lại không cho đi.

"Trường phòng cô lại muốn gì đây?" Lục Dĩ Nhi vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhìn Hường Ngọc. Làm cô cứ tưởng Hường Ngọc này thay đổi tính cách thì ra vẫn vậy. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

"Lục Dĩ Nhi, rốt cuộc cô đã dùng thủ đoạn gì vậy chứ?" Hường Ngọc ánh mắt nhìn Lục Dĩ Nhi chứa đầy tia căm phẫn, ghen ghét. Hường Ngọc có gì thua Lục Dĩ Nhi chứ? tại sao chủ tịch vẫn không quan tâm cô ta. Không thể để cho người khác nhìn thấy sẽ truyền đến tai chủ tịch Hường Ngọc liền dạy dỗ Lục Dĩ Nhi ở đây.

"Cô nói gì tôi không hiểu, mời tránh ra" Lục Dĩ Nhi khó hiểu nhìn Hường Ngọc, cô thật sự chính là không hiểu cô ta đang ở đây nháo cái gì, phiền chết mất.

"Giã vò thanh cao, chắc chắn là cô quyền rũ chủ tịch? Nếu không tại sao chủ tịch lại bảo vệ cô lại còn đích thân bế cô về?" Hường Ngọc dùng một tay đẩy vai Lục Dĩ Nhi. Cô ta là nổi điên gì vậy?

Thì ra cái người lăng phí đó là chủ tịch, nhưng sao chủ tịch lại giúp cô. Hường Ngọc này suốt ngày mơ tưởng đến chức danh chủ tịch phu nhân, chủ tịch đưa cô về liền tìm cách gây chuyện. Thì ra đây chính là nguyên nhân đám đồng nghiệp nhìn cô như sinh vật lạ, không bắt nạt cô như thường ngày thì ra là sợ chủ tịch.

Chủ tịch à, giúp tôi có cần phô trương vậy không còn bế nữa. Ngài là muốn hại chết tôi sao a Lục Dĩ Nhi nghĩ thầm, những lời này nếu để chủ tịch biết được chắc chắn đã cô ra khỏi công ty mất.

"Chuyện đó tôi không rõ, nhưng thật sự ngay cả mặt của chủ tịch tôi cũng chưa từng được gặp. Tin không thì tùy" Lục Dĩ Nhi không có kiên nhẫn đẩy Hường Ngọc sang một bên bước ra ngoài không quên để lại một câu.

"đừng nghĩ ai cũng như cô thích dụ dỗ đàn ông" Lục Dĩ Nhi bước đi một đề lại Hường Ngọc tức giận ở đó.

Lục Dĩ Nhi cô chính là ghét nhất bị người khác si nhục nhân cách, Hường Ngọc lại hết lần này đến lần khác phạm vào cấm kị của cô. Nếu không vì tiền lương cô đâu dễ yên như vậy. Cô dù có tốt đến đâu cũng không tốt đến mức đứng im cho người khác si nhục. Cô là vì tiền chính là tiền a, nên phải cố gắng nhẫn nhịn. Lần này cô ta hiểu lắm quan hệ giữa cô và chủ tịch chưa điều tra rõ liền sẽ không dám làm khó cô trước mặt người khác. Nhưng mà chủ tịch này rốt cuộc là có quen biết gì cô sao? Không thể tự nhiên mà quan tâm như vậy. Cô cũng không tự ki đến nỗi nghĩ hấn thích cô, chuyện đó chính là không thể xảy ra. Hôm đó tuy là như vậy nhưng cô vẫn rất nghi ngờ quan hệ giữa Trác Diệu và Long Hạo Kỳ nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trái đất rất tròn

Lục Dĩ Nhi không thể nào tập trung được, chủ tịch có quen biết gì cô sao? Nhưng một người như cô làm sau quen được Trác Diệu. Đau đầu muốn chết. Lục Dĩ Nhi suy nghĩ lung tung một lát vẫn không nghĩ ra.

"Lục tiểu thư" trợ lý Trương đã đến từ lâu, thấy Lục Dĩ Nhi vẫn luôn ngây người như vậy liền lên tiếng.

"A, trợ lý Trương?" Lục Dĩ Nhi suy nghĩ không để ý đến xung quanh nhất thời kinh ngạc. Trợ lý Trương? Người này cô cũng biết, là trợ lý của chủ tịch. Tại sao lại gọi cô?

"Lục tiểu thư, chủ tịch muốn cô đem tất cả hợp đồng hôm qua kên phòng ngài ấy" trợ lý Trương một bộ dáng lịch sự nói. Trợ lý Trương không thể thất lễ nha, chủ tịch là đang để mắt đến Lục tiểu thư này đi, lại nhất định bắt cô ấy đem hợp đồng lên phòng. Nhưng hợp đồng đó chẳng phải tất cả đều đã xem, thật mờ ám.

"Hả, vâng tôi lập tức mang lên" Lục Dĩ Nhi có chút nghi hoặc gật đầu một cái, liền đi tìm hợp đồng. Cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Lục Dĩ Nhi chặt vật ôm trong tay hợp đồng chất đóng, chủ tịch đó lại tự nhiên bảo cô mang hợp đồng ngày hôm qua lên làm gì chứ? Trác thị là công ty

lớn, một ngày không biết có bao nhiêu hợp đồng. Thật sự không hiểu nổi, chủ tịch này đúng là vô cùng cổ quái.

Lục Dĩ Nhi ôm cả đóng hợp đồng chặt vật đưa một tay gõ cửa.

"Vào đi" âm thanh trầm ấm, không lạnh không nhạt vang lên.

Lục Dĩ Nhi lập tức mở cửa đi vào. Là cô sắp gặp chủ tịch a, lúc đó sẽ biết được lí do chủ tịch giúp cô thôi.

Đi vào, căn phòng vô cùng rộng rãi. Xung quanh đều được trang trí bởi những bình cổ và tranh ảnh đắt tiền, quả thực quá xa hoa. Lần trước cô đến đưa tài liệu cũng không chú ý đến, quả thực đúng là so với căn nhà nhỏ hẹp của cô là một trời một vực.

Mà người đàn ông ngồi trên ghế chủ tịch lại quay lưng về phía cô, dáng người cao lớn, thân hình vô cùng hoàn mỹ. Đây là chủ tịch sao? Người đàn ông đối với sự xuất hiện của cô vẫn luôn giữ im lặng. Lục Dĩ Nhi lúc này cảm thấy vô cùng ngột ngạt, hai tay ôm đóng hợp đồng cả buổi cũng không khỏi run lên. Cô là có nên mở miệng hay không a.

"Chủ tịch..." Lục Dĩ Nhi nhỏ giọng gọi, làm sao cô thấy mặt hần được chứ.

Trác Diệu vẫn giữ im lặng làm bầu không khí có chút ngưng đọng. Cô gái nhỏ này bỏ lại hần rồi đi như vậy xem như lần này như vậy là chịu phạt đi, nhưng mà đối với hần như vậy còn rất nhẹ. Trác Diệu rất lâu sau mới lên tiếng.

"Đề hợp đồng lên bàn"

Lục Dĩ Nhi thân là cấp dưới nhất mực nghe theo đem đến đề lên bàn làm việc cho hần. Lại suy nghĩ có nên hỏi hần về việc lần trước hay không, nhưng mãi vẫn không thể mở miệng. Đúng là quá không có tiền đồ rồi, trước mặt chủ tịch cả nói chuyện cũng không dám. Cũng chỉ trách hần cổ quái như vậy.

"Đến đây" Trác Diệu cảm thấy cô gái nhỏ một bộ dáng vừa muốn đi vừa muốn ở lại liền lên tiếng.

"Hả?" Lục Dĩ Nhi kinh diễm, kêu cô đến làm gì chứ? Hần vẫn không trả lời, cô quên mất lời nói của mọi người. Hần chính là một lời không nói hai lần.

Lục Dĩ Nhi liền ngoan ngoãn nghe theo, không chậm trễ bước đến gần hần. Nhưng lại không dám quá gần, vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Cảm nhận được Lục Dĩ Nhi muốn trốn tránh, Trác Diệu cũng không tức giận. Chậm rãi xoay người lại...

"A..."

Lục Dĩ Nhi hai mắt mở to, bộ dáng kinh ngạc. Chủ tịch Trác Diệu này đúng là rất tuấn mỹ. Gương mặt đẹp như điêu khắc, mũi cao, môi mỏng, từng đường nét trên gương mặt đều mang khí chất cao quý người khác khó sánh được, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm lúc này chứa một chút ý cười trên choker. Bộ mặt đẹp trai này đánh chết cô vẫn không quên nha, Chủ tịch hần chính là người đàn ông đêm đó, người lấy đi lần đầu của cô. Trái đất đúng là quá tròn rồi, chuyện mà cô cứ tưởng chỉ có trong ngôn tình chính là đang xảy ra với chính bản thân mình. Lục Dĩ Nhi quá độ kinh ngạc vẫn đứng chôn chân một chỗ ngây người. Không phải chỉ là mơ, chỉ là mơ. Lục Dĩ Nhi vốn dĩ tự an ủi đây chỉ là một giấc mơ, mơ thì không thể nào có thực. Nhưng âm thanh trên choker của Trác Diệu lại vang lên kéo cô ra khỏi giấc mơ đó.

"Tôi biết tôi đẹp trai nhưng không cần nhìn như vậy" môi mỏng tà mị nhếch lên nhìn Lục Dĩ Nhi. Đây thật sự không phải là mơ.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hãy xem như chưa từng xảy ra

"Anh... Anh là chủ tịch, là người đêm đó?" Lục Dĩ Nhi lắp bắp nói. Chuyện này là thế nào? Tại sao có thể như vậy chứ. Lúc này thật muốn tìm một cái hố mà chui xuống. Như vậy mà cô có thể để lại tiền bồi thường cho hần, người đàn ông trước mặt cô là ai chứ chính là chủ tịch Trác Thị công ty đứng đầu cả nước. Cô lại có thể ngốc đến mức để tiền của mình lại cho hần, cô có nên đòi tiền lại? Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu liền bị cô dẹp đi, cô làm sao có cái gan đó chứ?

"Nhớ thì tốt, hôm đó tại sao lại bỏ trốn?" Trác Diệu vẫn một bộ dáng bình tĩnh như vậy trái ngược với Lục Dĩ Nhi lúc này trán đã ướt đẫm mồ hôi. Cô lại biết nói làm sao chứ? Lúc xảy ra mối quan hệ đó, cô cứ nghĩ hần là một người đàn ông bình thường nhưng cũng không dám nghĩ sẽ chịu trách nhiệm với mình, dù sao hôm đó cô cũng bị hạ được. Cho dù chịu trách nhiệm thủ thế nào giữa hai người cũng không có tình yêu nên mới bỏ đi. Lại không ngờ người đàn ông này thân thế quá lớn, cái gọi là chịu trách nhiệm chính là không thể. Hần và cô chính là một trời một vực, không cần suy nghĩ cũng biết là không thể.

Cổ hích thở lấy lại chút bình tĩnh "Tôi ở lại ngài sẽ chịu trách nhiệm?"

"Sẽ không" Trác Diệu không suy nghĩ liền nhanh chóng trả lời. Hần chính là không cần người phụ nữ nào ở bên cạnh, phụ nữ vốn dĩ rất phiền phức cho nên từ trước đến giờ không tiếp xúc thân mật với phụ nữ. Con người như hần chính là chưa từng tin vào thứ gọi là tình yêu gì đó.

"Vậy tôi ở lại đó làm gì?" Lục Dĩ Nhi lúc này có vẻ đã bình tĩnh hơn. Cũng không ngạc nhiên vì câu trả lời của Trác Diệu, cô không cần nghĩ cũng đoán ra rồi. Đúng thật là trên đời này không có đàn ông tốt, cha cô cũng vậy.

"Hừ, vậy tiền bồi thường là có ý gì? Tôi còn không có tiền" Trác Diệu nhắc đến đây liền hận không thể bóp chết cô gái nhỏ. Sắc mặt cũng chứa nòng đậm sát khí.

"Ách... Cái này" Cô hiện giờ cũng không biết nên nói làm sao, lúc đó cô chỉ nghĩ đơn giản là tiền bồi thường cho hấn thôi. Hai người sẽ không bao giờ gặp lại. Ai mà biết được trái đất tròn như vậy.

"Chủ tịch anh dù gì cũng không chịu trách nhiệm, tôi cũng không cần anh chịu trách nhiệm. Cho bên có thể xem như tôi và anh chưa từng xảy ra chuyện gì, chúng ta đừng nên làm khó nhau" Lục Dĩ Nhi nói xong liền cảm thấy một luồng sát khí phóng đến. Cô chỉ nói lời trong lòng, Trác Diệu là đang muốn cái gì?

"Em là đang muốn phủ sạch quan hệ với tôi" Trác Diệu đứng lên tiến đến gần cô, mày đẹp nhíu lại.

"Đúng vậy" cô gái nhỏ nào đó vẫn không biết sợ, nói lời trong lòng mình ra. Phủ sạch quan hệ? Cũng có thể cho là như vậy. Lời vừa ra khỏi miệng liền bị người đàn ông thân hình to lớn ép sát vào tường.

"Chủ tịch..."

Trác Diệu cúi người xuống gần tai cô, cắn nhẹ một cái trút giận. Làm cả người cô nhạy cảm run lên. Không hiểu sao khi nghe Lục Dĩ Nhi muốn phủ sạch quan hệ trong lòng liền cảm thấy bất mãn.

"Tôi đẹp trai chứ không dễ dãi, lần đầu của tôi đâu thể cho không em như vậy" giọng nói trầm ấm chứa đầy sự bất mãn.

Người đàn ông này là muốn cái gì, tiền cô cũng đưa rồi a. Cô cũng là lần đầu mà, cô không cảm thấy thiệt thòi thì thôi, hấn thiệt thòi cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tôi không cho phép em dám rời đi

Lục Dĩ Nhi lúc này gương mặt đã đỏ bừng, da mặt cô đúng là rất mỏng. Từ trước đến nay cô cả bạn còn không có nói chi đến bạn trai, hiện giờ lại bị một người đàn ông ép sát vào tường như vậy đương nhiên là cảm thấy ngại ngùng. Cô đã không đòi bồi thường mà hấn lại muốn cái gì? Xi, nhà giàu mà keo kiệt như vậy có ngày cũng phá sản (Tg: Anh phá sản ai nuôi chị a)

"Đỏ mặt, đêm đó chẳng phải em chủ động hay sao?" Trác Diệu thấy biểu hiện của Lục Dĩ Nhi khóe môi cong lên có chút ý cười.

Lục Dĩ Nhi Cmn đêm đó cô chẳng nhớ cái gì? Chỉ là cô bị hạ được thôi mà, tại hấn cứu cô, giúp người thì giúp cho chót, giúp cô giải được lại còn nói hấn chẳng phải hôm đó ăn đậu hủ của cô không ít, đến khi về nhà cả người đều là vết xanh xanh tím tím. Cái tên chủ tịch này ai dè lại keo kiệt như vậy, tính toán lần đầu với cô.

"Hôm đó tôi chính là bắt đắc dĩ, rốt cuộc là anh muốn cái gì? Buông tôi ra" Lục Dĩ Nhi dùng hết sức lực đẩy Trác Diệu ra nhưng làm sao vẫn không đẩy ra được. Cô cũng chỉ là một cô gái làm sao so với sức lực của một người đàn ông to lớn như hấn. Vừa dùng tay đẩy ra đã bị hấn bắt lấy.

Trác Diệu thấy Lục Dĩ Nhi kháng cự liền giữ chặt hơn. Người phụ nữ này dễ hấn tìm lâu như vậy? Lại muốn phủ sạch quan hệ? Ăn hấn sạch sẽ rồi lại bỏ đi, hấn đâu có dễ dãi như vậy đem lần đầu tiên của mình cho không cô. Còn nói với hấn là bắt đắc dĩ hấn không có sức hút như vậy sao. Hiện giờ lại dám kháng cự anh, đêm đó cô cũng đâu có như vậy. *_*

"Tôi cũng không có ăn em, em là đang nháo cái gì? Dám làm loạn lần nữa tôi trực tiếp ăn em ở đây" Trác Diệu nhìn Lục Dĩ Nhi nở nụ cười xấu xa, Lục Dĩ Nhi liền rất biết điều mà không giãy giụa nữa. Chủ tịch Trác Diệu này đúng là vừa keo kiệt còn biến thái.

"Anh muốn làm cái gì?" Lục Dĩ Nhi nhỏ giọng lên tiếng.

"Em muốn tôi làm cái gì em" Trác Diệu nói mặt càn cúi xuống gần cô. Rõ ràng là đang trêu ghẹo cô.

"Cho tôi đi, tôi còn phải làm việc" Lục Dĩ Nhi mượn cớ trốn đi. Cái tên chủ tịch này mặt còn có thể dày hơn không vậy? Không biết xấu hổ, cuộc sống sau này khó sống rồi.

Không đợi Trác Diệu trả lời cô liền chui ra khỏi người anh chạy ra ngoài. Lúc này thấy cô không làm loạn nữa nên anh không có nắm tay cô lại. Không ngờ Lục Dĩ Nhi lại dám chạy đi.

"Đám mở cửa ra xem tiền lương tháng này của em còn hay không?" Trác Diệu lại rất bình tĩnh, tự tin mà đợi cô quay lại, ai bảo anh vừa đẹp trai vừa có tiền chứ. Lục Dĩ Nhi cũng không có giàu có gì, lại có thể để tiền bồi thường cho anh. Hừ, không lấy tiền lương xem cô sống bằng cái gì.

Mà Lục Dĩ Nhi chính là loại người thích tiền, cô và mẹ lúc trước sống rất khổ sở cũng chỉ vì không có tiền. Cho nên về sao Lục Dĩ Nhi ra sức nỗ lực ước mơ chính là kiếm được thật nhiều tiền, không có tiền sẽ chết đói đó. Vì ước mơ hết sức vĩ đại và cao cả Lục Dĩ Nhi tay đặt lên chốt cửa cũng đành bỏ ra. Mà ngoan ngoãn quay đầu lại. Lỡ chọc giận vị tổ tông này tiền lương của cô sẽ thật sự không cánh mà bay mất.

"Tôi không cho phép em dám rời đi, lá gan cũng thật lớn" Trác Diệu đưa tay ngoắt cô lại. Cô cảm thấy hấn xem cô thành cún con thì phải, nghĩ cô sẽ nghe lời mà đến sao? Thì cô thật sự đi đến đó a *_* cũng vì ước mơ cao cả.

"Anh muốn cái gì?" Lục Dĩ Nhi không vòng vo đi thẳng vào cần đề.

Trác Diệu sắc mặt lúc này cũng không tốt là mấy, anh lớn lên đẹp trai lại có tiền. Mà Lục Dĩ Nhi này lại vì cái gì mà luôn muốn phải sạch quan hệ với anh.

"Tôi cũng không biết nên làm gì, bây giờ tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời tôi" Trác Diệu thật sự cũng không biết chính mình muốn điều gì ở cô, vốn dĩ muốn cho cô biết cái giá của việc rời bỏ hấn Nhưng khi gặp được cô lại không biết phải làm gì. Bắt cô ở lại bên cạnh hấn trước đã.

"Không nghe thì thế nào?" Lục Dĩ Nhi thật muốn xông lên đập cho Trác Diệu một cái, bắt ép cô nãy giờ lại chưa nghĩ ra muốn xử cô thế nào.

"Vây tiền lương..."

"Nói gì tôi cũng nghe, anh kêu tôi đi hướng đông nhất định không đi hướng tây, anh nói một sẽ không làm hai. Không được đụng tới tiền của tôi" Lục Dĩ Nhi một bộ dáng tham tiền dám lấy tiền uy hiếp cô, xem như hấn có bản lĩnh, hấn có tiền. Không đi hướng tây cô có thể đi hướng nam, hướng bắc mà. Không làm hai thì làm ba, bốn... Hừ, không tin hấn có thể một tay che trời.

Trác Diệu hải lòng gật đầu, quả nhiên dùng tiền giải quyết là cách tốt nhất. Mà Lục Dĩ Nhi này lại có thể tham tiền đến như vậy, không hề che giấu chút gì. Thật đúng là chưa từng gặp người như vậy, hôm đó để lại tiền cho anh coi bộ rất tiếc nhĩ.

Lục Dĩ Nhi trở về phòng làm việc, số đúng là đen đủi hôm đó tại sao là cái tên Trác Diệu keo kiệt đó chứ? Hừ, cô thật là có can xúc muốn lấy giày cao gót đập hấn ta nhưng vẫn là không có cái gan đó. Cuộc sống sau này của cô thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hôn trộm

Lục Dĩ Nhi hôm nay lại phải tan ca vừa bước ra khỏi công ty liền bị một chiếc xe chặn lại. Chiếc xe này chính là chiếc xe hôm trước cô nhìn thấy, sẽ không nhầm đâu một thứ đắt tiền như vậy cô dĩ nhiên là nhớ kĩ rồi. Kính xe dần hạ xuống lộ ra gương mặt tuấn mỹ.

"Lên xe" Giọng nói này ngoài Trác Diệu ra còn ai chứ

Lục Dĩ Nhi nhất thời bất ngờ không biết nên làm sao? Cái tên này là muốn giờ trò gì? Tự nhiên đến tìm cô chắc chắn không có chuyện tốt. Lục Dĩ Nhi nhìn Trác Diệu suy nghĩ.

Mãi vẫn không thấy Lục Dĩ Nhi lên tiếng trả lời Trác Diệu hấn thật sự đã rất nhẫn nại rồi a. Thật không biết Lục Dĩ Nhi là đang suy nghĩ cái gì. Tay đập vào vô lăng một cái, hấn thật muốn xông ra bóp chết cô.

"Tiền lương..." Trác Diệu cố ý ngân dài chữ cuối. Não của Lục Dĩ Nhi nãy giờ đang bận suy nghĩ nên làm thế nào nghe được hai chữ tiền lương liền có phản ứng. Nhanh tay kéo cửa xe ngồi vào ghế phụ bên cạnh Trác Diệu. Quả nhiên là đại thiếu gia xe cũng thật đẹp, ngồi vào rất thoải mái nha, Lục Dĩ Nhi đột nhiên có cảm giác thất bại giường nhà cô còn không bằng ghế trên xe hấn a. Trác Diệu này đúng thật là có số hưởng, chẳng buồn như cô ngay cả bữa ăn còn khó kiếm. Trác Diệu nhìn Lục Dĩ Nhi môi phẩm ý cười, liền khởi động xe.

"Anh đưa tôi đi đâu vậy?" Lục Dĩ Nhi phải đề phòng chứ, nhờ đâu cái tên keo kiệt này đem cô đi bán thì sao. Lúc đó sẽ rất thảm nha, Lục Dĩ Nhi suy nghĩ một hồi liền đem Trác Diệu biến thành hỗn thế nra vương. Thật đáng sợ.

Cảm nhận được ánh mắt khác lạ của Lục Dĩ Nhi, Trác Diệu liền quay sang lườm cô một cái "Suy nghĩ bậy bạ nữa, tôi liền đem em đi bán" Trác Diệu đây là tìm đại một thứ gì hù dọa cô.

Lục Dĩ Nhi cảm phần trùng mắt, thấy chưa cô nói đâu có sai. Tên khốn kiếp này có ý định bán cô, thật muốn đập hấn ta mà.

"Nói cho anh biết tôi chính là bảo vật vô giá, không thể bán" Lục Dĩ Nhi đáng về đây tự tin cùng kiêu ngạo nói.

Trác Diệu khoe mắt hơi giật một chút, thì ra trên đời này còn có người kiêu ngạo hơn hẳn. Bảo vật vô giá? Tự luyện cũng vừa thôi chứ.

"Tự tin là tốt nhưng cũng đừng có tự tin quá mà thành tự ki" Trác Diệu bĩu môi nói. Lục Dĩ Nhi này đúng là không giống những người phụ nữ hẳn đã gặp. Người ta dù là thiên kim tiểu thư đều cũng không tự tin bằng cô. Lục Dĩ Nhi này gia cảnh khó khăn như vậy dựa vào cái gì mà suốt ngày vui vẻ, kiêu ngạo như thế. Đối với một cô gái yếu ớt như Lục Dĩ Nhi, sống trong hoàn cảnh như vậy vẫn còn có thể vui vẻ thật sự rất khó tin.

"Xì" Lục Dĩ Nhi lúc này cũng im lặng không nói gì nữa. Hẳn mà không vui thật sự đem cô đi bán thì toi rồi. Cô còn chưa thực hiện được ước mơ kiếm thật nhiều tiền, trở thành một tiểu phú bà nha. Mà cái ước mơ này vẫn còn ở xa lắm. Trác Diệu cũng không phải người thích nói nhiều, thấy Lục Dĩ Nhi không cãi nhai nữa cũng chẳng buồn quan tâm.

Trác Diệu đưa cô đến một nhà hàng, trông rất sang trọng. Người có tiền quả nhiên có khác. Cô đứng bên ngoài đợi Trác Diệu tìm chỗ đỗ xe xong liền theo sau hẳn đi vào. Cái tên này ý mình chân dài đi nhanh như vậy, Lục Dĩ Nhi cũng nhanh chân chạy theo Trác Diệu lại dừng lại giữa chừng, làm hại cô cả gương mặt va vào lưng hẳn đau muốn chết.

"Mắt của em để trang trí à" Trác Diệu cũng chỉ khinh bỉ liếc một cái cũng không nói gì nữa đi vào một bàn trống đã đặt sẵn ngồi xuống, Lục Dĩ Nhi cũng ngồi xuống theo.

Món ăn cũng nhanh chóng được đưa lên, đều là những món từ trước đến nay Lục Dĩ Nhi chưa từng ăn nha. Nhà cô nghèo như vậy có cơm ăn đã là may huống hồ là thức ăn ở nhà hàng năm sao như vậy chứ. Lục Dĩ Nhi hai mắt phát sáng, cô đói sắp chết rồi.

"Thì ra là đưa tôi đi ăn" Lục Dĩ Nhi dù nói mắt vẫn không rời khỏi bàn thức ăn khiến Trác Diệu không khỏi buồn cười.

"Cảm thấy bản thiếu gia rất tốt bụng đúng không?" Trác Diệu kiêu ngạo nói. Bày ra một bộ dáng: Ông đây tốt bụng, đẹp trai như vậy còn không mau nói cảm ơn.

"Anh là muốn vỗ béo tôi rồi đem bán thì có" Câu nói của Lục Dĩ Nhi chẳng khác gì một gáo nước lạnh dội vào mặt hẳn.

Trác Diệu đen mặt, Thật mẹ nó, Lục Dĩ Nhi tưởng bản thân là heo sao, cần vỗ béo rồi đem đi bán. Trác Thị phá sản rồi sao, hẳn từ khi nào nghèo như vậy lại phải đem con gái người ta đi bán lấy tiền. Nếu muốn bán hẳn đem cô trực tiếp bán đi là được rồi cần gì dẫn cô đi ăn, thật muốn bỏ não Lục Dĩ Nhi ra xem bên trong chứa cái gì.

Cảm thấy bầu không khí ngày càng thấp, Lục Dĩ Nhi ngậm miệng không nói gì hết chỉ cắm đầu vào bàn thức ăn. Ngon chết đi được nha.

Trác Diệu nhìn Lục Dĩ Nhi ăn đôi mắt ánh lên tia cười dịu dàng mà bản thân cũng không hay biết. Phụ nữ trước mặt hẳn ai cũng giả vờ thanh khiết, nho nhã, cẩn trọng trong từng cử chỉ lời nói chỉ muốn lấy lòng hẳn. Mà Lục Dĩ Nhi lại khác xa bọn họ hoàn toàn nói năng không suy nghĩ rất thẳng thắn, không có một xúu nào là phong thái nho nhã. Hiện giờ nhìn cô ăn như chết đói trước mặt, hẳn thật không hiểu Lục Dĩ Nhi thật ra còn chỗ nào giống phụ nữ không. Thấy Lục Dĩ Nhi ăn rất ngon miệng hẳn cũng không tiện xen vào, cũng không có ăn gì.

Lục Dĩ Nhi thấy hẳn không ăn cũng chẳng thêm quan tâm, nhà hẳn giàu như vậy sợ gì chết đói chứ, cô lấp đầy bụng mình trước rồi tính. Mấy ngày nay cô vì đem tiền của bản thân để lại cho hẳn nên hàng ngày chỉ ăn mì, cô thật sự là ngán muốn chết. Hiện giờ không cần tốn một đồng liền ăn ngon như vậy, cô dĩ nhiên không từ chối.

Ăn no xong Trác Diệu không biết lại chờ cô đi đâu, Lục Dĩ Nhi cũng rất ngoan ngoãn mà đi theo. Trác Diệu cũng không biết hiện giờ nên đi đâu nữa, chỉ cảm thấy bên Lục Dĩ Nhi rất vui vẻ, rất thú vị, ở cạnh cô rất thoải mái không cần phải suy nghĩ hay tính kế gì hết. Cho nên vẫn không nỡ chờ cô về, cũng không biết chờ cô đi đâu nữa. Cảm thấy yên tĩnh lâu như vậy không phải phong cách của Lục Dĩ Nhi, Trác Diệu quay sang thì cô đã ngủ rồi. Cũng không thể trách cô, cô làm việc mệt như vậy lại vừa mới khỏi bệnh. Khi cô ngủ có thể nói rất đáng yêu, Trác Diệu gây người nhìn cô một lát. Lục Dĩ Nhi này cũng không tệ, ngũ quan rất xinh đẹp, cằm thon. Mặt hai người rất gần có thể thấy từng sợi lông mi của cô, rất dài. Rất xinh đẹp.

Trác Diệu khẽ nhếch môi cúi người xuống, đặt môi mình lên môi cô cắn nhẹ một cái. Lục Dĩ Nhi ngủ say như chết chỉ cảm thấy môi có gì đó hơi ấm, trong mơ lại nhìn thấy bản thân đang ăn bánh cùng với mẹ. Rất ngon, rất ngon, liền đưa miệng cắn một cái.

Trác Diệu liền rời khỏi môi cô, đưa tay sờ lên môi mình. Môi bị cô cắn đau muốn chết. Thật muốn đánh chết cô ta mà, lại có thể dám cắn hẳn. Lại không thể gọi cô vậy để nói, chẳng phải thừa nhận hẳn hôn trộm cô sao. Lại nhìn thấy miệng nhỏ của cô chép chép, nhỏ giọng gọi.

"Mẹ..."

Trác Diệu nhớ không lầm là mẹ cô đã mất rồi. Đột nhiên trong lòng truyền đến một cô khó chịu. Xem như hẳn tốt bụng lần này không tính toán với cô. Đành chịu ủy khuất lái xe chở cô về.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kiếp trước, em nợ tôi tình cảm

Lục Dĩ Nhi khi tỉnh lại thì trời cũng đã sáng, khẽ đảo mắt đây là nhà cô mà. Hôm qua cô cùng Trác Diệu đi ăn sau đó thì hình như không có sau đó. Chắc là hấn đưa cô về. Không đem cô đi bán là tốt rồi a. Cô ngồi dậy ngáp ngáp dài đi vào toilet.

"A" Lục Dĩ Nhi ôm đầu, nhà cô ở đây sao lại xuất hiện một bức tường vậy chứ? Đau muốn chết à. Vừa ngẩng đầu lên thì...

"Aaa..." Lục Dĩ Nhi bị dọa sợ muốn chết, Trác Diệu vẫn còn ở nhà cô. Còn nữa hiện giờ trên người hấn chỉ quần có một cái khăn tắm, còn là khăn của cô. Mặt cô hiện giờ đỏ đến nỗi tường chừng có thể vỡ ra máu. Hai tay che mắt, thật sự không dám nhìn nữa. Cô có cảm giác nếu nhìn nữa sẽ không kiềm được thú tính mà phạm tội mất a.

Trác Diệu nhìn Lục Dĩ Nhi cười cười, nhìn cô cũng... Đáng yêu phết nhỉ. Hấn không ngại cho cô thấy cô lại ngại cái gì. Càng suy nghĩ trên môi lại nở nụ cười vô si. Hấn cúi người xuống đưa mặt gần sát cô, đưa tay kéo tay cô xuống.

"Đêm đó, trên người tôi có chỗ nào em còn chưa thấy. Ngại cái gì?"

Lục Dĩ Nhi thật muốn đào một cái mà nhảy xuống, ngượng chết mất.

"Đêm... Đêm đó, tôi là bị hạ được, mất lí trí. Hoàn toàn không thấy cái gì" Lục Dĩ Nhi ngập ngừng nói. Cô nói là sự thật, đêm đó cô có nhớ lại cũng chỉ mơ hồ. Làm sao nhớ được... Cơ thể hấn ra sao?

Mà cái tên này lại yêu nghiệt như vậy, hiện giờ lại như vậy chính là muốn người ta phạm tội. Cô cứ tưởng hấn sẽ buông tha cho cô không ngờ...

"Không thấy, vậy tôi coi ra hết cho em xem lại nhé?" Trác Diệu cười nói, môi cũng sắp đến gần môi cô.

Lục Dĩ Nhi đẩy hấn ra, chạy chối chết vào toilet. Cũng may hấn không ngăn cô lại. Cô trong đây mặt đã đỏ như máu mà cái tên ở ngoài lại không chút gì ngại ngừng bổ sung thêm một câu.

"Không muốn nhìn thật à?"

"Không muốn, không muốn" Lục Dĩ Nhi lập tức liền trả lời.

Trác Diệu ở ngoài ôm ngực, cảm thấy được sự thất bại. Con người ta còn không muốn nhìn hấn a. Trác Diệu tự mình soi gương, vẫn còn rất đẹp trai mà. Cái này chỉ trách mắt Lục Dĩ Nhi có vấn đề, không nhìn ra nét đẹp của hấn. =.=

Lúc cô trở ra thì Trác Diệu cũng đã mặc xong quần áo. Hấn ở nhà cô làm gì? Còn không đi làm đi. Chưa kịp nói liền bị kéo đi.

"Còn sớm, tôi chờ em đi ăn"

Lục Dĩ Nhi cũng không có ý kiến, được ăn miễn phí cô làm sao có thể từ chối chứ? Có ăn vẫn là tốt nhất.

Lục Dĩ Nhi được Trác Diệu chờ đến một nhà hàng cách công ty không xa. Vừa ngồi vào bàn đã có người mang thức ăn ra, đại thiếu gia đúng là đại thiếu gia mỗi bữa ăn đều chuẩn bị kĩ như vậy.

Trác Diệu không nói gì bắt đầu ăn, Lục Dĩ Nhi cũng ăn không ít. Qua một đêm đứng là thật đói, bình thường cô rất ít khi ăn sáng. Lúc mẹ cô còn sống thì khác ngày nào cũng nấu ăn cho cô, lúc đó cô cũng có học nấu ăn nhưng học mãi vẫn không được. Sau khi mẹ mất, cô cũng không ăn sáng nữa. Mỗi ngày sáng sớm đều đợi xe buýt để đến công ty còn hay đi trễ, thời gian đâu để ăn sáng chứ.

"Chủ tịch, tại sao anh lại tốt với tôi như vậy?" Lục Dĩ Nhi uống một ngụm nước cam liền ngẩng đầu hỏi. Nói chính xác thì cô và hấn quen biết nhau chưa được hai ngày nha. Cô cảm thấy hấn đối với cô cũng không có tệ, nhưng mà cô lại có cái gì để hấn đối xử như vậy. Cô cũng biết bản thân mình hoàn toàn không có giá trị gì. Vậy hấn làm vậy là vì cái gì?

"Con mắt nào thấy tôi đối tốt với em.. Tôi là giữ em bên cạnh để từ từ tính sổ" Trác Diệu suýt chút bị sặc. Đột nhiên hỏi như vậy hấn cũng không biết trả lời thế nào. Hấn chỉ cảm thấy cô rất khác, khác những người phụ nữ hấn từng gặp. Hay bị cô chọc tức nhưng nói chuyện với cô lại rất thoải mái. Nói là thích hay yêu gì đó thì hấn chưa từng nghĩ đến. Mà hấn cũng không muốn nghĩ, chỉ cảm thấy tình yêu nếu vướng vào thì thật sự rất phiền phức.

Lục Dĩ Nhi cũng chỉ bĩu môi "Ồ" một tiếng. Biết trước cái tên này bụng dạ hẹp hòi lại keo kiệt không dễ gì tha cho cô. Chỉ vì muốn tìm cách tính sổ với cô mà tiêu tiền bao ăn cô như vậy, có phải quá lỗ không. Mặc kệ hấn có tiền nhiều như vậy, muốn tiêu làm sao thì kệ hấn. Cô cũng không phải vợ hấn quan tâm làm cái gì.

Ăn xong lại lái xe đưa cô đến công ty nhưng còn chưa đến cô liền đòi xuống. Cô đâu có điên mà cùng hấn bước vào công ty chứ? Cô còn chưa muốn nổi tiếng. Cho nên cô và hấn ở công ty ai làm việc của người đó. Hấn làm chủ tịch của hấn, cô làm nhân viên của cô.

Mọi chuyện vẫn như vậy trôi qua mấy hôm

Lục Dĩ Nhi vẫn làm việc như thường lệ, đám đồng nghiệp cũng không có làm khó cô nữa. Hường Ngọc mấy ngày nay luôn bày ta bộ mặt khó chịu như cả thế giới mắc nợ cô ta, Hường Ngọc như vậy làm Lục Dĩ Nhi... Vui vẻ vô cùng.

Nhưng mà cô luôn cảm thấy Trác Diệu luôn làm khó cô thì phải. Tài liệu gì cũng bảo cô đem, mấy ngày nay không khác gì sai vặt. Sai một chút lại trừ lương, mỗi ngày đều đem tiền lương ra uy hiếp. Bây giờ lương của cô đã bị trừ gần một nửa rồi a. Đột nhiên có cảm giác khiếp trước mình mắc nợ hẳn.

Lục Dĩ Nhi bê tách cà phê lên phòng chủ tịch cho hẳn. Mỗi ngày đều phải pha cà phê cho hẳn cái này chính là không có trong công việc của cô, cũng vì tiền lương thôi.

Đặt tách cà phê lên bàn Lục Dĩ Nhi không thèm liếc nhìn hẳn một cái liền xoay người đi. Thì một giọng nói vang lên.

"Cà phê thật đắng, trừ lương"

Lục Dĩ Nhi thật có cảm xúc ném giấy cao gót vào mặt hẳn. Cà phê không lẽ lại chua ngọt ngọt gì đó sao? Mấy hôm trước còn chê bai cà phê cô làm quá ngọt, trừ lương sau này không cần để đường. Mấy hôm sau lại chê đắng, đùa cô à.

"Chủ tịch, là ngài kêu không được bỏ đường " Lục Dĩ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Khi nào, sao tôi lại không nhớ" Trác Diệu bày ra một bộ mặt thiếu đánh nói.

"Rõ ràng.." Lục Dĩ Nhi chưa kịp nói hết câu đã bị chặn lại.

"Cãi lời cấp trên, trừ lương " lại múng một hóp cà phê. Rõ ràng là đang uống rất ngon nha.

"..." Lục Dĩ Nhi

"Kiếp trước tôi nợ anh hay sao vậy?" Lục Dĩ Nhi tức đến đỏ mặt, nếu giết người không cần ở tù thì cô không biết đã giết chết hẳn bao nhiêu lần.

Không giống như suy nghĩ của cô hẳn không có tức giận ngược lại còn rất thân nhiên, bình tĩnh."Đúng vậy"

"Rốt cuộc là nợ anh cái gì?" Lục Dĩ Nhi cố gắng đè nén cái cảm xúc muốn đánh người xuống.

"Kiếp trước, em nợ tôi tình cảm đó. Có muốn trả hay không?" Trác Diệu trêu chọc nói. Nhìn Lục Dĩ Nhi bị mình chọc cho tức giận không hiểu sao lại có cảm giác rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lục Dĩ Nhi đánh người

Lục Dĩ Nhi cố gắng đè nén cảm xúc đi ra khỏi phòng chủ tịch. Tức chết cô rồi, hẳn cứ trừ lương như vậy cuộc sống của cô phải làm sao? Lục Dĩ Nhi sau khi rời khỏi liền đi vào toilet. Không ngờ được lại gặp Hường Ngọc đang rửa tay chuẩn bị rời khỏi, sau khi gặp cô liền đứng bằng.

Hường Ngọc ánh mắt hung hăng, cứ như muốn xông đến đánh Lục Dĩ Nhi. Lục Dĩ Nhi dựa vào cái gì mà được chủ tịch để mắt đến. Hường Ngọc cô ta có chỗ nào kém hơn Lục Dĩ Nhi sao? Tại sao mãi Trác Diệu cả một cái liếc mắt cũng tiết kiệm với cô ta. Lục Dĩ Nhi ngay từ khi học đại học vẫn luôn chống đối cô ta, mà lần nào phản kháng cũng nghiêng về Lục Dĩ Nhi.

"Hồ ly tinh, rốt cuộc mày dùng cách gì quyến rũ chủ tịch vậy hả?" Hường Ngọc xông đến đẩy Lục Dĩ Nhi một cái khiến cô có chút mất thăng bằng.

Lục Dĩ Nhi liếc mắt khinh bỉ, muốn gây sự với cô lại không dám ra ngoài gây sự a. Lại luôn ở trong toilet nữ mà kiếm chuyện, hồ ly tinh? Sao không nghĩ thử xem Hường Ngọc cô ta là cái dạng gì? Luôn tìm cách gây chú ý với Trác Diệu nhưng làm sao vẫn không được. Hiện giờ lại nghĩ cô quyến rũ hẳn nên đến gây sự, làm ơn đi chứ mắt cô tốt như vậy làm sao mà đi quyến rũ cái tên keo kiệt, biến thái đó.

"Tôi đã nói, tôi với chủ tịch không có mối quan hệ gì" Cô cũng không có nói dối, sau đêm đó cô với hẳn chẳng có gì quan hệ cả, chỉ là cái tên nào đó nói cô cướp mất sự trong trắng của hẳn rồi làm khó cô a. Lục Dĩ Nhi thật sự không muốn dây dưa cùng với loại người này, Hường Ngọc này chính là một trong những loại người cô ghét nhất.

"Không có mối quan hệ gì? Mày dám làm còn không dám nhận sao? Đồ dê tiện, còn ở đây giả thanh cao cái gì?" Hường Ngọc gắt gao trừng mắt nhìn Lục Dĩ Nhi. Giả vờ thiện lương, trong sạch cho ai xem chứ? Lục Dĩ Nhi nếu không làm gì tại sao chủ tịch lại quan tâm, chú ý đến như vậy.

"Nói chuyện với cô thật tổn nước bọt " Lục Dĩ Nhi chẳng thèm rửa mặt nữa đi thẳng ra ngoài nhưng lại bị Hường Ngọc kéo lại.

"Hừ, mẹ mày lúc trước cũng là hồ ly tinh mà, đúng thật là học thứ gì không học lại học theo mẹ làm hồ ly tinh. Cứ thích giả vờ trong sáng" Hường Ngọc nhếch môi xem thường. Chuyện của mẹ Lục Dĩ Nhi lúc đó cả trường đại học đều biết, cô cũng chỉ là một đứa nhiet chùng.

"Chát" trên gương mặt trắng tuyết của Hường Ngọc hằn lên dấu tay đỏ rực. Hường Ngọc ôm một bên mặt đau rất, khóe môi chảy máu sừng người nhìn Lục Dĩ Nhi.

Đôi mắt Lục Dĩ Nhi đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trên mặt nở nụ cười quỷ dị. Cả người Hường Ngọc run lên kinh hãi, Lục Dĩ Nhi mang đến cho cô ta cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

Lục Dĩ Nhi hai tay siết chặt, trong lòng dâng lên một cỗ đau đớn. Hường Ngọc muốn nói cô ra sao cũng được nhưng không được xúc phạm mẹ cô. Mẹ cô thật ra đã làm gì sai chứ? Bà ấy tốt bụng như vậy, lương thiện như vậy tại sao vẫn không được sống yên ổn, hạnh phúc. Cả một đời bà ấy chưa từng làm gì sai nhưng lại luôn bị người khác sỉ nhục, xúc phạm. Tất cả đều tại ông ta, là ông ta- Cố Vũ Bình.

Lục Dĩ Nhi một bước xông đến dặt tóc Hường Ngọc đau đến nổi chảy cả nước mắt. Mặt mũi trang điểm tí mĩ hiện nay vô cùng tệ hại. Đầu tóc rối bời, thật sự vô cùng khó coi.

"A, Lục Dĩ Nhi mày điên rồi. Thả tao ra" Hường Ngọc đau đớn hét lên. Không ngờ Lục Dĩ Nhi lại dám làm như vậy. Lục Dĩ Nhi hằng ngày bị cô ức hiếp đều không dám phản kháng, Hường Ngọc bị đánh đến mặt trắng bệch.

"Mẹ tao không phải hồ ly tinh, không phải..." Lục Dĩ Nhi điên cuồng hét lên, cô hiện nay đang mất kiểm soát. Hoàn toàn không hay biết có người đi vào, nữ đồng nghiệp thấy tình cảnh này cũng không dám đến gần. Nữ đồng nghiệp gương mặt biến sắc, gọi thế nào cũng không lọt vào tai Lục Dĩ Nhi. Liền gấp gấp chạy ra ngoài gọi người đến.

Lục Dĩ Nhi đứng trước bàn làm việc của Trác Diệu, cả người có chút xộc xệch. Gương mặt trắng dã, cả người run lên. Cô lúc này sao lại mất kiểm soát rồi, lại đánh Hường Ngọc thành ra như vậy.

Trác Diệu vẫn bình tĩnh nhìn cô, thật không dám tin cô gái nhỏ trước mặt mình lúc này là người đánh Hường Ngọc. Trác Diệu nhớ lại hình dáng Hường Ngọc lúc này thật gớm giếc muốn chết, mà Lục Dĩ Nhi này bình thường đâu có như vậy. Thật ra có chuyện gì? Khi hấn đến Lục Dĩ Nhi lúc đó vô cùng điên cuồng muốn đánh Hường Ngọc, nếu hấn không ôm cô lại thì đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Trác Diệu tiến đến đỡ Lục Dĩ Nhi ngồi xuống sofa. Cảm nhận được cả người cô run rẩy, tìm truyền đến cảm giác đau đớn.

"Ngoan, bình tĩnh một chút, nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì?" Trác Diệu dịu dàng xoa đầu cô, có trời mới biết hấn chưa từng dịu dàng với ai như vậy.

Lục Dĩ Nhi hai mắt trong suốt nhìn chăm chăm Trác Diệu. Lấy lại chút bình tĩnh, ở bên cạnh hấn có cảm giác vô cùng bình yên.

"Hường Ngọc mắng tôi... Quyển rũ anh, còn... Mắng mẹ tôi. Mẹ tôi... Mẹ tôi không có" Lục Dĩ Nhi nhắc đến mẹ lại trở nên mất bình tĩnh, sống mũi có chút cay nhưng vẫn không khóc.

"Không sao rồi" Trác Diệu ôm Lục Dĩ Nhi vào lòng ngực, khẽ vuốt lưng cô. Nhẹ giọng nói, Lục Dĩ Nhi này muốn khóc thì cứ khóc tại sao lại cứ kiềm nén như vậy? Cô như vậy lại làm hấn cảm thấy khó chịu.

Chẳng trách được cô lại như vậy, mẹ đối với cô chắc hẳn rất quan trọng. Hường Ngọc lại cố ý chọc vào vết thương của cô, bị đánh là tự bản thân cô ta chuốt lấy.

Trác Diệu lấy áo khoác lên người cô "Tôi đưa em về"

Lục Dĩ Nhi gương mặt không chút biểu cảm, cả người như một con búp bê vậy. Chỉ ngoan ngoãn làm theo lời Trác Diệu. Thế là vị chủ tịch nào đó lại trốn việc lái xe đưa Lục Dĩ Nhi về nhà.

Đề lại vị trợ lý Trương nào đó nội tâm đau đớn ở lại xử lí công việc, tối nay xem ra không thể đi hẹn hò rồi. Tại sao lại có một ông chủ không có đạo đức nghề nghiệp như vậy? Muốn đi là đi. Chủ tịch có Lục tiểu thư bên cạnh rồi, hằng ngày đều gặp mặt. Anh ta còn có bạn gái nha, chỉ có buổi tối rảnh rỗi lại không thể đi hẹn hò. Đau lòng chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quà cảm ơn

Tại Trác Thị

Lục Dĩ Nhi vừa đi vào đã thu hút bao nhiêu ánh mắt. Cô cũng hiểu được là vì chuyện ngày hôm qua. Bỏ qua những mắt đó cô đi vào phòng làm việc. Còn về chuyện đánh người đó cô hoàn toàn không có ý định xin lỗi. Bọn họ muốn nói sao thì nói, muốn làm sao thì làm cô không quan tâm.

Hương Ngọc từ lúc học đại học đã luôn làm khó cô. Lục Dĩ Nhi chỉ là một nữ sinh nghèo, hàng ngày còn phải làm thêm kiếm tiền đi học, cuộc sống lúc đó vô cùng cực khổ. Hương Ngọc gia đình không phải quá giàu có nhưng cũng rất khá giả. Mà Hương Ngọc chính là em họ của Cố Vĩ Yên- em gái cùng cha khác mẹ của cô. Hương Ngọc cũng chỉ là con cò ngu ngốc trong tay Cố Vĩ Yên, bị lợi dụng cũng không hay biết. Năm đó, Hương Ngọc yêu thầm thiếu gia Tô gia, không hiểu vì sao cậu ta lại quay sang tỏ tình với cô. Khiến Hương Ngọc hận cô đến tận xương tủy, nghe lời xúi giục của Cố Vĩ Yên liên tục làm khó, tìm cách sỉ nhục cô. Cô lúc đó cũng chỉ biết nhường nhịn, chỉ mong cuộc sống của mình và mẹ được yên ổn.

Vào ngày cuối cấp, trường có tổ chức một cuộc thi văn nghệ, Hương Ngọc có tham gia. Hương Ngọc may mắn lọt vào vòng chung kết, kết quả lúc lên thi tất cả phím đàn lại bị người khác nhúng tay vào. Làm Hương Ngọc xấu hổ trước cả trường, lại quay sang đổ hết lỗi lầm lên người cô. Nhưng đâu ai biết hôm đó mẹ cô bị bệnh nên đến trễ, Hương Ngọc vừa lên sân khấu cũng là lúc cô vừa mới đến.

Hương Ngọc luôn đấu đá với cô, nói cô là hồ ly tinh, chỉ biết dùng thủ đoạn. Nhưng cô ta đâu biết những lời này là nên nói với chị họ của cô ta. Bị Cố Vĩ Yên lợi dụng bấy lâu lại không biết chuyện gì, đến cuối cùng người hưởng lợi chính là Cố Vĩ Yên. Nghĩ lại cũng thấy Hương Ngọc thật rất đáng thương.

Lục Dĩ Nhi ngồi làm một số bản báo cáo, thì chuông báo điện thoại di động vang lên. Cô khẽ nhíu mày nhìn cái tên trên màn hình- Quý keo kiệt. Cái tên này cô cảm thấy rất hợp nha.

"Có chuyện gì sao?"

Lục Dĩ Nhi đợi cả buổi hán cũng không có trả lời, đùa cô hả? Cô chỉ là một nhân viên nhỏ mà công việc bận bịu như vậy không hiểu sao người làm chủ tịch một công ty lớn như vậy lại rất rảnh thời gian. Lúc mà cô không còn kiên nhẫn nữa muốn mắng người thì bên kia lại trả lời.

"Không có gì" Trác Diệu phun ra ba chữ liền cúp máy.

Lục Dĩ Nhi nhìn vào màn hình điện thoại, mặt đầy hắc tuyến. Thăm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hán. Đồ thần kinh, làm cô cứ tưởng xảy ra chuyện gì. Nhưng mà dù sao hôm qua hán là người giúp đỡ cô nếu không thật sự cô không biết bản thân gây ra chuyện gì. Cũng nên làm chút gì đó gọi là cảm ơn.

Trác Diệu ở phòng chủ tịch "hắc xì" một cái. Ngoài Lục Dĩ Nhi ra còn ai mắng hán chứ. Cô như vậy hán cũng yên tâm rồi. Không hiểu vì sao hán không thể tập trung vào công việc được, đầu óc luôn nghĩ đến huyện hôm qua. Cảm điện thoại nhắc lên nhắc xuống cũng quyết định gọi cho cô, chủ tịch quan tâm nhân viên không có gì lạ cả. Nghe giọng cô lúc này không có cái gì gọi là thương tâm hay đau buồn cả, thật không hiểu nổi người phụ nữ này. Dù sao cũng là một nữ nhân tại sao lại phải cố gắng kiên cường như vậy. Nhưng... Tự dưng hán quan tâm làm cái gì chứ, chết tiệt.

Giờ ăn trưa, Lục Dĩ Nhi đi đến phòng ăn mặc kệ ánh mắt kỳ lạ của đám đồng nghiệp. Cô ngồi ở một góc riêng biệt, ăn nốt phần cơm của mình. Dù gì cũng đã quen, mỗi ngày cô đều ăn cơm một mình như vậy. Có thể nói từ nhỏ đến lớn ngoài mẹ ra, Trác Diệu là người đầu tiên cùng cô ăn cơm.

Nói không lo chuyện của Hương Ngọc cũng không đúng, hôm nay cô lại không nhìn thấy cô ta. Không biết Trác Diệu sẽ xử lý ra sao. Mà thái độ của hán hôm nay cũng rất lạ, bình thường giờ ăn trưa chẳng phải sẽ gọi điện xuống bảo cô chạy đi ra ngoài mua thức ăn sao? Cô cứ tưởng mình là ô sin ca cấp ấy. Hôm nay lại không có gọi bảo cô mua, mặc kệ hán đi, quý keo kiệt đó có chết đói cũng không liên quan gì đến cô.

"Nè cho anh" Lục Dĩ Nhi tươi cười, đặt một phần cơm trên bàn làm việc của Trác Diệu.

Trác Diệu nâng mí mắt nhìn gương mặt trắng tuyết xinh đẹp của Lục Dĩ Nhi. Lại nhìn xuống phần cơm trên bàn, hán không có kêu cô mua.

"Khụ... Quà cảm ơn, không phải bảo nư đi cá gì đắt tiền như những món của chủ tịch hay ăn nhưng ăn cũng không có tệ. Có nhận hay không?" nhìn gương mặt của Trác Diệu liền biết hán không hiểu cái gì. Lục Dĩ Nhi hắng giọng nói, c ô rất chân thành cảm ơn đó nha. Thức ăn thường ngày cô mua cho Trác Diệu đều là tiền của hán nhưng mà phần thức ăn này là mua bằng tiền của cô nha. Vốn dĩ định tự tay mình nấu ăn tặng hán, lại nghĩ đến tài nghệ nấu ăn của mình... Nếu thật sự tự tay cô làm chắc chắn quý keo kiệt liền ghét bỏ hời: "Thức ăn này có nấu cho heo ăn à?" cho nên liền chạy ra ngoài mua cơm cho hán.

Trác Diệu gương mặt xuất hiện tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng liền biến mất. Lại trưng ra vẻ mặt kiêu ngạo.

"Xét thấy em có lòng cảm ơn, tôi cũng miễn cưỡng mà nhận vậy"

Lục Dĩ Nhi bĩu môi, quý keo kiệt này lại kiêu ngạo như vậy? "miễn cưỡng" nghe xong lại có cảm xúc muốn lấy lại quà. Hừ, cô có lòng như vậy chạy bộ đi mua thức ăn về, quan trọng nhất là tiền của cô a, tự nhiên lại cảm thấy làm như vậy thật lãng phí. Tiền đối với cô quan trọng biết bao, lại lấy mua thức ăn cho hán lại tỏ thái độ như vậy. Càng nghĩ càng tức giận mà.

Nhìn Lục Dĩ Nhi sắc mặt xám xịt tức giận, trừng mắt nhìn mình Trác Diệu lại cảm thấy buồn cười. Không biết từ bao giờ lại có sở thích chọc giận cô như vậy? Về mặt cô tức giận... Rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nữ phụ đam mỹ

"Chủ tịch, bên Hường Ngọc có gì không?" Lục Dĩ Nhi nhẹ giọng nói, cô đột nhiên nghĩ đến Hường Ngọc đâu có dễ dàng bỏ qua như vậy, phía sau còn có Cố Vi Yên xúi giục nhất định không tha cho cô. Còn có thể kiện cô tội cố ý gây thương tích.

"Không sao, gương mặt chỉ sưng lên, đầu bị va đập một chút. Không thể ra khỏi nhà mấy hôm thôi" Trác Diệu vừa ăn cơm của cô vừa thản nhiên trả lời như không có chuyện gì. Không biết tại sao hôm nay lại cảm thấy ăn rất ngon miệng, những món ăn này cũng đâu có gì đặc biệt chỉ là những món bình dân. Ngày càng không thể hiểu nổi.

Lục Dĩ Nhi khoe môi co rút, như vậy mà gọi là không sao, đối với hắn có phải chết mới gọi là có sao không? Nhưng mà sức khỏe của cô ta không quan trọng, quan trọng là cô ta có kiện cô hay không? Cô hơi đầu đi đánh người xong hỏi người ta chết chưa.

"Tính cách của cô ta nhất định sẽ chạy đi kiện tôi. Tại sao vậy giờ lại không có gì? Mà chủ tịch anh không phạt tôi sao?" Lục Dĩ Nhi đắm chiêu suy nghĩ, nếu như thật sự kiện thì cô phải làm sao đây? Cô làm sao có thể đầu lại Hường gia, chưa kể còn có một Cố gia. Kết cục của cô sẽ rất thảm họa. Trác Diệu này bình thường thích làm khó cô như vậy tại sao lại không phạt, mặt trời hôm nay đâu có mọc hướng tây.

"Bây giờ mới nghĩ đến hậu quả? Hừ, bản thiếu sớm đã giúp em thu dọn tàn cuộc" Trác Diệu thật không biết đầu óc Lục Dĩ Nhi thật ra là chứa cái gì? Hành động không suy nghĩ như vậy, nếu không có hắn ở đây thì cô sẽ ra sao?

Lục Dĩ Nhi đột nhiên cảm thấy quỷ keo kiệt này cũng thật tốt bụng nha. Dựa vào thế lực của hắn - đại thiếu gia Trác gia, chủ tịch Trác Thị. Nhà họ Cố so với Trác gia thật sự không thể nào sánh bằng. Rốt cuộc cũng cảm thấy Trác Diệu này tính cách cũng không có tệ như người ta nói. Như vậy cô không cần lo lắng nữa rồi a.

"Còn chuyện phạt ấy hả, không cần lo lắng. Tôi trừ lương của em là được rồi" Trác Diệu vừa mở miệng liền đem tất cả suy nghĩ tốt đẹp của cô về hắn cuốn đi hết. Đúng là quỷ keo kiệt, biết là hắn không có tốt bụng như vậy đâu mà.

Trác Diệu nhìn sắc mặt thay đổi của Lục Dĩ Nhi nhếch môi một cái. Hừ, vẻ mặt của cô là có ý gì? Chắc trên đời này không tìm được ai tốt bụng như hắn nữa đâu. Rõ ràng hắn bụng dạ lương thiện, đặc biệt... Rất đẹp trai.

Lục Dĩ Nhi nhìn Trác Diệu bĩu môi, quỷ keo kiệt đúng là quỷ keo kiệt. Cứ như vậy mãi đến cuối tháng không chừng cô không nhận được lương mà còn thiếu tiền công ty ấy chứ.

"Tôi đi đây, Rằm" Lục Dĩ Nhi dứt câu liền không thương tiếc đóng cửa lại. Trước khi cửa kịp đóng lại Lục Dĩ Nhi lại nghe được cái giọng nói của quỷ keo kiệt.

"Phá hoại tài sản công ty, trừ lương" Lục Dĩ Nhi nội tâm run rẩy, thật muốn xông vào đánh người. Mặt đen lại, tức giận rồi đi. Cô làm việc không thèm quan tâm nữa.

Trác Diệu tâm tình hôm nay bỗng tốt đến lạ thường, ngồi xem các bản báo cáo và họp đồng. Cửa phòng chủ tịch đột nhiên mở ra, Trác Diệu lười biếng nâng mi mắt. Sau hắn cứ cảm thấy Long Hạo Kỳ xem Trác Thị là nhà mình vậy nhỉ, cậu ta cả tỏ tình còn chưa có nói với Tiểu Ái, lại tự nhiên như vậy.

"Cậu đây là về mặt gì vậy chứ? Gần nửa tháng không gặp, tôi nhớ cậu muốn chết" Long Hạo Kỳ ngồi xuống rót trà uống. Hắn đi công tác mấy tuần nay khi trở về liền đi thăm "anh vợ tương lai" mà Trác Diệu lại bày ra cái vẻ mặt gì vậy chứ?

"Cậu có biết gõ cửa không vậy?" Trác Diệu đứng dậy đi đến ngồi đối diện với Long Hạo Kỳ.

"Khụ khụ..." Lục Dĩ Nhi mang bản báo cáo doanh thu tháng này lên phòng chủ tịch vừa vặn nghe được câu nói này của Long Hạo Kỳ liền đứng ho sặc sụa. Không thể trách cô được, cửa không có đóng nha. Lại nhìn Trác Diệu nở nụ cười quỷ dị, cô cảm thấy giữa hai người họ có gian tình. Lần đầu tiên đến đây cô cũng thấy Long Hạo Kỳ ở chỗ này.

"Chủ tịch Trác, chủ tịch Long" Lục Dĩ Nhi lấy lại chút hình tượng mỉm cười chào hỏi nhưng ánh mắt lại nhìn Trác Diệu và Long Hạo Kỳ nghi hoặc. Trác Diệu và Long Hạo Kỳ diễn nhiên cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của cô.

Long Hạo Kỳ chỉ biết cảm thán nhân viên của tên thần kinh Trác Diệu này, trí não cũng không có suy nghĩ được những vấn đề bình thường. Mà hình như cô là cô gái lần trước thì phải.

"Lục Dĩ Nhi, trong đầu em đang suy nghĩ bậy bạ cái gì?" Trác Diệu liếc mắt nhìn Lục Dĩ Nhi. Đầu óc người phụ nữ này mãi cũng không phát triển được. Luôn suy nghĩ những chuyện khác người.

"Không, không có gì, đây là bản báo cáo. Tôi đi đây, không làm phiền hai người" Lục Dĩ Nhi bị nói trúng tim đen nhanh chóng giải thích, cười gượng gạo tìm cách chuẩn đi. Hiện giờ cô đột nhiên có cái cảm giác mình chính là nữ phụ đam mỹ vậy nhỉ, nghĩ đến cảnh bọn họ ân ái thật sự là... Buồn nôn. Thật là tin tức khủng khiếp mà, không ngờ quỷ keo kiệt là "công" nha.

Trác Diệu chưa kịp bảo cô ra về chờ hắn thì đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Dựa theo những lời đùa giỡn lúc nãy của Long Hạo Kỳ lại thêm cái đầu óc có trí tưởng tượng phong phú của Lục Dĩ Nhi không chừng lại suy diễn ra hắn và Long Hạo Kỳ... Thật Cmn.

"Đừng có nhìn tôi chứ" Long Hạo Kỳ cảm nhận được ánh mắt của Trác Diệu khi nhìn cô nhân viên tên Lục Dĩ Nhi đó khá kỳ lạ. Cô đi vào không gõ cửa hẳn cũng không có nói một câu, còn người làm bạn thân và có khả năng là em rể tương lai của hẳn lại bị mắng. Đây chính là phân biệt đối xử, từ khi nào Trác Diệu lại đối tốt với phụ nữ như vậy.

"Việc cậu nhờ tôi điều tra vẫn không có kết quả" cái này không thể trách cậu ta được, Trác Diệu ngay cả một xú thông tin cũng không có nói làm sao cậu ta tìm được. Ngay hôm đó, trùng hợp camera ở quán bar đó lại bị hư.

"Không cần tìm nữa, là cô ấy" Trác Diệu nghĩ đến Lục Dĩ Nhi trên môi liền xuất hiện ý cười dịu dàng hiếm có. Long Hạo Kỳ nhìn vào cũng cảm thấy ngạc nhiên, cậu ta đương nhiên hiểu cô ấy trong miệng Trác Diệu là Lục Dĩ Nhi.

"Sao cậu không nói sớm" Long Hạo Kỳ mí mắt giật giật, hại cậu ta vất vả điều tra cả mấy tuần, đi công tác cũng phải nhờ người điều tra giúp. Kết quả người phụ nữ bỏ rơi hẳn đêm đó lại ở ngay bên cạnh hẳn, biết vậy hôm đó Long Hạo Kỳ đã giữ chân Lục Dĩ Nhi lại một chút có phải mọi chuyện đã được giải quyết hay không. T_T

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Em chịu trách nhiệm với tôi

Lục Dĩ Nhi làm việc xong chuẩn bị ra về lại bị Trác Diệu kéo đi ăn. Cô tất nhiên là không có từ chối rồi, được ăn miễn phí có ngọc mới không đi. Cho dù cô có không đồng ý cũng không được.

Trác Diệu nhìn ly kem trên bàn mà cảm thấy ghét bỏ, hẳn vốn không thích ăn ngọt. Tại sao phụ nữ ai cũng thích những món ngọt này như vậy?

"Chủ tịch anh tại sao tốt với tôi thế? Chẳng phải anh từng nói muốn tính sổ với tôi, muốn tôi bồi thường sự trong sạch cho anh à. Anh cũng không muốn chịu trách nhiệm" Lục Dĩ Nhi ăn một miếng kem socola ngẩng đầu lên nhìn gương mặt anh tuấn của Trác Diệu. Cô đã từng suy nghĩ rất nhiều lần nhưng vẫn không thể hiểu được. Nếu như bình thường cô thật sự nghĩ hẳn thích cô ấy chứ, nhưng mà nguyên nhân này không có khả năng. Trác Diệu này chẳng phải gay hay sao? X_X

"Tôi..." thân thể Trác Diệu như hóa đá, vẻ mặt không biểu lộ chút cảm xúc nhưng thật ra trong tâm lại có chút hoang mang. Tại sao hẳn lại đối tốt với Lục Dĩ Nhi? Tại sao khi Lục Dĩ Nhi đánh người hẳn lại không thể bỏ mặc? Tại sao lại không muốn để Lục Dĩ Nhi rời đi? Và rất nhiều câu hỏi tại sao khác. Trác Diệu dù có suy nghĩ bao nhiêu lần cũng không thể tìm ra câu trả lời chính xác. Yêu? Hẳn không nghĩ mình sẽ yêu Lục Dĩ Nhi. Cùng lắm chỉ cảm thấy cô... Rất thú vị.

Lục Dĩ mang đến cho hẳn một cảm giác khác biệt. Trải qua một cuộc sống bất hạnh cô vẫn giữ được nét thanh thuần, trong sáng. Lục Dĩ Nhi sạch sẽ từ trong nội tâm đến ánh mắt. Ở bên cô rất thoải mái, rất dễ chịu sẽ không lo lắng bị người khác tính kế, hãm hại. Một cô gái như cô lại có thể kiên cường đến kỳ lạ. Cô độc lập không cần ai quan tâm, từ khi quen biết đến nay cô dù có gặp chuyện gì cũng không có rơi một giọt nước mắt. Ngay cả đêm đó, hẳn đương nhiên biết vết đỏ trên giường biểu thị cho cái gì, cô là lần đầu tiên. Một người phụ nữ sau một đêm mất đi sự trong sạch lại có thể bình tĩnh như vậy, đối với hẳn cũng không có chút oán giận. Không khóc, không nháo mà cứ như vậy im lặng bỏ đi. Sau khi gặp lại, cũng không có cần hẳn chịu trách nhiệm, ở bên cạnh hẳn cũng không có chút tâm cơ.

Hẳn đối với Lục Dĩ Nhi rốt cuộc có mục đích gì? Cô cũng không có thù gì để người khác lợi dụng. Điều duy nhất hẳn biết là hẳn muốn trói chặt cô ở bên cạnh mình, mãi mãi phải ở cạnh hẳn.

"Chủ tịch anh làm sao vậy?" Lục Dĩ Nhi nhìn Trác Diệu ngăn người cả buổi, cả kem cô cũng ăn xong rồi. Hẳn là đang suy nghĩ cái gì? Vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô.

"Ăn xong rồi thì về thôi" Trác Diệu thoát ra khỏi suy nghĩ lại tìm cách trốn tránh câu hỏi của cô. Hẳn cũng không biết phải trả lời cô thế nào.

Lục Dĩ Nhi thấy sắc mặt Trác Diệu có chút kỳ lạ, biểu hiện này là không muốn trả lời câu hỏi của cô sao? Thôi cứ tạm thời như vậy đi, khi nào hẳn muốn trả lời thì nói với cô.

Đến khu chung cư Lục Dĩ Nhi ở xe liền ngừng lại, Lục Dĩ Nhi lập tức kéo cửa xe muốn đi ra. Đột nhiên tay bị một vật ám áp kéo lại, cô quay đầu lại nhìn Trác Diệu. Gương mặt hẳn trong bóng tối vẫn đẹp như vậy, trông vô cùng tà mị. Trái tim nhỏ của cô lại không tự chủ đập nhanh một nhịp.

"Anh..." Lời chưa nói ra khỏi miệng liền bị Trác Diệu chặn lại. Môi truyền đến cảm giác tê dại. Môi hẳn ấm nóng phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô. Ngang ngược hút lấy toàn bộ mật ngọt cùng sự mềm mại của cô. Thân thể Lục Dĩ Nhi run rẩy, đầu óc trống rỗng. Cả cơ thể như không còn sức lực, không cách nào phản kháng.

Một lúc lâu sau, Trác Diệu mới thỏa mãn rời khỏi cánh môi xinh đẹp của cô. Lục Dĩ Nhi thở gấp, lúc này Trác Diệu cứ như hút hết hơi thở của cô vậy. Gương mặt đỏ ửng như có thể vắt ra máu.

"Anh làm bị sao vậy?" Lục Dĩ Nhi nhẹ giọng hỏi, gương mặt xinh đẹp vẫn chưa hết kinh ngạc.

"Tôi từng nói không muốn chịu trách nhiệm với em nhưng... Không nói em không thể chịu trách nhiệm với tôi " ánh mắt Trác Diệu nóng bỏng nhìn Lục Dĩ Nhi, giọng nói thứ trầm thấp, dễ nghe trong đêm tối càng thêm quý mị.

Lục Dĩ Nhi nội tâm run rẩy, vẻ mặt không thể giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Cô không phải nghe lầm chứ? Trác Diệu là muốn cô chịu trách nhiệm với hắn.

"Anh chẳng phải thích đàn ông sao? A, anh có phải muốn tôi làm bình phong cho anh và Long Hạo Kỳ hay không?" Lục Dĩ Nhi suy nghĩ một lát liền nói ra lời trong lòng. Anh ta là gay, cô làm sao chịu trách nhiệm a? Anh ta không ngờ lại đem cô ra làm bình phong che giấu quan hệ của mình với Long Hạo Kỳ.

Trác Diệu mặt đen lại chỉ thiếu hộc máu, Lục Dĩ Nhi lại có thể suy diễn như vậy. Không khí lãng mạn bị cô phá hỏng rồi. Hắn mà là gay thì hôm đó tại sao lại giúp cô, đầu óc của cô để trưng bày thì phải.

Hắn nói ra câu này cũng đã suy nghĩ rất lâu, hắn cũng không nghĩ tới mình sẽ yêu ai. Bà nội và mẹ nhà hắn lại luôn hối thúc xem mắt, cưới vợ. Những thiên kim tiểu thư đó hắn lại cảm thấy không vừa mắt, thật chán ghét. Nhưng Lục Dĩ Nhi lại khác, hắn lại cảm thấy có hảo cảm. Dù sao lấy Lục Dĩ Nhi vẫn tốt hơn lấy đám phụ nữ ngoài kia. Chuyện đêm đó cũng đã xảy ra, xem như là định mệnh, trời đã định cô chính là người phụ nữ của hắn. Hắn cũng không thể để cô chịu thiệt thòi. Mà không ngờ Lục Dĩ Nhi nghĩ hắn và Long Hạo Kỳ có...

"Nếu tôi như vậy, em nghĩ xem hôm đó là ai ngủ với em. Được, nếu nghi ngờ giới tính của tôi như vậy. Bây giờ tôi cho em thử, xem thật ra tôi có phải đàn ông hay không?" Trác Diệu ánh mắt cực kì nghiêm túc nhìn Lục Dĩ Nhi.

Như vậy là do cô hiểu lầm hay sao? Nhưng mà cái tên này mặt có thể bớt dày hay không? Những lời đó cũng có thể nói ra, quá vô si.

"Không cần, không cần thử. Nếu không phải như vậy thì chính là anh quá xấu xa không tìm được vợ. Nên mới ép tôi chịu trách nhiệm" Lục Dĩ Nhi nuốt nước bọt một cái nói, không sai, không sai chính là như vậy. Không được vì hắn đẹp trai mà bị mê hoặc.

Trác Diệu sắp bị cô làm cho tức chết rồi, cái gì cô cũng nghĩ ra được vậy? Nói đến mức này rồi cô vẫn không hiểu cái gì là sao?

Suy đi nghĩ lại chẳng phải quyết định này rất có lợi với cô hay sao? Gã cho hắn trở thành Trác thiếu phu nhân, phu nhân chủ tịch Trác Thị. Làm vợ của hắn là ước mơ của bao nhiêu người mà Lục Dĩ Nhi lại bày ra vẻ mặt như vậy. Cô cũng đã ngủ với hắn, sau này làm sao có thể lấy người khác. Hắn có chỗ nào không tốt sao đẹp trai lại giàu có, lấy hắn cô cũng không có sợ chết đói. Mắt của Lục Dĩ Nhi rốt cuộc có vấn đề gì?

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tôi và anh không thể

"Hủy hoại sự trong sạch của tôi còn không chịu trách nhiệm, em không thấy như vậy vô đạo đức lắm sao?"

Lục Dĩ Nhi một đầu hắc tuyến, như vậy mà hắn cũng nói cho được. Câu này không phải là cô nên nói với hắn mới đúng sao? Bây giờ lại bị đảo ngược rồi.

"Chủ tịch à, vấn đề hôn nhân phải xuất phát từ tình cảm thì mới có thể hạnh phúc. Anh và tôi vốn dĩ không có yêu nhau, kết hôn xong sớm muộn cũng ly hôn. Tôi và anh vốn dĩ không thể" Lục Dĩ Nhi hít thở sâu một hơi ngẩng mặt lên nói. Cô và hắn chẳng có tình cảm gì với nhau, cũng chỉ là tình một đêm cô vốn dĩ không muốn nhớ đến nữa. Không yêu nhau cần gì phải trói buộc nhau trong hôn nhân. Đàn ông trên đời này làm gì có ai thật lòng, kết hôn rồi chưa chắc có thể thiên trường địa cửu. Đối với cô kết hôn chỉ là để ly hôn hoàn toàn không có ý nghĩa. Cô không tin tưởng vào đàn ông, huống hồ tình cảnh hiện giờ cô và Trác Diệu không có yêu đôi phương. Con người Trác Diệu quả thực không có chỗ nào xấu, gia thế lại rất tốt nhưng cô biết bản thân mình ở đâu, cô làm sao có thể bước vào hào môn? Làm sao xứng với hắn? Cô thừa nhận bản thân tham tiền nhưng không vì thế mà bán rẻ hạnh phúc của bản thân, làm như vậy còn có thể tổn hại đến người khác.

"Yêu hay không yêu có quan trọng không? Lên giường xong chẳng phải cũng giống nhau" Trác Diệu nghe những lời của Lục Dĩ Nhi trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc khó chịu. Tình yêu là thứ gì? Từ trước đến nay hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến. Giống như Long Hạo Kỳ đối với Tiểu Ái hay sao? Mãi cũng không buông bỏ, muốn buông cũng không buông được. Trác Diệu trong lòng rối bời.

"Anh... Đương nhiên tình cảm rất quan trọng rồi. Anh đối với tôi cũng không có tình cảm, cần gì phải ép buộc?" Lục Dĩ Nhi thật sự không biết phải nói làm sao để Trác Diệu hiểu được, cái gì mà lên giường chẳng phải cũng giống nhau? Nói ra những lời này mà cũng không có đồ mặt. Hắn chính là không biết tình yêu là gì? Con người này trên thương trường giỏi như vậy không ngờ trong những chuyện này thật ngốc, thật ấu trĩ. Kết hôn là chuyện đại sự cả đời người, sao có thể tùy tiện như vậy?

Lục Dĩ Nhi lười phải giải thích nữa mở cửa xe ra, bước vào căn nhà nhỏ mà mình thuê. Tốt nhất để cho hắn suy nghĩ kĩ lại, cô mà thật sự đồng ý chịu trách nhiệm lấy hắn. Sao này chỉ sợ hắn hối hận không kịp, một đứa như cô vốn không ai có thể yêu thương. Càng không có tư cách để yêu thương một ai.

Trác Diệu nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô khuất dần, bây giờ hắn mới phát hiện thì ra cô lại gầy đến như vậy. Hắn thật sự không yêu cô sao? Tại sao yêu thì mới có thể kết hôn, quan trọng như vậy sao? Chẳng phải chỉ là một người phụ nữ hay sao? Hắn lo lắng làm cái gì? Hình như hắn có lo lắng thì cô cũng không cần. Lục Dĩ Nhi là người hắn đã định, sẽ không dễ buông tay như vậy. Cho dù cô có không đồng ý đi chăng nữa cũng không thể rời khỏi hắn.

Trác Diệu lái xe trở về Trác gia, cũng đã lâu hắn không có về nhà chỉ ở biệt thự riêng gần công ty hơn. Trác Diệu lái xe mà tâm trạng nặng trĩu, hắn đối với Lục Dĩ Nhi phải làm sao bây giờ? Đây là lần đầu tiên có người cự tuyệt hắn.

Trác Diệu bước vào Trác gia lúc này trời cũng không còn sớm, người giúp việc đều đã về hết chỉ còn một mình dì Lan- quản gia lâu năm của Trác gia, chỉ có dì Lan được phép ở lại đây.

"Thiếu gia" dì Lan nhìn thấy Trác Diệu trong mắt liền nổi lên tia ngạc nhiên.

"Bà nội ngủ chưa?" Trác Diệu nhìn xung quanh phòng khách không có ai.

"Lão phu nhân vẫn chưa ngủ, đang xem phim ở trong phòng" Dì Lan cung kính nói.

Trác Diệu không nói gì nữa đi thẳng đến phòng của Trác lão phu nhân. Vừa mở cửa phòng đã thấy bà ngồi trên ghế sofa xem phim bộ trên ti vi. Trác lão phu nhân đã cao tuổi nhưng sắc mặt vẫn rất hồng hào, cho thấy sức khỏe bà rất tốt.

"Bà nội tại sao còn chưa ngủ?" Trác Diệu mỉm cười đến ngồi cạnh Trác lão phu nhân.

"Hừ, vẫn còn biết đường về sao? Bà còn tưởng cháu không thêm quan tâm người bà này nữa chứ? Cả cha mẹ cháu cũng đi ra nước ngoài công tác rồi. Không ai quan tâm bà già này" Trác lão phu nhân trách móc nhìn Trác Diệu. Đi lâu như vậy rõ ràng không quan tâm bà nữa.

"Làm sao như vậy được chứ? Cháu chẳng phải về rồi sao?" Trác Diệu rót một tách trà đưa cho Trác lão phu nhân, lại tự rót cho mình một tách. Bà nội của hắn vẫn trẻ con như vậy. Đối với một bà lão đáng ra không nên dùng từ trẻ con nhưng hắn thật không có từ ngữ nào đúng hơn.

"Bà nội, bà nói xem con có chỗ nào không tốt sao?" Trác Diệu uống một ngụm trà liền ngẩng đầu lên hỏi bà. Hắn có chỗ nào không tốt, tại sao Lục Dĩ Nhi lại không đồng ý?

Trác lão phu nhân hoàn toàn không quan tâm đến câu hỏi của cháu mình mà nhìn chăm chăm vào cái tách Trác Diệu mới uống xong. Gương mặt thoáng chốc liền trở nên khác lạ. Cái tách Trác Diệu vừa mới uống cư nhiên lại có thể dính son, bà không có nhìn lầm.

Trác Diệu thấy Trác lão phu nhân không trả lời liền nhìn theo tầm mắt của bà về phía tách trà. Chắc là lúc này khi hôn Lục Dĩ Nhi dính phải.

"Diệu, cháu dùng son làm cái gì vậy?" Trác lão phu nhân ánh mắt nghi ngờ nhìn Trác Diệu. Thằng cháu này từ trước đến nay cũng không đụng tới phụ nữ, chẳng lẽ nào...

Trác Diệu cả người cứng đờ, đầu chảy đầy hắc tuyến. Làm sao phụ nữ cái gì cũng có thể nghĩ ra được vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hắn yêu cô?

"Bà nội bà nghĩ gì vậy chứ? Son không phải cháu dùng bà có thể tin tưởng cháu của mình một chút không?" Trác Diệu cười khổ nói, cả bà nội cũng nghĩ hắn như vậy, Lục Dĩ Nhi cũng nghĩ hắn thích đàn ông. Mẹ nó, hắn chính là đàn ông, là đàn ông nha.

Trác lão phu nhân nhìn về mặt Trác Diệu, thằng cháu này tuy có chút khốn nạn nhưng sẽ không nói dối bà, nhìn về mặt cũng rất thành thật. Như vậy chẳng phải son dính trên môi nó là vì... Trác lão phu nhân nhìn chăm chăm Trác Diệu. Nhìn đến hắn cũng nổi da gà, hắn hôn nữ nhân có gì lạ đâu chứ.

"Là cô gái nào vậy? Mau nói nội nghe, con yêu người ta rồi có phải không?" Trác lão phu nhân về mặt tò mò. Trác Diệu từ trước đến nay chưa từng động đến phụ nữ khó tránh bà nghi ngờ hắn là... Hôm nay lại hôn một cô gái, thật không biết là thần thánh phương nào lại làm cho cháu trai của bà động tâm.

"Cấp dưới của con, con không... có yêu cô ấy" Nhắc đến Lục Dĩ Nhi gương mặt Trác Diệu lại trở nên khác lạ, ánh mắt dịu dàng cũng rất nhanh liền biến mất.

Mà những điều này vừa đúng lúc thu vào mắt Trác lão phu nhân. Không thích? Có ma mới tin, theo kinh nghiệm mấy chục năm của bà vừa nhìn liền biết thằng nhóc này đã thích con gái nhà người ta rồi, còn không dám thừa nhận. Với cái EQ thấp của Trác Diệu không chừng còn không biết tình cảm của mình đặt ở đâu.

"Hai đứa làm sao mà quen?"

Trác Diệu hôm nay đột nhiên rất thật thà kể toàn bộ sự việc cho bà nghe. Trác lão phu nhân cũng không có trách mắng gì chuyện đêm đó, không ngờ mọi chuyện là như vậy. Còn dám nói không thích con gái nhà người ta, tính của Trác Diệu bà hiểu rõ nhất. Ngay lần đầu gặp mặt đã thích rồi, nếu không với cái tính của nó cho dù một người không quen biết có chết trước mặt nó cũng không cứu, nói chi đến ngủ với người ta. Lừa mình dối người, thích thì cứ nói thích ngại cái gì.

"Hai đứa tiến triển đến đâu rồi?" Trác lão phu nhân trầm tĩnh hỏi.

"Lúc này, con nói muốn cô ấy chịu trách nhiệm. Cô ấy nói không yêu nhau ở bên nhau làm gì, rồi về luôn" Trác Diệu nói đến đây tai lại phỉm hồng, mẹ nó mất mặt chết đi được. Hắn bị cự tuyệt, người đó còn là một cô gái.

"Làm rất đúng, xem ra con bé đó rất có mắt nhìn" Trác lão phu nhân uống một hớp trà xong quay sang gây gât đầu. Nếu là bà đột nhiên có một người không có chút tình cảm với mình chạy đến đòi kết hôn, bà nhất định đập chết tên đó, con bé đó hiền thật đấy = _ =

Trác Diệu ngồi bên lau lau mồ hôi, thật không biết hắn có phải cháu ruột của bà hay không? Bà nội lại đứng về phía Lục Dĩ Nhi, rất có mắt nhìn? Chẳng phải là đang chê bai hắn sao?

"Con bé đó theo cháu kể cũng có thể thấy không phải kẻ xấu, không tham tiền" Trác Diệu từ nhỏ đã lớn lên trong thân phận đại thiếu gia Trác gia, luôn được nuông chiều dẫn đến kiêu ngạo. Cũng là người thừa kế Trác Thị, đa số người đến gần hắn đều là vì tài sản của Trác gia. Mà con bé đó lại không thêm để Trác Diệu vào mắt, có thể nói đêm đó chỉ là trùng hợp, cô không có hứng thú với tài sản Trác gia.

Trác Diệu khoe môi co rút, nói Lục Dĩ Nhi không tham tiền thì ai tham tiền chứ. Chỉ là người ta bán nghệ không bán thân thôi a.

"Con xem bản thân lại vô dụng như vậy, ngoài có tiền với cái vẻ ngoài đẹp trai thì không còn chỗ nào tốt nữa. Cả mình yêu người ta rồi cũng không biết, với cái tính của con không yêu còn cho người ta ngủ miễn phí vậy sao?" Trác lão phu nhân liếc mắt ghét bỏ nhìn Trác Diệu.

Trác Diệu nhất thời ngây ngời, hắn yêu cô sao? Chỉ mới gặp nửa tháng liền yêu cô, hắn thật sự không thể xác định. Chuyện này phải suy nghĩ thật kĩ. Giống như bà nói nếu hắn không yêu làm sao có thể đối với cô như vậy, bình thường hắn còn không có để phụ nữ đến gần.

"Chuyện này con sẽ tự suy nghĩ, khuya rồi bà nội mau ngủ đi" Trác lão phu nhân thờ dài một cái để Trác Diệu dìu mình lên giường.

Sau khi để Trác lão phu nhân ngủ Trác Diệu liền đi về phòng của mình đi tắm. Phòng vẫn rất sạch sẽ xem ra hằng ngày đều được quét dọn. Có trời mới biết hắn mắc bệnh sạch sẽ đến phát ốm, cũng rất kén ăn, thức ăn cũng là những món ăn ở nhà hàng năm sao, được lựa chọn kĩ càng. Từ khi quen biết Lục Dĩ Nhi cả thức ăn lễ đường ăn vào cũng cảm thấy ngon.

Nếu hắn thật sự yêu cô thì cô sẽ ở bên cạnh hắn sao? Bao năm qua hắn chưa từng cảm thấy bức bối như vậy, hắn phải làm sao chứ? Trác Diệu cứ như vậy thức trắng cả đêm để suy nghĩ.

Lục Dĩ Nhi cũng đâu có khá hơn, cô cũng vì chuyện này mà không có ngủ được. Bắt cô chịu trách nhiệm với Trác Diệu... Là chuyện không thể nào. Cô không muốn kết hôn, cũng không muốn yêu đương gì đó. Đàn ông đối với cô mà nói đều cùng một loại, sẽ không ai có thể vĩnh viễn yêu một người đến hết cuộc đời. Nhất là những người như Trác Diệu, vừa có tiền vừa có sắc, biết bao nhiêu người muốn lấy. Cô chỉ là một nhân viên nhỏ dựa vào gì để ở cạnh hắn. Hắn cũng không có yêu cô, nếu cô đồng ý thì đến một ngày nào đó hắn gặp được người mình yêu thì sao? Bậc cửa hào môn quá cao cô mãi cũng không thể bước tới.

Cô cũng là một cô gái điển nhiên sẽ rất xem trọng lần đầu tiên rồi, cô không khóc không phải cô không quan tâm mà là vì có khóc cũng không giải quyết được gì. Cô từng hứa với mẹ sẽ không được khóc, cho dù có chuyện gì cũng phải mạnh mẽ. Cô chỉ có một sợi dây chuyền để làm kỉ niệm bây giờ cũng làm mất rồi, tất cả cũng tại cô không giữ cẩn thận, đã tìm lại rất nhiều lần rồi vẫn không thấy. Sau khi ra trường, cô cứ nghĩ sẽ sống thật tốt không ngờ khó lắm mới xin được vào Trác Thị lại gặp Hướng Ngọc, chuyện của cô ta cũng may đã có Trác Diệu xử lí. Nhưng chuyện giữa cô và Trác Diệu cô lại rất khó xử, cô có nên nghỉ việc hay không đây? Thời buổi hiện nay tìm được một công việc ổn định rất khó, chuyện này cũng phải nên suy nghĩ cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ Á! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chị dâu

Qua một đêm dài đằng đẳng, Lục Dĩ Nhi lúc này chẳng khác gì gấu trúc, mắt thâm quầng, sưng húp cô nhìn vào gương cũng hoảng sợ. Trác Diệu đáng chết, đều tại hắn mà ra, làm cho cô suy nghĩ cả một đêm không ngủ được.

Lục Dĩ Nhi thay đồ xong ngồi xuống dặm một chút phấn để che đi đôi mắt gấu trúc, nhìn không kĩ sẽ không phát hiện.

Đi đến Trác Thi, hôm nay cũng không có gì đặc biệt, cô vẫn làm việc như thường lệ. Cũng may không đụng mặt hân, hân cũng không có sai vặt cô như thường ngày. Qua một đêm, chắc hân cũng đã suy nghĩ thông rồi.

Thoáng cái đã đến giờ ăn trưa, Lục Dĩ Nhi đi xuống phòng ăn lấy phần cơm của mình. Đang chăm chú ăn thì không hiểu sao đột nhiên cảm thấy sống lưng hơi lạnh, mọi người cũng không ngừng bàn tán. Lục Dĩ Nhi lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên xem, mẹ nó, hủ chết cô rồi. Quý keo kiệt hôm nay tại sao lại xuống đây.

Trác Diệu ngồi xuống cạnh Lục Dĩ Nhi, mọi người bàn tán sôi nổi, còn có người đưa điện thoại chụp lên. Hân đột nhiên xuống phòng ăn này làm gì chứ? Hân bình thường đều ăn thức ăn ở nhà hàng mua về. Cái tên này hôm nay bị ám nào sao, cô còn chưa muốn nổi tiếng a.

Phía sau còn có trợ lý Trương, thật không biết tại sao hôm nay tổ tông Trác Diệu lại xuống đây. Hóa ra là vì bà chủ tương lai.

"Anh xuống đây làm gì vậy?" Lục Dĩ Nhi nuốt nước bọt, cuối cùng cũng tiêu hóa được chuyện xảy ra mà hỏi hân.

"Công ty của tôi, tôi muốn đi đâu là quyền của tôi" Trác Diệu bình thản trả lời nhìn Lục Dĩ Nhi khẽ nhú mày. Hân tuy đêm qua không ngủ nhưng nhìn chẳng có gì khác thường, hân thường thức đêm xử lý công việc, có khi có việc quan trọng không ngủ suốt hai ngày nên cũng quen rồi.

Lục Dĩ Nhi cứng họng, đúng vậy công ty của hân hân muốn làm gì thì làm. Hân có tiền hân giỏi, cô quan tâm hơi nhiều rồi thì phải.

"Tôi dẫn em đi ăn" Trác Diệu nhìn chằm chằm phần cơm của cô chẳng có xiu dinh dưỡng. Hân nhìn thì không thể nào nuốt trôi được, hôm đó vì là cơm Lục Dĩ Nhi mua nên hân mới ăn, đời nào hân lại ăn những thứ này.

Lục Dĩ Nhi day day trán, thật phiền phức mà. Đêm qua cô đã không ngủ rồi bây giờ cả ăn cũng không yên là sao?

"Không đi"

Trác Diệu thấy cô dứt khoát như vậy có chút phiền lòng, là vì chuyện hôm qua sao? Hân thức suy nghĩ cả đêm vẫn chưa nghĩ ra kết quả.

"Lấy cho tôi một phần" Trác Diệu không còn cách nào khác, đành cứ như vậy.

"Hả?" trợ lý Trương há hốc mồm, nhận được ánh nhìn "trừu mến" của Trác Diệu liền lập tức đi lấy cơm. Ai mà dám chọc tổ tông này tức giận chứ.

Phần cơm mà Trác Diệu nhờ trợ lý Trương lấy được đặt lên bàn, hân bày ra một bộ mặt ghét bỏ cuối cùng lấy trong áo ra chiếc khăn tay, lau muống, lau đĩa kĩ càng rồi mới cố gắng xúc một miếng cơm bỏ vào miệng.

Mọi người xung quanh nhìn một màn chủ tịch xuống phòng ăn dành cho nhân viên này ăn cũng thật choáng váng nha. Lục Dĩ Nhi này cũng thật tài giỏi, câu được chủ tịch khó tính này.

Lục Dĩ Nhi nhìn bộ dáng của Trác Diệu không khỏi buồn cười. Con người này có phải sạch sẽ quá mức rồi không?

"Cười gì chứ? Lo ăn đi, đêm qua còn không ngủ" Trác Diệu thấy Lục Dĩ Nhi cười trái tim liền đập nhanh một chút, cái này phải nhờ bác sĩ khám một chút. Nhưng mà cơm này cũng không khó ăn như hân nghĩ.

Lục Dĩ Nhi cố gắng nhịn cười, như vậy cũng phát hiện ra đêm qua cô không ngủ được. Nhưng mà tại sao hân không hỏi cô gì vậy? Mà như vậy cũng tốt cô đâu cần chịu trách nhiệm nữa.

Ăn cơm xong, nghĩ cuối cùng đã thoát nạn, Lục Dĩ Nhi đứng dậy chạy trốn về phòng làm việc. Hôm nay tin tức hân vì cô mà xuống phòng ăn nhân viên ăn cơm, không chừng cả công ty đều biết rồi.

Trác Diệu cũng không có ngăn cô, chậm rãi đứng dậy trở về phòng chủ tịch. Môi nhếch lên, chạy nhanh như vậy sợ hân ăn thịt cô sao?

Về phòng chủ tịch không lâu, điện thoại Trác Diệu lại reo lên. Nhìn cái tên trên màn hình điện thoại, trong mắt liền xuất hiện ý cười, nhanh chóng bắt máy.

"A lo" Liền nghe được giọng nói ngọt ngào từ đầu dây bên kia.

"Anh à, lâu rồi không gặp có nhớ em không? Em nhớ anh lắm a" là giọng của một cô gái, âm thanh trong trẻo rất dễ nghe.

"Anh lại nghĩ em nhớ Long Hạo Kỳ" Trác Diệu

"Hừ, anh đừng có nhắc anh ta với em" Trác Thiên Ái nghe đến ba chữ "Long Hạo Kỳ" thì liền nổi bão.

"Được rồi, có chuyện gì sao?" Trác Diệu không tiếp tục trêu chọc nữa.

"Em nghe bà nội kể rồi, chị dâu em là ai vậy? Tên gì?" Trác Thiên Ái nhắc đến vấn đề này liền vui vẻ trở lại. Anh của cô không ngờ đến một ngày lại thích một người, vừa nghe bà nội kể cô liền gọi đến đây.

Trác Diệu im lặng một chút rồi trả lời:

"Lục Dĩ Nhi"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đi công tác

"Đợi em về nhất định gặp chị ấy" Trác Thiên Ái hiện nay ở nước ngoài cười nói. Có thể câu được anh của cô thật sự không dễ, cô phải xem xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.

"Anh bận làm việc, cúp máy đây" Nói chuyện với Trác Thiên Ái một chút vì bận xử lý một số hợp đồng nên Trác Diệu cúp máy.

"Chủ tịch, đây là bảng báo cáo ngài cần" Lục Dĩ Nhi lại mang một số bảng báo cáo lên, cô vừa để lên bàn xong liền muốn quay đầu bỏ chạy.

"Đứng lại" Trác Diệu lúc này mới rời mắt khỏi tài liệu trên bàn, nhìn thẳng vào Lục Dĩ Nhi.

Lục Dĩ Nhi vừa nhắc chân chuẩn bị chạy liền bị gọi lại, hẳn muốn gì nữa vậy a? Không phải lại nói chuyện hôm qua chứ?

"Tránh mặt tôi làm gì? Tôi cũng không ăn thịt em" Trác Diệu nhìn bộ dáng lúng túng của ô thật không biết nên nói gì. Chỉ vì chuyện hôm qua liền muốn tránh mặt hẳn sao?

"Chủ tịch bận nhiều việc như vậy những chuyện khác nên nói sau đi, tôi..." Lục Dĩ Nhi nhìn đóng công việc cần xử lý của Trác Diệu trên bàn, mượn một lý do rời đi. Chưa nói được hết câu liền bị chặn lại.

"Tôi đang rất rảnh" Trác Diệu nói dối cũng không có chớp mắt, giống như lúc này người nói với Trác Thiên Ái mình rất bận không phải là hẳn vậy.

Lục Dĩ Nhi gật gật đầu, rõ ràng khi này loay hoay ngoài cửa không biết có nên vào hay không, cô còn nghe người nào đó nói mình bận cúp máy. Xem cô là trẻ con mà lừa gạt sao? Hừ.

"Chuyện hôm qua, thật sự không thể?"

Lục Dĩ Nhi vừa mở miệng định nói thì lại bị chặn lại. Quý keo kiệt này không phải bị thần kinh đi.

"Thôi không cần trả lời, ra ngoài đi. Bây giờ bản thiếu bị em làm tổn thương rất sâu sắc, không muốn thấy mặt em" Trác Diệu nhìn về mặt của cô liền biết cô không muốn đồng ý với hẳn, hẳn không muốn lại nghe cái đáp án đó. Hẳn không tin bản thân không thu phục được cô.

Lục Dĩ Nhi khước môi giật giật mấy cái, rồi lặng lẽ xoay người đi ra ngoài. Tổn thương sâu sắc? Hẳn cho bản thân là thiếu nữ lần đầu tỏ tình bị từ chối hay sao? Cô đâu biết được đây thật sự là lần đầu tiên hẳn đối xử như vậy với một người con gái.

"Đứng lại, bảo em đi em liền đi sao? Tôi bảo em chịu trách nhiệm sao em không liền chịu đi?" Trác Diệu nhìn Lục Dĩ Nhi thật sự bước đi liền nổi bão. Mẹ nó, sao bảo cô chịu trách nhiệm cô không chịu đi?

Lục Dĩ Nhi lúc này mới dừng lại, quý keo kiệt muốn cái gì đây chứ? Bảo cô đi cô liền đi, bây giờ lại nổi bão cái quái gì? Cô mới là người nên tức giận mới phải.

"Rốt cuộc anh muốn cái gì đây hả?" Lục Dĩ Nhi nhìn Trác Diệu, hẳn không thể đập giày cao gót vào mặt hẳn. Một ngày cô còn ở đây, sớm muộn gì cũng bị chọc tức chết.

Trác Diệu đứng lên đi về phía cô, về mặt hoàn toàn không có chút thiện ý. Cô nuốt một ngụm nước bọt, tình hình này không khả quan vô vãn nên chuẩn bị thì tốt hơn. Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu thì cả cơ thể đã bị kéo đi, đầu cô đập vào lồng ngực hẳn. Phút chốc gương mặt trắng tuyết liền đỏ như cà chua chín.

"Anh..." Lục Dĩ Nhi vừa mới mở miệng mắng chửi thì cả người lại hóa đá.

Môi hẳn đặt lên môi cô, ra sức cắn mút lấy toàn bộ mặt ngọt bên trong. Người Lục Dĩ Nhi hung hăng run rẩy, muốn đẩy hẳn ra cũng không được, sức của hẳn quá lớn. Hôn đến cô sắp tắt thở mới buông ra, môi cô bị hôn đến sưng lên. Lục Dĩ Nhi không còn sức lực dựa vào người hẳn thở gấp. Cô có cảm giác hẳn mà không buông ra cô liền bị ngạt chết.

"Anh đừng có ép buộc tôi nữa có được không" Lục Dĩ Nhi hung hăng trừng mắt nhìn Trác Diệu. Con người này tại sao không nói lý lẽ như vậy? Cho dù cô đồng ý thì sao chứ, lấy cô về hẳn cũng sẽ không được hạnh phúc. Trẻ con, ấu trĩ. Cô lấy tay xoa xoa môi sưng đỏ, dựa vào đầu muốn ức hiếp cô.

Trác Diệu ôm lấy cô vào lòng, người hơi cúi xuống cạnh tai cô. Lục Dĩ Nhi bị hơi thở ấm nóng của hẳn phả vào làm cả người căng thẳng.

"Có một ngày tôi nhất định làm cho em cam tâm tình nguyện ở bên tôi"

Lục Dĩ Nhi đến tối khi đi ngủ cũng mơ thấy Trác Diệu ép buộc mình liên giạt mình tỉnh giấc, mẹ nó, có để người ta ngủ yên được hay không. Lục Dĩ Nhi thăm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Trác Diệu cuối cùng cũng ngủ quên mất. Nhưng miệng nhỏ khi ngủ vẫn còn lẩm bẩm chửi người.

Cứ như vậy trôi qua một tuần thật nhanh, tiền lương của cô mỗi ngày vẫn đều đặn bị trừ đi. Hàng ngày còn bị Trác Diệu làm cho ôm một bụng tức. Đương nhiên Trác Diệu vẫn không từ bỏ cái suy nghĩ bắt cô chịu trách nhiệm. Cô cảm thấy bản thân mình ăn ở rất tốt mà, ông trời sao lại tàn nhẫn với cô như vậy. Cô thật sự đã quyết tâm xin nghỉ việc nhưng có Trác Diệu ở đây nguyện vọng của cô đâu thể thành hiện thực.

Một tuần nay, cô cũng biết được một số thông tin về Hường Ngọc. Mấy đồng nghiệp đều nói Hường Ngọc bị đuổi việc, gia đình chỉ có một công ty nhỏ cũng bị làm cho phá sản. Cô đoán bây giờ không chừng Cô gia cũng đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ. Hường Ngọc này vừa đáng hận vừa đáng thương, nói cho cùng người mà cô ghét nhất chính là Cô gia.

Hôm nay, Lục Dĩ Nhi cảm thấy có chút khác thường. Cả ngày hôm nay cô không có gặp Trác Diệu. Đúng lúc gặp được trợ lý Trương, cô hỏi về hấn sợ người ta sẽ hiểu lầm. Mặc kệ đi dù sao cô cũng tò mò.

"Trợ lý Trương, hôm nay quý keo... À không phải chủ tịch không đi làm sao?" Lục Dĩ Nhi cắn môi hỏi.

"Chủ tịch đã đi công tác rồi, khoảng tuần sau mới về, cô có chuyện gì sao?" Trợ lý Trương cười nhìn cô. Đây có thể sẽ là bà chủ tương lai của anh ta, dĩ nhiên phải đối xử tốt một chút.

"A, không có gì" Lục Dĩ Nhi luống cuống chạy đi, thật ra trong lòng đang mừng muốn chết. Hấn đi công tác rồi, cô được giải thoát rồi a. Quý keo kiệt rớt cuộc cũng đi công tác, ngày tháng của cô sau này bình yên rồi.

Vào mắt của trợ lý Trương liền thành "Ây, không gặp một ngày liền nhớ chủ tịch rồi sao?"

Trác Diệu đang làm việc ở nước ngoài bỗng nhiên hắc xì một cái. Lục Dĩ Nhi lại mắng chửi hấn rồi.

_ Hết chap 21 _

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lục Dĩ Nhi chính là của hấn

Trác Diệu ở nước ngoài bận mấy ngày nay, cũng không có thời gian điện thoại trở về. Buổi tối làm xong công việc rồi cuộc cũng không nhin được mà gọi hỏi về tin tức của Lục Dĩ Nhi.

"Chủ tịch" trợ lý Trương thấy Trác Diệu gọi liền nhanh chóng nhắc máy. Chênh lệch múi giờ, hiện giờ ở nước ngoài cũng đã rất khuya, chủ tịch còn gọi hấn.

"Cô ta ra sao rồi?" Trác Diệu hắng giọng hỏi, gương mặt thoáng chút mệt mỏi. Mấy ngày nay đã không gặp Lục Dĩ Nhi, không hiểu sao cứ cảm thấy thiếu cái gì đó. Tâm tình không được tốt.

"Cô ta là ai?" Trợ lý Trương hỏi lại, đáp lại chỉ là sự im lặng, trợ lý Trương cảm thấy sự lạnh lẽo truyền qua cả điện thoại. Sao hấn lại ngu ngốc vậy a, cô ta dĩ nhiên là Lục Dĩ Nhi rồi.

"Khụ, chủ tịch cô ấy... Nghỉ việc rồi" Trợ lý Trương sống lưng lạnh toát nói, khi biết chuyện Lục Dĩ Nhi nghỉ hấn cũng bất ngờ lắm. Có một công việc tốt như vậy tại sao lại nghỉ? Hấn cũng có hỏi nhưng Lục Dĩ Nhi không trả lời. Hấn cứ nghĩ chủ tịch đã biết rồi chứ, không ngờ lại như vậy.

"Điều tra tình hình cô ấy cho tôi, không cho công ty nào nhận vào làm" giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương, trợ lý Trương không rét mà run nhanh chóng vâng một tiếng liền cúp máy. Dọa chết người rồi.

Trác Diệu nhíu mày, tài liệu trên bàn cũng ném xuống, cả người chứa đầy sát khí. Hoi thở tràn đầy nguy hiểm, môi mông hơi mím lại. Lục Dĩ Nhi như vậy mà dám trốn hấn, cô nghĩ hấn là ai? Hấn có chỗ nào không tốt sao? Kết hôn với hấn làm khó cô lắm sao? Vì chuyện này cả công việc cũng không cần, cô chán ghét hấn như vậy sao? Ánh mắt hấn xẹt qua tia đau lòng, mấy ngày nay hấn suy nghĩ rất nhiều. Hấn yêu cô, thật sự yêu một cô gái mà hấn chỉ mới quen biết chưa đầy một tháng.

Giống như bà nội nói vậy là hấn tự lừa mình dối người, từ trước đến nay hấn gặp rất nhiều phụ nữ nhưng chưa từng quan tâm người nào như Lục Dĩ Nhi. Cô khiến hấn muốn quan tâm cô, không thể bỏ mặc cô. Hấn muốn ở bên cô, chăm sóc cô. Nhưng mà hình như cô không cần hấn, cô không cần hấn quan tâm, chăm sóc. Cô chưa từng muốn ở bên hấn, chuyện đêm đó cô không muốn nhớ, chỉ có hấn là khẳng khẳng không quên đi. Cho dù cô có

không yêu hắn thì hắn cũng phải giữ cô ở bên cạnh, cho dù là... Ép buộc. Lục Dĩ Nhi chính là của hắn.

Lục Dĩ Nhi lúc này vẫn còn nằm ở nhà, gương mặt thoáng tia mệt mỏi. Cả ngày hôm nay vẫn chưa tìm được việc làm mới, đúng thật là xui xẻo. Quý keo kiệt đó khi biết cô xin nghỉ sẽ tức giận không? Cô nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Hắn cũng đâu có quan hệ gì với cô, đâu cần vì một người bình thường như cô mà tức giận.

Không chừng người ta ở nước ngoài đã có người phụ nữ khác, hắn đẹp trai như vậy mà lại có gia thế khủng, có nhiều người phụ nữ là chuyện bình thường. Nghĩ đến là cô lại thấy bức mình. Lục Dĩ Nhi vừa suy nghĩ vừa lắc đầu. Cô bức mình làm cái gì? Cô và hắn từ nay về sau sẽ không gặp nhau nữa, không quan hệ gì nữa. Đường ai nấy đi không can hệ gì nhau.

Lục Dĩ Nhi cứ như vậy lần qua lần lại trên giường, vừa nhắm mắt lại gương mặt Trác Diệu lại hiện ra. Mẹ nó, trời nóng đến điên rồi. Cô đi ăn xong lại đi xin việc tiếp, cứ lười như vậy sẽ chết đói mất. Lê từng bước nặng nhọc đi vào nhà vệ sinh, thật sự không còn chút sức lực.

Lục Dĩ Nhi đi đến không biết bao nhiêu công ty nhưng kết quả chỉ có một, cô không được nhận a. Bằng cấp của cô cũng không tệ, lại từng làm việc ở Trác Thị. Sắc mặt của mấy vị giám đốc nhìn cô cũng rất kỳ lạ. Đầu óc Lục Dĩ Nhi tương đối đơn giản tất nhiên chỉ nghĩ là trùng hợp thôi. Lại tiếp tục đi xin việc khắp nơi, đến tối về đến nhà vẫn không xin được một công việc.

Lục Dĩ Nhi xoa xoa bụng đói, sắc mặt cực kì thảm hại. Quyết định xin nghỉ việc của cô có phải sai lầm không, bây giờ nghỉ cũng đã nghỉ có thể làm sao nữa? Lục Dĩ Nhi khóc không ra nước mắt. Vốn dĩ ước mơ trở thành một tiểu phú bà rồi cuộc bây giờ cả cơm còn không có ăn, bỗng cảm thấy ước mơ ngày càng xa vời.

Đến nửa đêm Trác Diệu lại gọi đến, trợ lý Trương chỉ biết khóc ròng mà nhấc máy. Chủ tịch à, ngài có biết bây giờ là nửa đêm không a, ngài không muốn nghỉ cũng phải để người khác nghỉ chứ. Chủ tịch đi công tác bên này mọi công việc đều do hắn xử lí, nửa đêm còn bị gọi điện làm phiền. Đúng là số khổ mà.

"Lục Dĩ Nhi... Sao rồi?" Trác Diệu do dự một chút liền hỏi. Cô gái ngốc đó nghèo như vậy, xin nghỉ việc như vậy liệu có tiền ăn uống gì không? Hắn khó lắm mới nuôi cô béo lên một chút, cô gầy đi thì biết làm sao? Cô lại không biết nấu ăn, ra mấy quán ăn lẻ đường làm sao có sinh dưỡng?

"Không có công ty nào nhận cô ấy, đi xin việc từ sáng đến tối xem ra rất tội nghiệp a" Trợ lý Trương nhường mày nói, hắn nói như vậy xem người nào đó có đau lòng hay không.

Trác Diệu suy nghĩ một lát liền dứt khoát cúp máy luôn, lao đầu vào làm việc. Hắn nhất định phải nhanh chóng trở về, bắt cô về nhà. Lục Dĩ Nhi này thật sự làm hắn không yên tâm chút nào. Xem như lần này cho cô một bài học để sau này đừng bỏ đi nữa. Đợi hắn về sẽ vỗ béo cô lại. Nhất định phải rút ngắn thời gian công tác lại nhanh chóng trở về. Tâm hắn bây giờ loạn muốn chết, chỉ nghĩ về Lục Dĩ Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trác Thiên Ái trở về

Mấy ngày nay Trác Diệu cứ lao đầu vào làm việc như điên, rồi cuộc cũng rút gọn thời gian công tác từ một tuần thành năm ngày. Sau khi giải quyết xong công việc cũng đã là ba giờ mấy sáng, hắn cũng không quan tâm mà lập tức chuẩn bị máy bay tư nhân trở về. Ngồi trên máy bay mà tâm tình vẫn không yên được.

Không biết hiện giờ cô ra sao rồi? Cô... Có nhớ hắn hay không? Vấn đề này hắn vừa nghĩ đến liền gạt bỏ, cô nhớ hắn mới là lạ. Lục Dĩ Nhi hiện giờ không chừng vì hắn không có mặt mà vui muốn chết. Để xem hắn dạy dỗ cô ra sao, nhân cơ hội hắn đi liền xin nghỉ. Hừ, cô nghĩ mình thoát khỏi hắn được sao? Cô mãi mãi cũng không thoát được. Lại nhớ đến lần đầu mình gặp cô.

Cô thật sự rất đặc biệt, lần đầu gặp Lục Dĩ Nhi cô quật cường, giãy giụa khỏi một đám đàn ông, bị hạ được mặt mũi đó bưng vẫn không chịu khuất phục. Lúc đó hắn không biết đầu óc mình bị gì mà lại cứu cô, chuyện của người khác trước nay hắn chưa hề quan tâm. Hắn vốn dĩ định rồi đi lại bị cô ôm chặt không buông, cả người bám trên người hắn tư thế vô cùng kì quái, móng vuốt còn không yên sờ soạng khắp người hắn, cường hôn hắn. Trác Diệu bình thường không chế bản thân rất tốt, gặp Lục Dĩ Nhi thì lại mất kiểm soát, cho nên mới có chuyện đêm đó xảy ra. Qua một đêm vốn định đợi cô tỉnh liền xử lí cô, không ngờ người ta xem hắn chẳng khác trai bao, bỏ đi rồi còn trả tiền bồi thường. Lần đầu của hắn lại có thể để một nữ nhân trả tiền, thật sự quá mất mặt.

Khó lắm mới tìm được Lục Dĩ Nhi, cô lại vô tình muốn phủi sạch quan hệ với hắn. Lúc ấy hắn thật sự hận không thể đập chết cô. Không ngờ đến một ngày lại có thể động tâm với cô, muốn cô chịu trách nhiệm nhưng một lần nữa lại bị từ chối. Đúng là quá buồn cười đi. Phụ nữ muốn trèo lên giường hắn không ít lại chỉ vì Lục Dĩ Nhi mà đau lòng.

Bay máy tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đã về đến, do chênh lệch múi giờ nên lúc hân về ở đây đã mười một giờ tối. Trác Diệu trong lòng chừi thẳm, thật cảm thấy giờ đã trễ như vậy Lục Dĩ Nhi cũng ngủ từ sớm rồi. Sáng ngày mai lại phải đi đón em gái hân Trác Thiên Ái trở về, đành cố gắng nhịn đến ngày mai rồi đi gặp cô vậy.

Trác Diệu vừa xuống máy bay đã có xe chờ sẵn, tài xế để hành lý vào xe xong liền chở hân về biệt thự riêng. Trác Diệu mấy ngày nay làm việc mệt mỏi có khi còn không ngủ, lúc này vô cùng mệt mỏi, lúc trên máy bay chỉ chợp mắt được một chút. Về đến nhà cũng không ăn uống liền về phòng ngủ. Để xem ngày mai hân thu thập cô như thế nào.

Ngày hôm sau, Trác Diệu vừa thức dậy liền chuẩn bị chạy đến sân bay đón Trác Thiên Ái. Khi không lại giao cho hân việc này, hân còn chưa gặp được Lục Dĩ Nhi. Long Hạo Kỳ lúc trước vừa nhận được tin Trác Thiên Ái trở về liền hùng hổ xung phong đi đón người, bây giờ lại biến mất tăm. Hừ, nói thì hay lắm, cả gặp mặt em gái hân cũng không có dũng khí.

Trác Diệu đứng ở sân bay đi qua đi lại rất mất kiên nhẫn, tại sao lâu như vậy? Hân gọi điện cho Long Hạo Kỳ cả buổi cũng không bắt máy.

Lúc này, từ chỗ cửa máy bay Trác Thiên Ái bước ra. Dáng người mảnh mai, mày liễu như họa, gương mặt tinh xảo, mái tóc dài màu nâu uốn xoắn phần đuôi. Cô mỉm cười xinh đẹp nhìn Trác Diệu, lại nhìn xung quanh ánh mắt lộ ra chút đau thương. Người đó vẫn không đến, vốn dĩ là không để cô ở trong lòng. Nhanh chân bước về phía Trác Diệu.

"Anh, nhớ anh muốn chết" Trác Thiên Ái nhào đến ôm Trác Diệu một cái.

"Ừ" Trác Diệu nhìn Trác Thiên Ái ánh mắt dịu lại một chút, giúp cô mang hành lý ra xe rồi cùng nhau về Trác gia.

Vừa đến cổng Trác gia xe đã ngừng lại, Trác Thiên Ái quay sang nhìn Trác Diệu. Anh hai của cô không vào sao?

"Anh có việc" Trác Diệu hiểu ý ném trả lời, đợi Trác Thiên Ái xuống xe gọi bảo vệ mang hành lý vào xe liền phóng nhanh đi.

Trác Thiên Ái nhìn theo nghi hoặc, với cái tốc độ ăn cướp như vậy anh đi đâu vậy chứ? Suy nghĩ một hồi ánh mắt liền lộ ra ý cười, khoe môi cong lên. Không chừng là đi gặp chị dâu Lục Dĩ Nhi.

Trác Diệu chạy đến nơi Lục Dĩ Nhi ở, gấp đến nỗi muốn sập cửa vẫn không ai trả lời. Cô bây giờ có thể đi đâu, thật biết cách làm hân lo lắng. Trác Diệu lấy điện thoại đi động gọi cho trợ lý Trương.

"Lục Dĩ Nhi bây giờ ở đâu?" Trác Diệu không đợi trợ lý Trương lên tiếng liền hỏi.

Nghe xong câu trả lời sắc mặt hân liền biến đổi vô cùng phong phú.

"Cái gì, công viên giải trí?" Trác Diệu khoe môi co rút, cô làm sao mà lưu lạc đến đó luôn rồi a.

Chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, Trác Diệu nhếch môi. Hừ, bây giờ mới gọi lại cho hân.

"Gọi tôi nhiều như vậy có gì sao?" Long Hạo Kỳ nhàn nhạt nói. Rõ ràng biết rồi còn giả vờ hỏi.

"Mẹ nó, cậu có tiền đồ một chút đi, Tiểu Ái không thấy cậu thương tâm thế nào cậu biết không? Còn ở đó giả vờ giả vịt không biết gì, hừ" Trác Diệu chưa tìm được Lục Dĩ Nhi mà tìm được cũng không nở mắng cô, đành đem lửa giận trút xuống Long Hạo Kỳ.

"Tôi..." Long Hạo Kỳ nhất thời cứng họng không biết nói gì. Tiểu Ái nhất định rất giận hân.

"Còn là đàn ông cậu nhanh đến công viên giải trí cho tôi" Trác Diệu nói xong nhanh chóng cúp máy. Nếu Lục Dĩ Nhi biết hân chạy đến đó là vì cô nhất định sẽ bày ra bộ dáng cao ngạo cho mà xem, hân cũng cảm thấy có phần không ổn. Cho nên xem như trùng hợp gặp được, dẫn theo Trác Thiên Ái cùng Long Hạo Kỳ. Sẵn tiện để bọn họ tự mình nói rõ với nhau.

Long Hạo Kỳ bên kia khoe môi co rút một cái, là đàn ông với đến công viên giải trí có gì liên qua sao? Lúc đón Tiểu Ái thật sự là hân có đến, thấy cô xuống máy bay mới yên tâm mà trở về, nhưng hôm nay cũng không thoát khỏi cùng Tiểu Ái gặp mặt. Sớm muộn gì cũng phải gặp, mặc kệ đi, xem khẩu khí của Trác Diệu không đi cũng không được. Nếu không đem được Tiểu Ái về nhà chắc chắn lại bị cha mẹ ở nhà khi dễ a.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chị dâu, xin chào

Trác Diệu cúp máy Long Hạo Kỳ liền nhanh chóng lái xe trở về Trác gia đem theo Trác Thiên Ái đến công viên giải trí. Trác Thiên Ái không hiểu gì chỉ biết ngây ngốc nhìn anh trai nhà mình.

"Anh, chúng ta đi đâu vậy?" Trác Thiên Ái khẽ hỏi, thật là anh của cô ngày càng khó hiểu.

"Công viên giải trí" Trác Diệu lái xe cũng không quay đầu lại. Có trời mới biết cái về ngoài bình tĩnh như vậy thật ra lòng hấn nóng muốn chết.

Ách...

Trác Thiên Ái mí mắt giật giật, anh trai cô khi nào lại có hứng thú với mấy cái trò đó. Cô rõ ràng đi mới có mấy năm mà, mới đây tại sao lại thay đổi chóng mặt như vậy? Nhưng dù sao Trác Thiên Ái cũng là một cô gái già lại cô rất thích công viên giải trí, lúc chưa đi du học mỗi cuối tuần đều đến đó chơi cùng người đó, lâu rồi cũng không được đi tâm tình liền trở nên phấn khởi.

"Còn có Long Hạo Kỳ" Trác Diệu nhàn nhạt bỏ sung.

Trác Thiên Ái vốn dĩ tâm trạng rất tốt nghe đến ba chữ Long Hạo Kỳ liền trở nên thảm hại. Sắc mặt có tái nhợt, ánh mắt có chút bất đắc dĩ. Long Hạo Kỳ, cái tên này cô chết cô cũng không quên được.

Trác Diệu cũng phát hiện tâm trạng Trác Thiên Ái không tốt cũng không nói gì nữa, thờ dài một tiếng, chơi cái trò chiến tranh lạnh này mấy năm rồi vẫn không chán sao? Trác Thiên Ái không nói chuyện Trác Diệu cũng chẳng buồn lên tiếng. Không khí im lặng cho tới khi đến công viên giải trí.

Vừa vào đến nơi Trác Diệu đảo mắt tìm kiếm thứ gì đó, Trác Thiên Ái đi bên cạnh cũng thật thắc mắc. Trác Diệu cùng Trác Thiên Ái đi đến một chỗ ghế ngồi xuống đợi Long Hạo Kỳ, hấn ngồi rồi mà vẫn cứ không yên. Trác Thiên Ái rốt cuộc chịu không nổi nữa mà lên tiếng hỏi.

"Anh tìm gì vậy?"

"Không có gì, chúng ta đi một vòng trước, một lát cậu ấy cũng tìm tới" nói xong thì kéo Trác Thiên Ái đi luôn. Trác Thiên Ái cứ như vậy bị anh trai Trác Diệu kéo đi, bản thân cũng ngoan ngoãn đi theo. Vốn dĩ lúc trước đã là con người thất thường khó hiểu, bây giờ càng khó hiểu hơn a.

Trác Thiên Ái buồn chán đi cùng Trác Diệu một hồi rốt cuộc cũng tìm được một chút thú vị. Nhanh chóng chạy về phía có một con gấu đang làm đủ hành động tỏ ra đáng yêu. Trác Diệu thấy Trác Thiên Ái chạy đi nên nhìn theo, ánh mắt bỗng dưng sáng lên mang theo vài phần quý dị. Khóe môi cũng bất giác cong lên, đi về hướng đó.

Lục Dĩ Nhi mặc một bộ đồ dày như vậy lại cố gắng tỏ ra đáng yêu, làm đủ mọi hành động, một chết cô rồi a. Nhân lúc này không có ai đến muốn tìm chỗ ngồi một chút cánh tay lại bị kéo kéo. Lục Dĩ Nhi xoay qua gương mặt hết sức kinh ngạc, mắt trừng lớn, miệng mở to vô cùng phô trương cũng may hiện giờ có cái đầu con gấu che lại. Cái người kéo tay cô là một cô gái rất xinh đẹp, nhìn cũng biết là thiên kim tập đoàn nào đó, mà cái người đi cùng cô gái này lại chính là quý keo kiệt Trác Diệu. Lục Dĩ Nhi đột nhiên có cảm xúc muốn quay đầu bỏ chạy, chân vừa nhấc lên liền suy nghĩ lại. Bây giờ cô trong bộ dạng này chắc hấn cũng không có nhìn ra cô đâu, nên nội tâm hoảng loạn liền lảng xuống một chút. Trái đất sao có thể tròn vậy a? Không ngờ cô có thể gặp hấn ở đây.

Hừ, Trác Diệu này mới đi công tác có một tuần liền có một người phụ nữ khác rồi. Xem ra, cô không chịu trách nhiệm là quyết định vô cùng chính xác. Chẳng những keo kiệt còn lẳng nhăng, thật đáng ghét. Khi không cô quan tâm làm gì vậy? Hấn dù có xấu hay tốt cũng chẳng liên quan cô nữa. Cô gái trước mặt trong thánh thiện, đáng yêu như vậy tại sao lại không có mắt nhìn vậy chứ? Thế giới đến tận bảy tỷ người, mà lại nhìn ngay tên Trác Diệu này, thật đáng thương. Còn đến sáu tỷ chín trăm chín mươi chín triệu chín trăm chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín người khác kia mà (6.999.999.999 T_T)

Trác Thiên Ái vô cùng vui vẻ, bộ dáng chẳng khác nào trẻ con. Còn lấy điện thoại ra chụp hình với Lục Dĩ Nhi. Trác Diệu đứng một bên nhìn con gấu trước mặt cảm thấy có phần buồn cười. Mấy ngày nay để Lục Dĩ Nhi chịu cực khổ rồi.

"Anh thấy con gấu này có đáng yêu không?" Trác Thiên Ái vừa chụp hình lại nhìn sang Trác Diệu hỏi.

"Xấu muốn chết" Trác Diệu liếc mắt đánh giá một chút rồi nói.

"Anh nói gì vậy chứ, rất đáng yêu mà" Trác Thiên Ái có chút bất mãn bĩu môi, tiếp tục chụp hình.

"Xấu em gái nhà anh" Đương nhiên Lục Dĩ Nhi đâu có lá gan nói ra câu này, chỉ biết rửa thầm trong lòng. Thật muốn xông đến đập hấn mà. Hừ, con người không có mắt thẩm mỹ, không phải phải nói là mắt hấn mù rồi. Cô cũng cảm thấy bản thân mình rất đáng yêu nha, vẫn là tiểu mỹ nữ bên cạnh này có mắt nhìn.

Chụp hình xong Lục Dĩ Nhi nhanh chóng chuẩn bị, lúc đi ngang Trác Diệu tốc độ di chuyển nhanh một chút. Cô thật không muốn ở bên cạnh quý keo kiệt này chút nào nếu không sợ không kiếm chắt được mà đánh hấn.

"Bịch" Lục Dĩ Nhi mặc bộ đồ gấu này đã nặng nề khó đi, mà lúc này cô còn chạy nhanh cho nên đã tạo ra cảnh tượng như vừa rồi. Không những hôn đất cả cái đầu con gấu cũng rơi ra, lăn một vòng trên đất. Cô lần này là thực sự khóc không ra nước mắt mà. Ông trời ơi, tại sao vậy chứ? Để cho hấn gặp lại cô thì thôi đi còn trong cái tình cảnh trở trêu này a. Đột nhiên muốn đào một cái hố để chui xuống.

Trác Diệu đang không biết làm sao để Lục Dĩ Nhi chịu đối mặt với hấn, thật không nghĩ đến cô lại ngốc như vậy. Nhìn cái bộ dáng hiện giờ của cô hấn cũng có một phần đau lòng nhưng phần lớn lại cảm thấy buồn cười.

Trác Thiên Ái nhanh chóng đỡ Lục Dĩ Nhi đứng dậy, hỏi xem cô có sao hay không? A, không những làm gấu đáng yêu mà gương mặt cũng rất xinh đẹp nha. Anh trai cô thật chẳng có chút thẩm mỹ gì cả.

Lục Dĩ Nhi đứng dậy gương mặt đã sớm đỏ bừng. Hai tay ôm mặt, cô không dám nhìn hấn nữa đâu. Chắc chắc đang cười cô, mắt mặt quá đi.

"Lục Dĩ Nhi, thì ra em ở đây"

Trác Thiên Ái đứng một bên cơ hồ cũng hiểu ra mọi chuyện. Đây chính là chị dâu của cô, cái vẻ mặt kinh ngạc vô cùng giả tạo này của anh trai nhà mình chắc đã sớm đoán được rồi, chỉ là Lục Dĩ Nhi che mặt nên không nhìn thấy. Cô cứ nghĩ đi mấy năm về tính cách anh trai tốt hơn hẳn cô đi chơi, hóa ra là cái bệnh cao ngạo giai đoạn cuối. Không dám tự mình gặp chị dâu cho nên mới kéo mình theo.

Dù sao đi lần này cũng gặp được chị dâu, xem như Trác Thiên Ái tốt bụng không tính toán. Trưng ra nụ cười xinh đẹp, chớp mắt nhìn Lục Dĩ Nhi một chút.

"Chị dâu, xin chào"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Quan hệ của Long Hạo Kỳ và Trác Thiên Ái

Lục Dĩ Nhi cả người có chút run rẩy, chị dâu? Cô gái này đang chào ai vậy? Bàn tay trên mặt Lục Dĩ Nhi hơi hé ra một chút, mắt khẽ chuyển động nhìn xung quanh. Hình như ở đây ngoài cô ra thì không còn ai nữa. Cô đâu có nghe nhầm, cô biết bản thân mình người gặp người thích hoa gặp hoa nở nhưng cũng đâu cần mới gặp mà nhận người thân như vậy chứ. Đúng là đẹp cũng là một cái khổ.

Lục Dĩ Nhi cứ đờ người suy nghĩ tự luyến một lúc cũng không đáp lại lời của Trác Thiên Ái. Trác Diệu nhìn bộ dáng suy nghĩ rồi lắc đầu của Lục Dĩ Nhi cũng cảm thấy mệt mỏi.

"Lục Dĩ Nhi, em muốn đứng đây bao lâu?"

"A..."

Lục Dĩ Nhi chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cơ thể mình bị nâng, hai tay ôm mặt cũng chuyển đến trên cổ hấn, đột ngột như vậy dọa cô sợ muốn chết. Trác Diệu có phải quá tùy tiện rồi không, người phụ nữ của hấn đang ở cạnh bên lại dám bế cô đi. Cô ấy hiểu lầm cô là người tình của hấn thì phải làm sao? Cô không muốn bị đánh ghen ở đây đâu. Hơn nữa cái tên quỷ keo kiệt này cũng không nhìn xem đây là ở đâu, đông người như vậy đa số lại là trẻ nhỏ, muốn dạy hư trẻ nhỏ à. Ngượng chết đi được, khẽ nâng gương mặt đỏ bừng lên nhìn sắc mặt của Trác Diệu. Con người này thật sự không có da mặt, gương mặt không có chút biến đổi còn rất bình tĩnh và đẹp trai, một tuần không gặp vẫn đẹp như vậy. Haizz, bây giờ không phải lúc mê trai nha, tại sao cô không có tiền đồ như vậy.

Cả người Lục Dĩ Nhi bị nhét vào xe, quỷ keo kiệt này thật không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc mà. Trác Diệu cũng mở cửa ngồi vào xe, ánh mắt nhìn Lục Dĩ Nhi vô cùng bất mãn.

"Trác Diệu, anh bỏ bạn gái mà đi như vậy có sao không? Tôi không muốn vô cớ bị người ta đánh ghen đâu nha" Lục Dĩ Nhi liếc mắt nhìn ra bên ngoài nói. Bây giờ cô không làm ở Trác Thị nữa cho nên cũng không cần gọi chủ tịch.

Gương mặt Trác Diệu càng đen hơn, hấn không thể đá Lục Dĩ Nhi xuống xe.

"Em đi ra ngoài không mang theo nào à? Tại em cũng có vấn đề sao? Vừa rồi Tiểu Ái còn chào em, nó là em gái tôi" mắt đen thẳng tắp hung hăng nhìn Lục Dĩ Nhi rống một cái. Rốt cuộc trong đầu cô hấn là loại người gì rồi, hấn chỉ có một người phụ nữ là cô- Lục Dĩ Nhi.

"..."

Sắc mặt Lục Dĩ Nhi vắn vẹo, đều chỉ là một chút hiểu lầm thôi. Cần gì hung dữ với cô vậy chứ, hừ. Lúc này tốt nhất cô nên im lặng thì hơn. Đành ngoan ngoãn ngồi một bên mặc hấn chở đi. Số của cô cũng quá xui xẻo đi tự đứng lại gặp lại Trác Diệu. Mà hấn không biết vì cái gì mà bày ra cái bộ mặt như ai thiếu nợ vậy.

Trác Diệu nhìn cô có chút nhu thuận không ồn ào nữa liền lái xe trở về. Trác Thiên Ái cũng có người lo rồi, mong là lần này cái tên Long Hạo Kỳ đó dám nói ra.

Trác Thiên Ái lúc này còn ở bên trong công viên giải trí, cô không điên mà đi theo nếu không anh trai nhất định không tha cho cô. Chị dâu lúc này trông thật xinh đẹp, chỉ tiếc còn chưa được nói chuyện. Hai người rất xứng đôi, nếu như Long Hạo Kỳ cũng như vậy thật tốt.

"Tiểu Ái" âm thanh vang lên làm cả người Trác Thiên Ái sững lại. Âm thanh quen thuộc ầm ập này cô không cần nhìn cũng biết là ai. Trác Thiên Ái ánh mắt lộ vẻ thương tâm, chân không dừng lại tiếp tục bước đi. Đi chưa được mấy bước cánh tay liền bị người khác kéo lại, bắt đầu đi nhìn người kia.

Long Hạo Kỳ nhìn Trác Thiên Ái nội tâm lúc này rối loạn. Tiểu Ái là muốn tránh mặt hắn, trong lòng cô hắn đáng ghét như vậy sao? Hừ, hắn làm sao trách cô được, mấy năm nay đều do hắn không có dũng khí nói với cô. Cô giận hắn là chuyện đương nhiên.

"Anh hai em trở về rồi, anh cũng trở về đi. Em không dám làm phiền ảnh hưởng công việc của anh đâu" Trác Thiên Ái lạnh nhạt nói một câu, dứt khoát rút tay ra khỏi tay Long Hạo Kỳ.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn ngày càng khuất xa, Long Hạo Kỳ cười khổ. Tâm chột đau đớn, Tiểu Ái trách hắn luôn lấy công việc làm lí do không quan tâm cô. Điều tại hắn vô dụng không giữ được cô, mấy năm trước cũng vậy. Chạy đến đây xem như vô ích rồi, lúc này hắn rất muốn ôm cô vào lòng, muốn nói nhớ cô nhưng...

Trác Thiên Ái bắt taxi trở về, đưa tay lau đi dòng nước ấm nóng trên mặt. Long Hạo Kỳ vẫn như vậy không thay đổi chút nào, cô đi rồi hắn không biết đuổi theo sao? Trong lòng hắn vốn dĩ không có cô?

Trác Thiên Ái cùng anh trai và Long Hạo Kỳ từ nhỏ đã chơi cùng với nhau, Long Hạo Kỳ đối xử với cô vô cùng tốt. Từ nhỏ đến lớn hắn luôn ở bên cạnh cô, lúc cô buồn thì quan tâm, an ủi cô, mỗi ngày đều chơi với cô, không để ai bắt nạt cô. Hai bên gia đình đều muốn hai người lấy nhau, trong lòng cô rất vui vẻ. Long Hạo Kỳ cũng chưa từng có ý kiến gì, cô từng hỏi hắn tại sao đối tốt với cô như vậy? Hắn lại trả lời là xem cô như em gái, em gái hắn ấy, cô lấy đâu ra một người anh trai nữa vậy. Long Hạo Kỳ chưa từng nói ra ba chữ đó với cô, vậy mà cô vẫn cứ chờ đợi, đều là một mình cô suy nghĩ nhiều. Lúc đó cô muốn đi du học, Long Hạo Kỳ vẫn như vậy không nói với cô một lời. Mỗi lần cô về đều tìm kiếm lí do để không gặp cô. Mọi quan hệ của hai người cứ áy náy như vậy, hắn không nói ba chữ đó với cô, cô càng không có can đảm nói ra. Hắn và cô chưa từng cùng nhau đối mặt nói rõ ràng.

Ba tháng trước, cô đột ngột trở về muốn tìm hắn, muốn hỏi cho rõ. Kết quả thì sao, cô thấy hắn thân thiết đi cùng người phụ nữ khác. Nghĩ đến đây tâm Trác Thiên Ái tê rần, cô rất muốn hắn giải thích với cô. Nhưng cô phải nói làm sao chứ? Có một số mối quan hệ không có tư cách để ghen.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trở lại làm việc

Xe chạy đến một căn biệt thự thì dừng lại, Lục Dĩ Nhi mở cửa xe ra ngoài ngẩng nhìn Trác Diệu ý hỏi đây là đâu. Trác Diệu liếc mắt một cái không trả lời trực tiếp bế Lục Dĩ Nhi đi vào.

Nháy mắt sắc mặt Lục Dĩ Nhi lại đỏ hồng, muốn xuống tự đi nhưng sức hắn như vậy cô muốn thoát cũng không được. Trác Diệu thấy Lục Dĩ Nhi muốn hắn buông ra sợ cô chạy đi liền dùng sức nhiều hơn.

Chờ cô tới chỗ này làm gì vậy chứ? Lúc đi vào một đám bảo vệ cung kính cúi đầu chín mươi độ nhìn Trác Diệu gọi một tiếng thiếu gia lại nhìn chăm chăm cô kinh ngạc. Trác Diệu im lặng chân dài thẳng tắp không dừng lại đi thẳng lên lầu. Lục Dĩ Nhi bất đắc dĩ chôn đầu trong ngực Trác Diệu, tình huống gì vậy chứ. Đi qua chỗ đó lên Lục Dĩ Nhi lại ngẩn đầu lên lườm Trác Diệu.

"Anh làm gì vậy? Mau bỏ tôi xuống" Lục Dĩ Nhi hai tay đánh vào ngực Trác Diệu, hắn không nói gì mảy mai nhú lại mở cửa, chỉ nghe Lục Dĩ Nhi a lên một tiếng hắn trực tiếp ném cô lên trên giường.

"Cạch" Trác Diệu khóa cửa lại tránh cô chạy đi rồi đi đến bên giường ngồi xuống nhìn cô.

Lục Dĩ Nhi bị Trác Diệu nhìn đến toàn thân lạnh lẽo, bản thân cô lớn lên xinh đẹp cũng đâu cần nhìn như vậy.

"Tại sao nghỉ việc?" Trác Diệu một lúc lâu mở miệng nói.

"Hả? Tại tôi... Không muốn làm ở đó nữa" Lục Dĩ Nhi tùy tiện nói một lí do ra.

"Làm việc ở Trác Thị của tôi lại không bằng ở công viên giải trí, Hừm?" không muốn làm ở Trác Thị? Công việc ở Trác Thị có người muốn làm còn không được, cô ngốc này lại nghỉ việc chạy đến công viên giải trí.

"Ách..." Lục Dĩ Nhi đen mặt, cái này là bất đắc dĩ nha. Cô cũng chỉ vì tránh gặp mặt hắn mới nghỉ việc thôi. Đi xin việc lại chẳng có chỗ nào chịu nhận cô, nói ra cũng thật kì lạ, bằng cấp của cô cũng không tệ giả lại còn từng làm việc ở Trác Thị vậy mà chẳng ai chịu thu nhận cô. Cô cũng không muốn chết đói, nên tùy tiện tìm một công việc gì đó tạm thời lo cho bữa ăn thôi, cô cũng đâu có muốn chứ. Không ngờ lại bị Trác Diệu bắt trở về.

"Ồ Trác Thị có gì em không hài lòng? Tiền lương? Môi trường làm việc? Có người lại bắt nạt em sao? Hay em không thích làm nhân viên bình thường, tôi thăng chức cho em..." Trác Diệu đây là lần đầu tiên dĩ nã nhân viên của mình trở về công ty đi làm, chưa từng ai có đãi ngộ được như cô đâu. Tốt nhất Lục Dĩ Nhi nên biết điều một chút.

"Tiền lương? Anh còn dám nói tiền lương với tôi, tiền lương đều bị anh trừ hết rồi" Lục Dĩ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi. Mỗi ngày đều xem cô như o sin cao cấp vậy, còn liên tục trừ lương của cô, hừ. Mỗi lần hắn nói ra một câu trừ lương nhẹ nhàng như không có chuyện gì, ruột gan cô lại vô cùng đau xót, tiền lương của cô cứ như vậy mà bị trừ đi.

Trác Diệu bỗng dưng có chút chột da, cô nói đúng thì phải.

"Tôi tăng lương cho em" Trác Diệu hắng giọng, sau này tuyệt đối không trừ lương của cô nữa.

"Còn nữa, có người bắt nạt tôi, làm khó tôi" cô nhất định nhân cơ hội này nói ra hết bất mãn trong lòng.

"Là ai? Tôi lập tức đuổi việc người đó" Trác Diệu nhú chặt mi tâm, lại có ai dám bắt nạt người phụ nữ của hắn.

"Trác Thị thật sự có thể thiếu chủ tịch sao?" Lục Dĩ Nhi nghi ngờ nhìn Trác Diệu. Chủ tịch nghi việc như vậy có ảnh hưởng đến công ty hay không.

Trác Diệu khoe môi hung hăng co rút, ý Lục Dĩ Nhi là hắn bắt nạt cô, làm khó cô. Hắn cư nhiên muốn đuổi việc chính mình. Hắn rõ ràng đối với cô rất tốt mà, Lục Dĩ Nhi chỉ vì chuyện hắn bắt cô chịu trách nhiệm mà đem hắn trở thành người xấu bắt nạt cô sao? Xem ra về sau vấn đề này nên từ từ giải quyết thì hơn.

"Khụ... Vấn đề này không cần nói nữa. Trở lại công ty làm thư ký cho tôi, tiền lương so với trước tăng gấp đôi, sau này không trừ lương em nữa. Như vậy có được không?" Trác Diệu nắm lấy bả vai Lục Dĩ Nhi nhìn cô nhẹ giọng nói.

Lục Dĩ Nhi chần chờ một chút, hắn đưa ra nhiều điều kiện như vậy là muốn giữ cô lại hay sao? Trong lòng đột nhiên có cảm giác ấm áp. Haizz, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, giữ cô lại chẳng phải vì bắt cô chịu trách nhiệm hay sao.

"Tôi... Không làm" Lục Dĩ Nhi do dự nói, điều kiện trên đúng thật là làm cô có chút do dự.

Trác Diệu đen mặt, hắn đã nhượng bộ như vậy cô còn muốn sao nữa chứ? Đây chính là cô muốn ép hắn dừng đến chiều này.

"Em nghĩ việc liên trốn được tôi hay sao? Bản lĩnh của tôi còn không tìm được em. Tôi nói cho em biết, Lục Dĩ Nhi từ đêm đó em chính là người phụ nữ của Trác Diệu tôi. Em dám rời đi tôi dù có phải đào ba tấc đất cũng nhất định phải tìm em trở về" Trác Diệu trầm mặt, giọng nói lạnh lẽo đi vài phần, tay dài đưa ra nắm lấy cằm của cô. Nếu người trước mặt không phải Lục Dĩ Nhi hắn thật sự rất muốn đánh. Đây chính là lần đầu tiên hắn đi nắm ni người khác, cô lại một mực từ chối như vậy.

"Nói mới mấy câu lại hung dữ với tôi" Nếu có thể cô muốn đứng dậy đập cho quỷ keo kiệt này một cước, ai là người phụ nữ của hắn. Lục Dĩ Nhi cụp mắt xuống trầm suy tính trong lòng. Đúng vậy, lúc đầu cô cũng không suy nghĩ đến. Hắn là ai chứ? Trác đại thiếu gia, chủ tịch Trác Thị có quyền có thế, muốn bắt cô về là chuyện vô cùng đơn giản. Hắn có thể ngồi đây đưa ra lợi ích để cô đi làm lại đại là nhượng bộ lớn nhất. Cô phải làm sao đây? Đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó lại ngẩng đầu lên.

"Hôm nay là anh cố ý tìm tôi à?"

"Trùng hợp" Trác Diệu bị Lục Dĩ Nhi nói trúng tâm tư chột dạ quay mặt sang chỗ khác. Lại nói tiếp "Ngoan ngoãn nghe lời, tôi trả lại dây chuyền cho em"

Trác Diệu qua chuyện lần trước cũng biết được tầm quan trọng của người mẹ đã mất trong lòng Lục Dĩ Nhi, sợi dây chuyền đó có thể là kỷ vật hay gì đó của cô. Nhân cơ hội này trao đổi với cô, hắn cũng muốn tìm cơ hội trả vật về lại cho chủ.

Không ngoài dự đoán Lục Dĩ Nhi hai mắt sáng lên, khoe môi chậm rãi cong lên nụ cười sáng lạng. Nhường mảy nhìn Trác Diệu.

"Anh nhặt được dây chuyền của tôi sao?" cô tìm rất lâu vẫn chưa tìm thấy thì ra là ở trong tay Trác Diệu.

"Đúng vậy, là Long Hạo Kỳ lần trước nhặt được đưa cho tôi" Trác Diệu thấy biểu hiện của Lục Dĩ Nhi chân mày giãn ra một chút.

"Tra cho tôi, tôi liền nghe theo anh" Lục Dĩ Nhi đưa bàn tay trắng nõn ra trước mặt Trác Diệu. Dù sao cô cũng không có cơ hội rời khỏi đành thỏa hiệp với hắn thôi, lấy lại được dây chuyền là tốt rồi. Lúc không tìm thấy sợi dây chuyền cô còn ngồi ở nhà khóc một buổi, cũng may mắn là có thể tìm lại được.

"Đề ở phòng tôi, tôi đưa cho em. Đi thay đồ đi, quần áo ở trong tủ" nói xong liền không để Lục Dĩ Nhi nói thêm gì nữa, hắn sợ cô đổi ý liền đi ra ngoài. Nghe được câu trả lời của cô tâm trạng tốt lên không ít.

Lục Dĩ Nhi bất mãn nhìn cánh cửa khép lại, không phải như vậy chứ. Tối sẽ đưa? Vậy là hôm nay cô phải ở đây hay sao? Xem ra đây là biệt thự riêng của hắn, Lục Dĩ Nhi bước xuống giường quan sát xung quanh. Căn phòng rộng rãi, lấy màu trắng làm chủ đạo. Đúng là bất công mà, một căn phòng ở nhà hắn lại có thể to bằng căn nhà nhỏ mà cô thuê.

Lại đi đến mở tủ quần áo, Lục Dĩ Nhi đơ toàn tập. Cả một tủ quần áo lớn toàn là hàng hiệu, có phải nằm mơ hay không. Nhưng mà tại sao lại có thể như vậy, quần áo ở đây đều đúng với số đo của cô. Bỗng dưng đầu chảy đầy hắc tuyến, hắn từ sớm đã tính toán hết cô nhất định sẽ phải nghe lời ở lại đây. Trùng hợp? Chuẩn bị chu đáo như vậy cũng là trùng hợp, cô tin mới là ngốc ấy. Cô vẫn cứ không hiểu, hắn tại sao lại cứ muốn quấn lấy cô, cô chịu trách nhiệm hắn cũng chẳng có lợi ích gì.

Tùy ý chọn một bộ Lục Dĩ Nhi đi thẳng hào nhà tắm, mặc cái bộ đồ con gấu này thật khó chịu. Về chuyện kia cô tốt nhất không nên suy nghĩ nhiều. Quay về làm thì quay về làm việc, quỷ keo kiệt đó cũng không thể ăn thịt cô.

Chương 27: Lại bị cưỡng hôn

Lục Dĩ Nhi nằm trên chiếc giường lớn lăn qua lăn lại chán nản. Bây giờ Trác Diệu đã trở lại công ty cô chỉ có thể ở đây không thể rời đi. Đến chiều có người hầu gọi cô xuống ăn cơm, Lục Dĩ Nhi lại không thấy đói chỉ ăn một chút liền bỏ đĩa xuống, bắt đầu đi dạo xung quanh. Biệt thự của quý keo kiệt này đúng thật là rộng lớn, bên ngoài vệ sĩ canh giữ, trong nhà cũng không nhiều người hầu như cô tưởng tượng, chỉ có vài người dọn dẹp biệt thự và nấu ăn. Cô đi dạo xung quanh vườn một lát lại đi trở vào ngồi trên sofa xem phim.

Đến tối khi Trác Diệu trở về, vừa bước vào trong đã thấy bộ dáng nhỏ nhắn của Lục Dĩ Nhi vùi trên sofa xem phim hoạt hình, thật trẻ con. Khóe môi bất giác cong lên, lòng dâng lên một cảm giác ấm áp. Lại nhìn xung quanh, người hầu trong nhà lúc này vừa vận nấu xong bữa ăn tối chuẩn bị về. Ngày thường Trác Diệu cũng không có ăn khuya, chỉ là hôm nay Lục Dĩ Nhi cơm chiều chỉ ăn có mấy đĩa, hẳn điện thoại về nghe người hầu nói như vậy sợ đến tối cô lại đói nên dặn dò người hầu làm cơm tối.

Trác Diệu không giống như thường lệ đi thẳng lên phòng mà lại đi đến sofa ngồi cạnh Lục Dĩ Nhi. Lục Dĩ Nhi xoay đầu liền bắt gặp dáng người cao lớn của Trác Diệu.

"Em đã bao nhiêu tuổi còn xem loại phim này?" Trác Diệu ghét bỏ nồng đậm nhìn Lục Dĩ Nhi.

"Luật pháp đâu có cấm lớn rồi không được xem phim hoạt hình. Ở đây chán như vậy, anh còn không trở về tôi sẽ chán chết a" Lục Dĩ Nhi bộ dáng ủy khuất nhìn Trác Diệu, nhìn gương mặt nhỏ của cô hẳn cũng không nhẫn tâm tiếp tục khi dễ. Lúc ở công viên giải trí đột nhiên bị hắn đem đi cả điện thoại cô cũng không có đem theo, người hầu thì bận rộn làm việc chẳng ai nói chuyện với cô, cô cũng không thể đi đến làm chậm trễ công việc của người khác. Còn đám vệ sĩ thì thôi đi mặt người nào cũng lạnh băng, vô cùng nghiêm túc cô cũng không hi vọng bọn họ sẽ đi đến ngồi nói chuyện phiếm với cô, lúc đó chỉ sợ cô bị dọa cho sợ chết.

Mà lúc này bụng Lục Dĩ Nhi lại ục ục vang lên, hai má Lục Dĩ Nhi đỏ hồng. Lúc chiều cô chỉ ăn có một ít liền nằm xem phim quên mất cả thời gian, lúc này đói muốn chết.

"Được rồi, đợi tối tám xong cùng nhau ăn cơm" độ cong nơi khóe môi càng nâng cao hơn, nhìn gương mặt đáng yêu của cô sủng nịnh xoa đầu một cái liền đi lên lầu.

Lục Dĩ Nhi thất thần đến khi Trác Diệu đi khuất, gương mặt nóng bừng. Động tác vừa rồi giống như một đôi tình nhân thân mật vậy, lại suy nghĩ lung tung rồi. Cô đói đến điên rồi, đúng vậy nhanh đi ăn thôi.

Đợi một lúc, Trác Diệu từ trên lầu đi xuống. Trên người là một bộ áo ngủ lộ ra lồng ngực màu mật ong, mái tóc còn ướt dán vào. Bộ dáng lười biếng không giống lúc làm việc hàng ngày. Lục Dĩ Nhi thật sâu sắc cảm thấy bản thân không có tiền đồ, cô có thể nhìn Trác Diệu đến đỏ mặt. Đây là lỗi của hắn, lớn lên yêu nghiệt như vậy làm gì chứ?

Lúc bình tĩnh lại đã thấy hắn ngồi cạnh cô, gấp thức ăn vào chén cho cô. Lục Dĩ Nhi lúc này mới nâng đĩa lên bắt đầu ăn. Trên bàn ăn, Trác Diệu cứ ăn một chút lại gấp thức ăn cho cô. Lục Dĩ Nhi chỉ không gấp một tuần đã gầy đi, hẳn là đang muốn đồ béo cô.

Ăn cơm xong Lục Dĩ Nhi dọn dẹp bát đem đi rửa. Trác Diệu im lặng nhìn Lục Dĩ Nhi thu dọn.

"Em làm gì vậy?"

Lục Dĩ Nhi đầu chảy đầy hắc tuyến, hắn có mắt mà không thấy cô đang đem bát đi rửa sao? Dù sao cũng không thể ở nhà người ta ăn không ngồi rồi.

"Rửa bát"

Trác Diệu gắt gát đầu đi ra ngoài, lúc Lục Dĩ Nhi rửa bát xong cứ nghĩ là hắn đã lên phòng rồi không ngờ lại thấy hắn ngồi ở phòng khách. Lục Dĩ Nhi nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn.

"Dây chuyền đâu?"

Trác Diệu như rồng mây nhìn Lục Dĩ Nhi, đưa tay kéo Lục Dĩ Nhi để cô ngồi trên đùi mình. Lục Dĩ Nhi muốn hét lên lại thấy hắn nghiêng đầu đem dây chuyền đeo lên cổ cô. Lục Dĩ Nhi hai má ửng hồng nhìn một bên mặt của hắn, chỉ có thể cảm thán. Tên này thật không phải người là yêu nghiệt, một đại nam nhân lớn lên có thể đẹp trai như vậy, cả cô cũng cảm thấy ghen tị. Người như vậy làm cho Hường Ngọc đánh đá kia thích là chuyện hết sức bình thường.

Đến khi hắn đeo xong, Lục Dĩ Nhi cúi đầu nhìn mặt dây chuyền trên ngực mình một chút. Khóe môi nâng cao, hai lúm đồng tiền ẩn hiện đáng yêu. Muốn đi xuống khỏi người Trác Diệu lại bị hắn siết chặt hơn. Lục Dĩ Nhi nhăn mặt bắt đầu dỗi ngồi trên người hắn mở miệng.

"Khi nào tôi có thể trở về nhà?"

"Em ở đây không được đi. Đừng quên lời em hứa với tôi!" Trác Diệu nhàn nhạt trả lời, hần không yên tâm để cô trở về, hần chỉ sợ cô lại chạy đi.

Lục Dĩ Nhi khóc không ra nước mắt, cô phải ở đây với hần làm gì chứ? Cô chạy cũng không thoát khỏi hần, hừ, đáng ghét.

"Tôi đi ngủ... A" Lục Dĩ Nhi đứng lên cánh tay bỗng dưng bị lực đạo kéo lại, một lần nữa ngã vào lòng hần. Một cánh tay Trác Diệu đặt sau gáy cô, cúi đầu dán vào môi anh đào của cô cắn rờ. Không khí nhất thời tăng cao vô cùng ái muội.

"Ồ...ô" Lục Dĩ Nhi hai tay gắt gao chống đỡ trước ngực cứng rắn của hần, cả người cảm thấy khô khốc. Chỉ thấy Trác Diệu tay còn lại xoa xoa eo nhỏ Lục Dĩ Nhi, chiếc lưỡi linh hoạt tham lam cắn mút, ra sức chiếm hết mật ngọt của cô, đến khi cảm thấy cô thiếu không khí thì mới buông ra. Thán nhiên nói với cô một câu "Ngủ ngon"

Lục Dĩ Nhi gương mặt đỏ bừng vì ngượng và thiếu không khí ôm ngực thở dốc ai oán nhìn Trác Diệu, đây là lần thứ ba cô bị cưỡng hôn a. Tên hỗn đản này, ngủ ngon em gái nhà hần ấy. Tức giận hừ một tiếng, chân nhỏ thon dài lập tức di chuyển nhanh chạy lên lầu.

Trác Diệu nhìn theo bóng lưng Lục Dĩ Nhi cười khỏ chỉ có thể đi vào phòng tắm nước lạnh. Người phụ nữ này da mặt luôn mỏng như vậy. Muốn chống đối hần đâu có dễ như vậy. Để xem, sau này hần từ từ thu thập cô.

Đến tối khuya, Trác Diệu vẫn còn đang ở phòng làm việc, giải quyết một số hợp đồng của công ty. Nhìn lại thì đã gần mười một giờ, không biết Lục Dĩ Nhi có ngủ hay chưa? Dọn dẹp giấy tờ trên bàn sang một bên gọn gàng liền đi sang phòng của cô.

"Cạch" mở cửa ra chỉ thấy Lục Dĩ Nhi đáng người nhỏ nhắn hơi thở đều đều, nằm ngoan ngoãn ngủ ở trên giường. Mái tóc dài rũ xuống. Gương mặt xinh đẹp lúc này nhẵn lại, mức nở gọi một tiếng "Mẹ"

Trác Diệu tâm chột như bị ai bóp nghẹn, đưa tay vén sợi tóc trên mặt cô. Cuộc sống lúc trước của cô chắc không dễ dàng gì? Trác Diệu nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Lục Dĩ Nhi ôm cô vào lòng, cảm nhận được ấm áp gương mặt cô giãn ra đôi phần. Mà Trác Diệu ôm "bảo bối" trong ngực rất nhanh cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ Á! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đưa thức ăn cho Trác Diệu

Vào sáng sớm, Lục Dĩ Nhi nằm trong lòng Trác Diệu khẽ cọ mình. Ở đây thật ấm áp chẳng giống như nhà cô. Đôi mắt chậm rãi hé mở, đập vào mắt cô chính là gương mặt đẹp trai phóng to của Trác Diệu. Có phải cô đang nằm mơ hay không, khi hần ngủ nhìn đáng yêu hơn nhiều. Im lặng như vậy, không hung dữ với cô, tại sao trên đời lại có nam nhân yêu nghiệt như vậy? Đúng vậy hần chính là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng gặp. Tay phấn nộn đưa lên sờ gương mặt của Trác Diệu, hình như... Hình như đây là thật không phải mơ.

"Aaa..." Lục Dĩ Nhi ngồi dậy hét lớn, tiếng hét chói tai vang lên khiến người hậu vệ sĩ ở dưới lầu cũng một phen giật mình im lặng lau mồ hôi, thiếu phu nhân tương lai này sáng sớm có cần luyện thanh như vậy không.

Lục Dĩ Nhi gương mặt bị dọa cho tái mét, mẹ ơi, tại sao cô lại nằm ngủ trong lòng quý keo kiệt vậy chứ? Đã vậy tay chân cô còn gác lên người hần. Chắc chắn là nửa đêm hần lên chạy sang đây ngủ, đồ biến thái này.

Người bên cạnh cũng bị cô hét cho tỉnh ngủ, lúc tối ôm Lục Dĩ Nhi mềm mềm thật dễ ngủ. Trác Diệu bình thản nhìn Lục Dĩ Nhi ngồi bên cạnh, tình cảnh này hần sớm đã tưởng tượng ra. Lục Dĩ Nhi khi tỉnh lại nhất định mắng người cho xem, chỉ là hần cũng tìm ra lí do chính đáng rồi.

"Sáng sớm em hét cái gì?" cả người lười biếng ngồi dậy, mái tóc ngắn có chút rối lên.

"Tại sao anh lại ở đây? Mau rút cho tôi!" Lục Dĩ Nhi tay chỉ ra cửa, mũi hần lại hừ một tiếng. Tiện tay lấy một chiếc gối ném qua lại bị Trác Diệu dễ dàng bắt lại.

"Này, em lợi dụng tôi xong muốn đuổi đi hả? Em cũng nhìn kĩ lại, đây là nhà của tôi!" Trác Diệu trừng mắt, đặt chiếc gối trong tay xuống.

"Tôi lợi dụng anh?" Lục Dĩ Nhi mắt còn trừng lớn hơn cả Trác Diệu. Đây là nhà của hần cô không thể đuổi hần đi nhưng mà chuyện cô lợi dụng hần là sao? Không thể nào có chuyện đó xảy ra, hôm qua cô vào phòng liền ngủ một giấc tới sáng, lẽ nào cô lợi dụng gì hần.

"Tôi muốn vào phòng xem em ngủ chưa, ai ngờ được lúc trở ra lại bị em nắm tay gọi một tiếng mẹ. Tôi thấy em ngủ ngon như vậy không nở đánh thức em, đành nằm ngủ ở đây tôi cũng đâu có muốn. Bây giờ em như vậy là sao?" Trác Diệu nói dối đến mặt không đỏ, tim không đập nhanh, nói đến vân đạm phong khinh, vô cùng có lí.

Lục Dĩ Nhi bị nói đến cứng họng, thật sự có chuyện đó sao? Tối hôm qua hình như cô có mơ thấy mẹ, vậy chẳng phải rất có khả năng hay sao? Ày, cô

nắm cái gì không nắm sao lại nắm hấn lại làm chi chứ? Hấn tốt như vậy, lo lắng cô tỉnh giấc, vậy còn bị cô trách làm mà mắng. Lục Dĩ Nhi gương mặt nhỏ lập tức bày ra vẻ hối lỗi, vô cùng chân chó.

Trác Diệu liếc nhìn hừ lạnh một tiếng, thân hình tà mị đứng lên.

"Dù sao cũng không phải lần đầu cùng ngủ một giường, không cần ngại" vị thiếu gia nào đó bỏ lại một câu, rất kiêu ngạo xoay người rời đi.

Lục Dĩ Nhi nhìn bóng lưng tiêu sái của Trác Diệu liền tức đến muốn nổ pháo, về mặt hối lỗi lúc này biến mất. Ngại em gái hấn ấy, dứt khoát cầm một chiếc gối ném qua. Chỉ nghe bịch một tiếng, chiếc gối đụng vào cửa rơi xuống.

Người hầu đang lau dọn gần đó cũng im lặng đỏ mồ hôi lạnh, cố gắng ôm lồng ngực để tim đừng thỉnh thoảng nhảy ra ngoài. Thật đáng sợ, thiếu phu nhân tương lai lại dám cầm gối ném thiếu gia. Phải biết vị thiếu gia này đáng sợ tới mức nào, đặc tội sẽ không có kết cục tốt.

Trác Diệu ra khỏi phòng liền nhếch môi cười gian xảo, tính tình kém như vậy chỉ nói một câu liền cầm gối ném hấn. Lục Dĩ Nhi này cũng thật dễ lừa gạt, hấn nói như vậy cũng có thể tin, đúng là cô gái ngốc.

Đợi đến khi nghe tiếng xe ở bên ngoài Lục Dĩ Nhi mới đi xuống lầu. Trác Diệu vốn muốn ở lại ăn sáng với cô lại có điện thoại từ công ty gọi đến nói họp đồng xảy ra chút vấn đề, dù rất không muốn nhưng cũng hậm hực đi đến công ty.

Lục Dĩ Nhi ăn sáng xong lại thờ dài, không biết khi nào mới có thể đi làm lại. Hôm qua vì xảy ra chuyện kia cô cũng quên hỏi, còn điện thoại yêu quý của cô nữa à. Lục Dĩ Nhi chỉ có thể đi đến làm ô ở sofa xem tivi.

Ở Trác Thị sau khi xử lý xong công việc Trác Diệu trở lại phòng chủ tịch của bản thân. Lại nhìn đến chiếc điện thoại của Lục Dĩ Nhi trên bàn, ánh mắt bỗng xuất hiện tia sáng rất nhanh biến mất tại đáy mắt. Đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại mở máy lên, cũng may Lục Dĩ Nhi không cài mật khẩu. Máy vừa mở ngón tay thon dài liền lướt nhanh mở danh bạ lên xem.

Lại gặp phải một cái tên vô cùng đặc biệt "quý keo kiệt" Trác Diệu cau mày vào xem. Nụ cười nơi khóe miệng liền bị đông cứng, nhìn không lầm chính là số điện thoại của hấn. Người phụ nữ đáng chết này, hấn đối với cô keo kiệt lắm sao? Nữ nhân đáng ghét, hấn đối với cô tốt như vậy, đúng là có phúc không biết hưởng.

Lục Dĩ Nhi đang xem phim Hàn đang lúc tình cảm ngọt ngào, vô cùng sến sẩm. Thân thể bỗng cảm thấy rét lạnh, da nổi lên một tầng da gà lại hắc xì một cái. Ày, không phải Trác Diệu lại mắng cô chứ? Cô dạo này rất ngoan ngoãn nha.

Đến trưa, Lục Dĩ Nhi còn chưa ăn cơm đã thấy người hầu đem thức ăn và bình giữ nhiệt các thứ đem đến trước mặt cô.

"Lục tiểu thư, thiếu gia có gọi điện về báo cô mang thức ăn đến công ty cho cậu ấy. Tài xế đã đợi cô ở ngoài" người hầu theo phép lịch sự cung kính gọi cô một tiếng tiểu thư nói. Từ trước đến nay thiếu gia chưa từng đem phụ nữ về nhà, cô gái trước mặt là người đầu tiên. Cho nên một đám người hầu trong nhà từ sớm đã nhận định cô là Trác thiếu phu nhân tương lai. Cho nên đối xử với cô cũng rất tốt, giả lại vị tiểu thư này tính tình thật tốt không có kiêu ngạo khó hầu hạ.

"Hả? À, tôi đi ngay. Cô tiếp tục làm việc đi" Lục Dĩ Nhi kinh ngạc, thật đúng là có sở thích ngược đãi người khác. Có đói tự về mà ăn, người hầu trong nhà cũng không phải không có lại bắt cô đi.

Lục Dĩ Nhi nhăn mặt, rất không tình nguyện mà xách thức ăn đi. Ra ngoài đã thấy xe chờ sẵn, vừa bước lên đã đóng cửa thật mạnh làm tài xế suýt chút đứng tim. Lúc sáng khi thiếu gia lên xe cũng giống hệt như vậy, hai người này thật sự là tuyệt phối nha. Tài xế giẫm chân ga, rất nhanh liền đi đến Trác Thị.

Lục Dĩ Nhi bước xuống xe, bước vào bên trong. Dù sao cô làm ở đây cũng đã hơn một tháng cho nên cũng không cảm thấy lạ lẫm gì. Rất nhanh đi đến quầy tiếp tân.

Tiếp tân vừa nhìn thấy Lục Dĩ Nhi liền nhận ra ngay, Lục Dĩ Nhi chính là đi làm mới một tháng cả công ty đều biết. Từ sự kiện đánh Hường Ngọc đến chủ tịch khó chiều kia cũng vì cô mà xuống phòng ăn nhân viên ăn cơm. Có thể nói vô cùng nổi tiếng, nữ nhân viên ở quầy tiếp tân nhìn cô không có chút thiện ý. Loại phụ nữ này làm sao có thể lọt vào mắt của chủ tịch, cùng lắm chỉ là ham muốn nhất thời. Bằng chứng rất rõ ràng, tuần trước Lục Dĩ Nhi mới vừa xin nghỉ việc, không chừng là sợ chủ tịch chơi xong sẽ đuổi việc mình nên tự giác xin nghỉ vợ vét lại chút mặt mũi. Hôm nay lại có thể mặt dày dác mặt đến đây.

"Có chuyện gì?"

Lục Dĩ Nhi cũng cảm nhận được vẻ chán ghét của người đối diện nhìn mình, cô cũng không có biết được bản thân mình đã bị đôn thôi đến mức như vậy.

"Tôi muốn gặp chủ tịch" cô cũng không để ý đến thái độ của cô ta tươi cười nói. Cô cũng không muốn vì chút chuyện nho nhỏ mà gây thù chuốc oán với người khác.

"Cô có hẹn trước hay không? Bây giờ chủ tịch còn đang họp, không rảnh đâu" Nữ tiếp tân hoàn toàn không để Lục Dĩ Nhi vào mắt, vênh vao nói.

"Cô điện trợ lý Trương hỏi giúp tôi có được không?" Lục Dĩ Nhi cố gắng không mắng người hỏi lại.

"Không" nữ tiếp tân lại ưu nhã nói ra, cô ta không tin chủ tịch lại muốn gặp Lục Dĩ Nhi. Chắc chắn là Lục Dĩ Nhi muốn bám lấy mỏ vàng này.

Lục Dĩ Nhi sắc mặt vô cùng kém, mẹ nó, loại nhân viên gì vậy chứ. Cô có nói Trác Diệu gọi cô đến cũng không ai tin cũng không ai tin. Bây giờ còn đang họp cô làm sao có thể làm phiền hần, trên người cô cũng không có điện thoại. Lục Dĩ Nhi hít thở sâu, kiềm nén cảm xúc muốn tát bay nữ tiếp tân này. Cô hiền lành, lương thiện a không mắng người. X_X

Rất lâu sau kết thúc cuộc họp, Trác Diệu trở lại phòng chủ tịch lại không thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Lục Dĩ Nhi như mong muốn. Không phải có chuyện gì chứ? Đáng ra lúc này cũng đã có mặt ở đây. Xoay người thì nhìn thấy trợ lý Trương đi vào.

"Lục Dĩ Nhi đến đây chưa?" lãnh điểm nói một câu.

"Tôi không nghe có ai báo lại" Trợ lý Trương mọ hồ lắc đầu.

Trác Diệu sắc mặt lạnh đi vài phần, nhanh chân bước đến thang máy. Trợ lý Trương đoán ra nhất định có chuyện nên liền đi theo ở phía sau. Cầu mong vị tổng này đừng tức giận, nếu không rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lục Dĩ Nhi vụng về

Trác Diệu thân hình tà mị bước ra khỏi thang máy, theo sau là trợ lý Trương đang cầu nguyện sẽ không xảy ra chuyện gì. Trác Diệu gương mặt không có thay đổi nhưng nội tâm đang rất lo lắng cho cô gái ngốc đó.

Vừa bước đến đại sảnh công ty từ xa đã thấy thân hình quen thuộc của Lục Dĩ Nhi ngồi trên sofa vì chờ lâu mà mặt mày thiếp đi. Sắc mặt Trác Diệu lập tức thâm trầm chân bước nhanh hơn, dọa trợ lý Trương bên cạnh sợ muốn chết. Tại sao Lục Dĩ Nhi lại có thể ngủ ở đó? Lại không có ai gọi đến báo cô tới, nhân viên ở quầy tiếp tân lại thờ ơ đứng ở đó, thiết nghĩ cô ta không cần làm việc nữa rồi.

Trác Diệu đi đến ôm lấy Lục Dĩ Nhi bế lên, cô khó chịu co cọ trước lồng ngực hần. Thấy Lục Dĩ Nhi co cọ trên người mình sắc mặt Trác Diệu tạm thời tốt lên một chút, chân dài bước nhanh đưa cô đến phòng chủ tịch. Trợ lý Trương thấy Trác Diệu không còn nét mặt muốn giết người như khi nãy cũng yên tâm hơn, rất biết điều đi đến xách lấy túi thức ăn đi theo. Trước khi đi còn để lại một câu.

"Cô đi nhận lương tháng này rồi nghỉ luôn đi" phụ nữ của chủ tịch cũng dám khi dễ, đơn giản cho nghỉ việc đã là may mắn rồi.

Nữ tiếp tân hai chân bần rần muốn ngã xuống, sắc mặt kinh ngạc trắng bệch, tại sao lại thành ra như vậy? Cô ta không nhìn lầm cũng không nghe lầm, chủ tịch vậy mà có thể bế tiện nhân Lục Dĩ Nhi. Chẳng phải bị chủ tịch bỏ rồi sao? Tiện nhân đó vậy mà lại được chủ tịch yêu thích. Việc làm lúc nãy của cô ta sai lầm to rồi.

Trác Diệu nhẹ nhàng đặt Lục Dĩ Nhi lên sofa, cởi áo ra đắp lên người cô. Lục Dĩ Nhi này thật sự rất giống heo, mỗi lần đều ngủ say như chết. Để cô một mình thật không yên tâm được, nếu có người bắt cô đem đi bán có khi cũng chẳng hay. Trợ lý Trương để thức ăn lên bàn cũng nhanh chóng ra ngoài không làm bóng đèn của hai người họ.

Lục Dĩ Nhi chỉ ngủ một chút liền tỉnh lại, đưa tay dụi dụi mắt còn chưa tỉnh ngủ. Chẳng phải cô ngồi đợi ở đại sảnh công ty sao? Bây giờ lại thành phòng chủ tịch, đầu nhỏ xoay xoay nhìn Trác Diệu đang làm việc. Bây giờ cô mới thật sự hiểu cái gì gọi là đàn ông khi làm việc là đẹp trai nhất, trái tim Lục Dĩ Nhi đập nhanh hơn một nhịp. Cô cũng không phát hiện mình gần đây thường hay chú ý đến hần nhiều hơn.

"Trác Diệu, anh đưa tôi lên đây sao?"

Trác Diệu tập trung làm việc lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy cô gái nhỏ đã tỉnh lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh cô.

"Em nghĩ có thể là ai?"

Lục Dĩ Nhi gật gật đầu, gương mặt hơi nóng lên. Cô tại sao lại ngốc như vậy luôn ngủ quên, đây không biết là lần thứ mấy bị hần bế đi mà không hay biết gì.

"Trác Diệu, tôi đói rồi" Lục Dĩ Nhi ngẩng đầu làm mặt đáng yêu còn chớp mắt một cái kèm theo động tác xoa bụng, bụng cô xẹp lép rồi này.

Trác Diệu buồn cười, hần có cảm giác bản thân mình nuôi một con heo nhỏ. Ngủ một giấc thức dậy lập tức đi tìm thức ăn, chỉ biết ăn với ngủ.

"Thức ăn nguội lạnh hết rồi, chúng ta ra ngoài ăn" Trác Diệu cười, thân hình cao lớn đứng lên đi ra ngoài.

Lục Dĩ Nhi đờ người, không phải "tôi dẫn em" mà là "chúng ta", mặt cũng bắt đầu nóng lên. Lúc bình tĩnh lại đã thấy Trác Diệu đứng ở ngoài cửa nghỉ hoặc nhìn cô. Liền xấu hổ đứng lên đi theo hần, mấy hôm nay chắc là rảnh rỗi quá nên suy nghĩ nhiều rồi. Cô phải nhanh chóng đi làm lại mới được, tránh cứ mãi rảnh rỗi mà sinh ảo tưởng.

Đến nhà hàng, Lục Dĩ Nhi cũng không còn xấu hổ như lúc này chỉ nhìn thấy thức ăn là sáng mắt, lo ăn còn không kịp đâu còn hơi sức để ý đến Trác Diệu. Ăn một lúc lâu cô mới sực nhớ lại mà hỏi hần.

"Khi nào tôi có thể đi làm lại?" Lục Dĩ Nhi lau lau khóe miệng còn dính thức ăn. Người đối diện cô thì lại ăn uống điềm đạm, vô cùng lịch sự. Cũng đúng, hần là đại thiếu gia giàu có, từ nhỏ đã được sống trong sự giáo dục vô cùng tốt. Chỉ là động tác ăn uống bình thường thôi mà cũng đẹp trai như vậy, Lục Dĩ Nhi lại sâu sắc cảm nhận được sự khác biệt giữa hần và cô.

"Em cứ nghỉ ngơi, sang tuần sau hãy đi làm" Trác Diệu ưu nhã nói một câu. Hần lúc đầu thật ra cũng không muốn cô đi làm, hần có thể nuôi cô. Nhưng Lục Dĩ Nhi cũng không hiểu được tâm ý của hần, cứ bắt ép cô mãi cũng không tốt. Hần muốn cô thoải mái, không muốn cô nghĩ mình bị bó buộc rồi lại tiếp cách rời xa hần. Cô nói muốn đi đến hôn nhân điều kiện tiên quyết chính là hai bên phải có tình cảm, hần muốn làm Lục Dĩ Nhi yêu mình. Thời gian dài như vậy, hai người cũng còn rất trẻ, hần tự tin có thể làm cô yêu mình.

"Ồ" Lục Dĩ Nhi rầu rĩ thờ dài, hôm nay chỉ mới thứ tư còn đến bốn ngày nữa mới có thể đi làm lại. Cứ mãi ở nhà sớm muộn gì cô cũng bị ngột ngạt mà chết.

Trác Diệu lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động đưa cho cô, Lục Dĩ Nhi mắt lại sáng lên, đây là điện thoại yêu quý của cô. Chiếc điện thoại này là cô dành dụm cả mấy tháng mới mua được đó. Ít ra còn có nó bên cạnh, như vậy sẽ đỡ buồn chán hơn. Lục Dĩ Nhi cũng chỉ cười không thèm để mắt đến Trác Diệu nữa, cô cũng không cần cảm ơn. Dù sao hôm đó đều tại hần kéo cô đi nếu không cũng không bỏ quên đi động lại.

Trôi qua hai ngày hết ăn rồi ngủ, nói chung là sống một cuộc sống như heo. Khi rảnh rỗi thì chạy đi giúp người hầu làm việc, dù sao cô cũng không thể ăn không ngồi rồi như vậy sẽ sớm mập lên cho xem cho nên phải tìm việc vận động. Mới đầu người hầu trong nhà đầu dám đề thiếu phu nhân tương lai làm việc của người hầu, Lục Dĩ Nhi quá cương quyết họ muốn từ chối cũng không được.

Chỉ qua hai ngày người hầu trong nhà không ai dám cho Lục Dĩ Nhi giúp đỡ nữa chỉ thiếu nước quý xuống xin cô ngồi yên, cô thật sự là có ý muốn giúp đỡ người khác ai cũng hiểu nhưng tay chân lại quá vụng về, muốn giúp lại thành ra phá hoại. Bằng chứng là lần trước cô muốn giúp lau dọn kết quả lại làm ngã vỡ hai cái bình cổ của Trác Diệu. Lục Dĩ Nhi còn giúp người hầu nấu ăn kết quả hôm đó bếp suýt cháy, cô và hần phải ra ngoài ăn. Và còn rất nhiều chuyện tương tự như vậy. Bây giờ Lục Dĩ Nhi cũng không dám đi giúp ai nữa, chỉ biết suốt ngày dán mắt vào điện thoại để đọc truyện ngôn tình. Hần cũng chẳng cho cô đi đâu, Lục Dĩ Nhi cứ có cảm giác là ở lãnh cung ấy.

Trác Diệu cũng không có gì thay đổi, suốt ngày đều ở công ty lúc rảnh rỗi thì gọi cho cô, đến tối lại về nói chuyện, ăn khuya với cô. Lục Dĩ Nhi ngày càng béo ra, kết quả này hần rất hài lòng. Thấy mấy ngày nay cô cứ buồn chán cũng không đánh lòng nhưng hần không yên tâm để cô ra ngoài một mình. Lúc này Trác Thiên Ái lại gọi đến.

"Anh à, chị dâu thật xinh đẹp giống em gái của anh vậy" vừa bắt máy đã nghe giọng nói êm tai của Trác Thiên Ái.

Trác Diệu "ừm" một tiếng, con heo nhỏ đó quả thực rất xinh đẹp.

"Có muốn gặp chị dâu không?"

Vừa dứt lời liền nghe Trác Thiên Ái bên kia kích động, hai mắt sáng lên "muốn, muốn, muốn" cô trở về đã mấy ngày cũng chẳng có ai để chơi cùng. Suốt ngày cứ đi mua sắm một mình thì thật chán nếu có chị dâu thì tốt rồi.

"Đến biệt thự của anh, dẫn cô ấy ra ngoài chơi đi. Nhớ kĩ phải về trước bảy giờ" Trác Diệu nói xong trực tiếp cúp máy ném điện thoại sang một bên. Lục Dĩ Nhi mấy ngày nay mặt ừ mảy chau hần thấy trong lòng cũng khó chịu, hiện giờ để cô đi cùng Tiểu Ái chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Để cô thả lỏng một chút cũng tốt, hần không thể cứ mãi nhốt cô ở nhà.

Trác Thiên Ái cười đến cực kì đáng yêu, cuối cùng cũng được đi chơi với chị dâu trong truyền thuyết này à. Lúc ở bên nước ngoài cô còn tò mò muốn chết, trong mắt Trác Thiên Ái anh trai Trác Diệu là một người đàn ông rất hoàn mỹ. Không biết chị dâu như thế nào mà có thể khiến anh trai ngàn năm không động nữ sắc của cô động lòng mà bảo hộ, chăm sóc còn đưa đến biệt thự riêng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Đạo phở

"Lục tiểu thư, có nhị tiểu thư đến" Lục Dĩ Nhi đang đi dạo ở ngoài vườn thì có người hầu đến báo. Nhị tiểu thư? Vậy chẳng phải là em gái của Trác Diệu sao? Đúng rồi, lần trước Trác Diệu có nói với cô cô gái đi theo hần ở công viên giải trí là em gái của hần. Nhưng bây giờ hần không có ở đây Trác Thiên Ái đến làm gì?

Lục Dĩ Nhi thắc mắc cũng nhanh chóng trở lại phòng khách xem xem, từ xa đã nhìn thấy dáng người mảnh khảnh yêu kiều đó. Lục Dĩ Nhi cảm thán, anh

em nhà họ Trác này đều toàn là cực phẩm nha.

Trác Thiên Ái nhìn thấy Lục Dĩ Nhi liền vui vẻ chạy đến kéo tay cô, nâng lên gương mặt nhỏ đáng yêu bộ dáng vô cùng trẻ con. Em gái của Trác Diệu xem chừng cũng chỉ nhỏ hơn cô có một hai tuổi. Lục Dĩ Nhi đột nhiên cũng cảm thấy có thiện cảm với cô nhưng mà cô nhớ không lầm thì bọn họ mới gặp có một lần thôi mà, đâu có đến mức thân thiết như vậy.

"Chị dâu xin chào, em tên là Trác Thiên Ái em gái của Trác Diệu chị cứ gọi Tiểu Ái là được" Trác Thiên Ái nhìn lại Lục Dĩ Nhi một lần nữa, lần trước quá nhanh chóng với lại Lục Dĩ Nhi mặc một bộ đồ con gấu cô cũng không nhìn kĩ lắm. Trác Thiên Ái quan sát một vòng ra về hài lòng gật gật đầu.

"Tiểu Ái, chị tên Lục Dĩ Nhi nhưng chị không phải chị dâu của em đâu" Lục Dĩ Nhi cũng giới thiệu một chút, hai chữ chị dâu này cô thật sự là gánh không nổi.

Trác Thiên Ái ngạc nhiên đánh giá Lục Dĩ Nhi một lần nữa, muốn làm Trác thiếu phu nhân chị dâu của cô thật không dễ gì. Trác gia vừa có quyền vừa có thế ít ai sánh được, anh trai của cô lại rất hoàn mỹ. Địa vị Trác thiếu phu nhân không biết có bao nhiêu người phụ nữ muốn còn không được. Chị Dĩ Nhi lại không muốn làm, chắc chắn, xem ra anh hai cô chưa thu phục được người ta rồi. Điều này cũng chứng minh chị dâu ở bên cạnh anh trai cô không phải vì tài sản. Dù sao giường cũng đã lên rồi, tương lai nhất định sẽ là chị dâu của cô, gọi trước cũng chẳng sao.

"Tương lai cũng sẽ phải gọi thôi. Chị đi thay quần áo đi, em cùng chị đi dạo phố" Trác Thiên Ái cười với cô nói.

"Có thể ra ngoài sao?" Lục Dĩ Nhi đã ở trong nhà mấy ngày vừa nghe đến được đi dạo phố hai mắt liền lấp lánh sáng lên, cũng không để ý câu trước của Trác Thiên Ái. Nếu được ra ngoài thì tốt rồi, ánh mắt chờ mong nhìn chăm chăm người trước mặt. Nhận được cái gật đầu chắc chắn của Trác Thiên Ái liền mừng đến nhảy cẫng lên, dùng tốc độ ánh sáng chạy lên phòng thay đồ.

Trác Thiên Ái đứng ở phía sau nhìn biểu tình của Lục Dĩ Nhi cũng cảm thấy buồn cười. Chỉ là đi dạo phố thôi mà, chị dâu thật đáng yêu.

Đến lúc xuống lầu, trên người Lục Dĩ Nhi đã là một bộ váy liền thân màu hồng phấn. Trên mặt không có trang điểm, da của cô trắng mịn không cần trang điểm cũng thấy rất tự nhiên xinh đẹp. Lục Dĩ Nhi bình thường rất lười trang điểm, mấy cái đồ trang điểm rề rề ở nhà cô thuê lúc trước cũng rất ít khi được dùng đến.

Trác Thiên Ái cứ nghĩ sẽ phải đợi một lúc lâu không ngờ lại nhanh như vậy mà chị dâu đã trở xuống, Trác Thiên Ái nhìn Lục Dĩ Nhi cũng có chút bất ngờ. Phụ nữ coi trọng nhất là nhan sắc, mấy tiểu thư mà cô quen ra ngoài nhất định phải trang điểm thật tỉ mỉ, trên người nồng nặc mùi son phấn nhưng Lục Dĩ Nhi lại rất khác.

"Đi thôi, đi thôi" Lục Dĩ Nhi sau mấy ngày ở "lãnh cung" cuối cùng cũng được ra ngoài cho nếm vô cùng cao hứng, bây giờ còn có Tiểu Ái đi cùng. Cô từ nhỏ đến lớn luôn bị mắng là con hoang chẳng ai chịu chơi cùng với cô, còn bắt nạt cô. Lục Dĩ Nhi chẳng có một người bạn nào gọi là thân cá, lúc trước cũng chỉ ra ngoài có một mình. Đây là lần đầu tiên đi dạo phố cùng người khác.

Hai người cùng nhau đến trung tâm thương mại trước, lúc này Lục Dĩ Nhi chợt phát hiện ra thứ gì đó liền đứng lại quay sang nhìn Trác Thiên Ái.

"Chị không mang theo tiền" mà cô cũng chẳng có tiền để mang theo. Nhà cô thuê cũng bị Trác Diệu trả lại rồi, bây giờ nói đúng hơn cô sống là dựa vào Trác Diệu nuôi a. Đột nhiên lại cảm thấy đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời cô vậy nhỉ? Hình như không có hẳn mấy ngày nay cô sớm chết vì đói rồi. Lục Dĩ Nhi bỗng dưng muốn khóc, sao số phận cô lại bị kịch thể này a, ngay cả bản thân mình cũng không lo được. Biết vậy lần đó cô đã cam chịu số phận ở lại công ty là được rồi. Như vậy ít ra bây giờ cô có thể tự chăm lo cho bản thân, không cần đến nhà hấn ở. Nhớ lại mới cảm thấy mình thật ngốc mà, quá khứ đã qua không thể trở lại.

"Chị yên tâm, anh hai cho em và chị mua sắm đấy" Trác Thiên Ái cười hắc hắc quơ quơ chiếc thẻ tín dụng trong tay.

Lục Dĩ Nhi lúc này mới yên tâm, Trác Diệu hình như cũng không có keo kiệt lắm. Về nhà sẽ sửa tên trong danh bạ của hấn, hắc hắc.

Lục Dĩ Nhi cùng với Trác Thiên Ái đi vào bên trong. Đến hôm nay Lục Dĩ Nhi mới sâu sắc hiểu được người giàu có mua sắm là thế nào. Tiểu Ái đi phía trước cứ thấy gì đẹp liền lấy xuống hết một lượt cũng không cần xem giá ném cho hai vệ sĩ phía sau cầm lấy để một lát cho cô đi thử. Lục Dĩ Nhi đi ra đi vào thử quần áo cũng sắp mệt chết, lúc trước cô đi mua sắm ra về cùng lắm là mỗi bên một túi, cô cũng không có nhiều tiền cho nên phải tiết kiệm khi mua đồ còn phải xem giá cả. Còn bây giờ thì xem, hai vệ sĩ mặt vest đen có gương mặt lạnh băng đi phía sau hai người hai tay đầy túi, trên cổ còn tro thêm hai túi đồ. Lục Dĩ Nhi nhìn mà buồn cười, rất lâu rồi không được thoải mái như vậy.

Thấy Lục Dĩ Nhi có chút mệt mỏi hai người liền đi đến nhà hàng dùng bữa. Khác với khi ăn cùng Trác Diệu, Lục Dĩ Nhi và Trác Thiên Ái là phụ nữ nên có rất nhiều chuyện bát quái cùng nói với nhau.

"Chị dâu, chị thấy anh trai em thế nào?" Trác Thiên Ái nhân cơ hội thăm dò một chút, dù gì cũng là anh trai của mình giúp đỡ là đương nhiên.

Cô đối với cách xưng hô của Tiểu Ái không có ý kiến gì nữa, trong lúc đi mua sắm cô từng nói rất nhiều lần đừng gọi cô là chị dâu nhưng những lời của cô hình như Tiểu Ái không tiếp thu được a. Cứ thấy thứ gì vừa mắt liền xoay sang gọi chị dâu, chị dâu có đẹp không? Gọi nhiều đến mức Lục Dĩ Nhi cảm thấy quen luôn.

"Tính tình khó chịu, hung dữ, tức giận lung tung, biến thái, mặt dày...(vân vân và mây mây) Nói chung ngoài gương mặt yêu nghiệt đến chị cũng ghen tị ra chẳng chỗ nào tốt" Lục Dĩ Nhi rất thật lòng nói ra suy nghĩ của bản thân. Đột nhiên lại nhớ đến Trác Diệu mỗi lần bị cô chọc cho tức giận đến đen mặt liền vô thức mỉm cười.

"Phốc..." Trác Thiên Ái cố gắng nén cười, không ngờ trong lòng chị dâu anh hai lại là người như vậy. Nhưng mà thể hiện những tính cách đó cũng chỉ có ở trước mặt chị dâu, anh trai nhà cô ở trước mặt người khác lúc nào cũng điềm tĩnh. Xem ra con đường theo đuổi vợ của anh hai còn rất dài.

"Tiểu Ái em có bạn trai chưa?" Lục Dĩ Nhi nhìn Trác Thiên Ái. Tiểu Ái xinh đẹp như vậy, gia đình lại rất có điều kiện chắc chắn người yêu thích sẽ không ít.

"Vẫn chưa. Nhưng mà... Em có thích một người, người đó lại không... thích em" Trác Thiên Ái đáy mắt xẹt qua tia buồn bã nhưng nhanh chóng biến mất, cười tươi nói.

"Em chưa nói làm sao biết người đó không thích em?" Lục Dĩ Nhi cũng rất kinh ngạc. Không nghĩ đến người hoạt bát, đáng yêu như Tiểu Ái lại có người không thích sao?

Trác Thiên Ái buồn bực không có ai để tâm sự liền đem mọi chuyện nói hết với Lục Dĩ Nhi. Nhưng mà cũng không có nói tên người đó ra. Kể hết mọi chuyện ra Trác Thiên Ái cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, cuối cùng cũng trút được tâm sự. Có chị dâu đúng thật là tốt mà, rất thân thiện lại thẳng thắn, tốt bụng không giống anh hai chút nào cả.

"Vậy người đó đúng thật xấu xa, chắc chắn là mắt có vấn đề mới không quan tâm em. Em đáng yêu như vậy mà" Lục Dĩ Nhi nghe xong lại cảm thấy tức giận thay cho Tiểu Ái, mẹ cô nói vô cùng đúng đắn ông chẳng có ai tốt.

"Đúng vậy, anh ta rất xấu xa, rất đáng ghét" Trác Thiên Ái quyết đoán gật đầu. Lại xem miếng thịt bò trên bàn thành Long Hạo Kỳ mà dùng nữa liên tục đâm lên.

Lục Dĩ Nhi khóe môi giật giật, thật muốn nói với Tiểu Ái miếng thịt bò đó chẳng có tội lỗi gì nha. Đây gọi là giận cá chém thớt.

Ở nhà hàng nào đó

"Hắc xì" Vị Long thiếu nào đó khó chịu, là ai đang mắng hần vậy chứ?

"Bị bệnh à?" Trác Diệu ngồi đối diện tốt bụng hỏi một câu.

"Không có, Lục Dĩ Nhi chấp nhận cậu chưa?" Long Hạo Kỳ cười nham hiểm hỏi Trác Diệu. Đến bây giờ hần vẫn chưa quên Trác Diệu bị người ta ăn sạch rồi vứt bỏ.

"Cút, lo cho tốt chuyện của cậu" Trác Diệu mặt sa sầm bắn ánh mắt xem thường qua Long Hạo Kỳ. Lần trước hần tạo cơ hội như vậy mà vẫn không nói chuyện xong với Tiểu Ái, quá vô dụng.

Long Hạo Kỳ bắt đầu dĩ thử dài, hôm đó hần lấy hết dũng khí muốn nói rõ một lần. Cuối cùng khi gặp Tiểu Ái câu chữ trong đầu liền trôi sạch, Tiểu Ái bây giờ ngay cả mặt hần cũng không thèm nhìn, hần có thể nói gì.

Trác Diệu nhìn Long Hạo Kỳ lại nhớ đến tình cảnh của bản thân mình, Lục Dĩ Nhi đúng không biết bao giờ mới có thể ngoan ngoãn nghe lời chịu trách nhiệm với hần. Nhưng so với Long Hạo Kỳ hần vẫn tốt hơn, ít ra Lục Dĩ Nhi bây giờ ở bên cạnh hần. Lại suy nghĩ đến bộ dáng vui vẻ thường ngày của cô, đáy mắt xẹt qua ý cười. Cô gái ngốc, cái gì cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tô Viễn bám theo

Lục Dĩ Nhi cùng Trác Thiên Ái mãi mê đi chơi đến thời gian cũng không để ý. Đang ăn kem thì nhạc chuông điện thoại của Lục Dĩ Nhi vang lên, cô lau lau khóe miệng còn dính kem. Lấy điện thoại ra nghe máy là Trác Diệu gọi cho cô. Chưa kịp mở miệng đã nghe thấy giọng nói bất mãn của người đàn ông ở bên kia.

"Sao đến lúc này em còn chưa trở về?" Giọng nói của Trác Diệu làm Lục Dĩ Nhi liên tưởng đến oán phụ, lắc lắc đầu một hồi, Trác Diệu đó làm sao mà giống oán phụ được a? Nhìn ra bên ngoài sắc trời đã tối, hôm nay đi chơi thật vui quên cả thời gian.

Trác Thiên Ái ngồi đối diện sắc mặt cũng tái đi một chút nhìn màn hình điện thoại, bây giờ đã hơn bảy giờ rồi a. Sao cô lại có thể quên thời gian chứ? Nếu trở về anh hai nhất định sẽ mắng cô.

"Có chuyện gì sao? Tôi đang ăn kem" Lục Dĩ Nhi bình tĩnh trả lời, khó lắm cô mới được ra ngoài mà về trễ một chút có sao đâu chứ? Bên kia im lặng, cô cứ nghĩ một lát nữa Trác Diệu sẽ nổi bão rống cô. Không ngờ trong điện thoại lại truyền đến hai chữ.

"Tôi đói" người phụ nữ đáng chết, hần ở nhà đợi cô về ăn cơm cuối cùng cô lại ngồi ăn kem ở bên ngoài. Có phải muốn chọc hần tức chết hay không.

Trác Thiên Ái đồng tai lên nghe xem tình hình thế nào cũng bị sặc, cái đó là anh hai của cô hay sao? Chắc chắn, con người yêu vào liền thay đổi như vậy. Cô còn tưởng bản thân nghe lầm chứ.

"Hả? Tại sao anh không đi ăn đi?" Lục Dĩ Nhi đen mặt, hấn dúi tại sao không đi ăn? Rõ ràng là một người đàn ông tay chân khỏe mạnh, đợi cô về bón cho hấn ăn sao hả?

"Em còn dám nói nữa, tôi đợi em về ăn" hấn đã rất cố gắng kiềm chế rồi, cô gái ngốc đó còn dám hỏi lại. Không phải vì cô hấn có cần ngồi đợi như vậy không. Từ sớm đã nói chỉ cho cô đi đến bảy giờ liền trở về, bây giờ đã là gần tám giờ. Có vệ sĩ đi theo thì sao? Khuya như vậy hấn không yên tâm.

Lục Dĩ Nhi khó khăn nuốt một ngụm nuốt bọt tiêu hóa những lời của Trác Diệu, đột nhiên cảm thấy bản thân có lỗi, cô cũng đâu biết được hấn đợi cô về. Khi nghe hấn nói đợi cô lại cảm thấy trong lòng dâng lên cảm xúc gì đó rất lạ. Nhẹ giọng nói một câu "Đợi một chút, tôi về ngay" liền cúp máy.

Trác Thiên Ái cũng đâu dám đi cùng Lục Dĩ Nhi trở lại đó, lúc này tốt nhất không nên gặp mặt anh trai đáng kính nhà cô nếu không chắc chắn sẽ bị mắng cho một trận. Tạm biệt Lục Dĩ Nhi xong trực tiếp bắt taxi về Trác gia.

Lục Dĩ Nhi cũng nhanh chóng lên xe để vệ sĩ chờ về. Vì bước đi rất nhanh cũng không chú ý đến bóng dáng quen thuộc ở đằng xa, người kia nhìn Lục Dĩ Nhi kinh ngạc bỏ lại người đẹp ở bên cạnh nhanh chóng lên xe đuổi theo. Người đẹp đó sắc mặt tức giận nhưng cũng không dám lên tiếng chỉ có thể nhìn người đàn ông đó lái xe đi. Không ngờ vẫn có thể gặp lại Lục Dĩ Nhi, đây không phải là có duyên hay sao?

Trên xe còn không quên lấy điện thoại ra sửa tên của Trác Diệu lại. Rồi lại cười hi hi cất điện thoại vào, đi chơi cả ngày cũng thật mệt mỏi. Cô chưa từng được mua sắm, ăn uống thoải mái như vậy. Tiểu Ái lại rất hòa đồng, rất đáng yêu không giống như những tiểu thư nhà giàu được nuông chiều kiêu ngạo, không xem ai ra gì. Là hai anh em ruột sao lại có sự khác biệt lớn như vậy? Trác Diệu chẳng đáng yêu như Tiểu Ái tí nào.

Lục Dĩ Nhi ngồi suy nghĩ đến ngày hôm nay, lại luôn lẩm bầm trong miệng mắng Trác Diệu. Không hề để ý đến xe chạy vòng quanh một lúc rồi mới trở về biệt thự. Lục Dĩ Nhi mở cửa xe nhanh chân chạy vào trong gọi vị thiếu gia nào đó.

"Trác Diệu, tôi về rồi" Đạo này Lục Dĩ Nhi đều gọi cả tên lẫn họ của hấn cũng thành quen rồi, dù sao không còn ở công ty gọi là chủ tịch thì rất kì lạ. Mà Trác Diệu lại không có ý kiến gì, hấn cũng thích cô gọi tên mình hơn là chủ tịch.

Chỉ thấy vị thiếu gia nào đó ngồi ở sofa mặt mũi hấn thành một đống khế xoay đầu nhìn Lục Dĩ Nhi cao hứng đến nộ cười nơi khác môi còn chưa tắt, tay phải còn xách một túi thức ăn vặt, đi ra ngoài có một hôm thôi liền vui vẻ như vậy thật giống trẻ con. Thấy Lục Dĩ Nhi tươi cười sáng lạn tức giận trong người Trác Diệu giảm đi không ít nhưng vẫn làm mặt lạnh quay đầu hừ một tiếng.

Lục Dĩ Nhi nhìn hành động của Trác Diệu cũng chẳng biết nên nói cái gì dứt khoát đi lên phòng tắm trước. Khi hấn nhìn lại đã không thấy bóng dáng của cô đâu. Vệ sĩ hôm nay đưa Lục Dĩ Nhi đi hôm nay thấy không còn cô ở đó liền đi vào.

"Thiếu gia, lúc ra về Tô Viễn thiếu gia Tô Thị lại xe bám theo Lục tiểu thư. Nhưng đã bị tôi cắt đuôi, Lục tiểu thư cũng không phát hiện" vệ sĩ báo cáo, trên trán lúc này toàn mồ hôi lạnh.

Trác Diệu nghe xong sắc mặt thâm trầm, lạnh lẽo, mày đẹp nhíu lại. "Đi điều tra quan hệ của họ cho tôi"

Vệ sĩ nghe xong liền lập tức cúi đầu vâng một tiếng rồi trở ra ngoài. Sắc mặt thiếu gia lúc này thật quá đáng sợ, đây là lần đầu hấn thấy thiếu gia vì một người phụ nữ mà tức giận.

Trác Diệu dựa người vào sofa, Tô Viễn tại sao lại bám theo Lục Dĩ Nhi? Hấn có ý đồ gì? Quan hệ của họ là như thế nào? Tô Viễn này không phải hạng người tốt lành gì, cô gái ngốc đó với Tô Viễn sao có thể quen biết. Không biết Tô Viễn vì lí do gì mà đi theo Lục Dĩ Nhi nhưng nếu hấn ta dám đụng đến cô thì đừng hòng. Người phụ nữ của Trác Diệu hấn mà cũng muốn cướp, người đó chắc chắn là đang che cuộc sống hiện tại quá nhàm chán. Hừ, tốt nhất Tô Viễn đừng có cái ý nghĩ đó nếu không hấn nhất định cho hấn ta hiểu thế nào là sống không bằng chết.

Trác Diệu mãi suy nghĩ đến cả Lục Dĩ Nhi đã đứng ở cạnh mình mà cũng chẳng hay biết. Trên người cô lúc này là bộ váy ngủ thường ngày. Cô nhìn sắc mặt của hấn hình như là có chuyện gì thì phải, ngay cả cô xuống cả buổi cũng không để ý. Là chuyện gì mà suy nghĩ đến nhập tâm như vậy? Lục Dĩ Nhi đứng ở phía sau hấn cúi người xuống chống tay lên sofa định gọi hấn, ai mà biết được khi cô vừa cúi người xuống hấn lại khi không xoay đầu qua. Hai gương mặt gần sát bên, chóp mũi chạm vào nhau. Vì Lục Dĩ Nhi cúi người cho nên mọi thứ bên trong áo liền lộ ra hết. Trác Diệu trong lòng thầm mắng một câu.

Trác Diệu mắt sâu nhìn Lục Dĩ Nhi không chớp, như muốn nhìn thấu từng tấc da thịt trên người cô. Lục Dĩ Nhi hai má hồng nhuận, xấu hổ muốn đứng thẳng dậy lại bị Trác Diệu dùng tay kéo một cái liền ở phía sau sofa ngã về trước nằm trên người của hấn. Lục Dĩ Nhi chột kinh hãi.

"Tiểu yêu tinh" Trác Diệu nói một câu liền nâng Lục Dĩ Nhi ngồi lại trên đùi mình, mặt hơi nghiêng qua đem môi ấm nóng dán lên môi cô. Xinh đẹp như vậy làm gì chứ? Chưa hoàn toàn thu thập được cô đã xuất hiện tình địch, thật đáng chết.

Lục Dĩ Nhi căng thẳng, tròn trĩnh mắt nhìn hấn. Cái tên biến thái này bị cuồng hôn sao? Suốt ngày đụng một chút là cuồng hôn cô, Lục Dĩ Nhi đưa tay đánh đánh vào lồng ngực Trác Diệu, hấn vẫn không có phản ứng gì. Tay trắng nõn của cô của từ từ đánh chậm lại rồi dừng hấn đi, bàn tay bất giác đặt trên vai hấn.

Hai người tiếp tục dây dưa, Trác Diệu hung hăng cắn mút một hồi mới buông ra, vẫn ôm cô ở trong lòng. Lục Dĩ Nhi như bị hút hết khí lực xụi lơ trong lòng hấn, cả người nóng bừng.

"Anh chẳng phải đói sao? Mau... A" Lục Dĩ Nhi nhẹ giọng nói lại bị người đàn ông bế lên lơ lửng làm cô hoảng sợ, Trác Diệu trực tiếp xoay người ôm cô đi vào phòng mình. Giọng nói khàn khàn nói ra một câu.

"Đói rồi, muốn ăn em" câu nói ái muội làm tim cô trong lồng ngực thỉnh thoảng muốn nhảy ra ngoài.

"Anh... Biến thái, mau thả tôi ra, thả tôi ra"

"Thả ra? Em khẳng định muốn tôi đứng trên cần thang này bỏ em xuống à" Trác Diệu nhếch môi hừ hừ mũi, hần biến thái đây cô có thể làm gì?

Lục Dĩ Nhi lập tức im lặng, cô không biết nên nói gì nữa rồi, mãi vẫn không cãi lại hần chỉ có thể trong lòng thầm chửi hần vô sỉ. Lại nghe giọng hần truyền đến.

"Trong lòng đang mắng tôi?" chắc chắn hỏi một câu làm Lục Dĩ Nhi chột dạ cúi đầu, không dám suy nghĩ đến hần mắng nữa. Đến cả quyền mắng hần trong lòng thôi mà cô cũng không có, xã hội này thật sự quá bất công.

Vào phòng đóng cửa lại, hần bế cô đi đến bên giường. Lục Dĩ Nhi cảm giác mình sắp xong rồi, không phải hần thật sự muốn ăn cô chứ, tên đại biến thái này.

Môi mỏng tà mị nhếch lên một lần nữa dán vào Lục Dĩ Nhi, quán lấy lưỡi đình hương của cô dây dưa không dứt. Tay luồn vào trong áo của cô, khe di chuyển. Mặt Lục Dĩ Nhi nóng bừng, nếu bây giờ lấy một cái trứng đập ra để ở trên mặt cô không chừng sẽ chín luôn đấy. Tay chân muốn chống cự nhưng đều bị hần đè lại, hần nhìn lâu như vậy lần trước còn phải tắm nước lạnh hôm nay đâu thể bỏ qua cho cô. Cũng đều tại cô quyến rũ không liên quan đến hần a.

Lục Dĩ Nhi mặt mày đỏ hồng, cơ thể dâng lên một cỗ nóng bức. Đại biến thái, lưu manh, vô sỉ. Khí lực trên người Lục Dĩ Nhi cạn kiệt cũng dần không chống cự nữa. Chỉ có thể khóc ròng trong lòng.

Trong phòng, nhiệt độ ngày càng cao. Trần ngập hơi thở cùng tiếng kêu ái muội. Thời gian dần trôi đi không biết bao giờ hai người mới chấm dứt, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lục Dĩ Nhi khóc

Ngày hôm sau, đến gần trưa Lục Dĩ Nhi mới mơ màng tỉnh dậy. Thân thể truyền đến từng cơn đau nhức, Trác Diệu đáng ghét dám làm như vậy với cô. Hai cô cả người đau nhức muốn dậy cũng chẳng nổi, rốt cuộc là ai đã nói lần đầu rồi là không đau nữa cô muốn đánh chết kẻ đó. Cô vô thức nhìn khoảng trống rộng trên giường bên cạnh mình oán hận, cái thủ phạm gây ra lại thật nhiều tình lực. Hôm qua chưa ăn cơm mà tại sao lại có nhiều sức lực như vậy, sáng sớm đã đi làm. Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, cuộc sống đúng là chẳng có gì công bằng.

Nhắc đến lại nhớ đến đêm qua, cô và hần cùng nhau dây dưa, triền miên. Sắc mặt lại ửng hồng, kéo chăn che mặt lại. Cũng may hần không ở đây nếu không cô cũng chẳng biết đối mặt như thế nào. Biết như vậy hôm qua cô đã không thêm trở về cho hần đối chết luôn nhưng mà bây giờ cô làm gì có nhà, nếu như mẹ còn sống thì tốt biết mấy.

Lục Dĩ Nhi cố gắng ngồi dậy mặc lại quần áo hôm qua, lê bước trở về phòng mình. Cô mà còn ở đây một lát thế nào cũng nhớ đến chuyện đêm qua mà bị ngược chết.

"A" Vừa bước ra khỏi phòng đã yếu ớt ngã xuống nền gạch, cả người ê ẩm. Lục Dĩ Nhi đau đến muốn chảy nước mắt, xui xẻo chết đi được. Lúc này lại có người hầu đi ngang thấy được nhanh chóng chạy đến đỡ cô ngồi dậy.

"Lục tiểu thư, cô có sao không?" người hầu lo lắng nhìn cô.

"Không sao, cô dìu tôi về phòng đi" Lục Dĩ Nhi mày nhăn lại vì đau nhìn người hầu nói.

Người hầu cẩn thận dìu Lục Dĩ Nhi đi về phòng, để cô ngồi xuống giường. Trước khi đi còn cười với cô, ánh mắt vô cùng quý dị.

"Lục tiểu thư, cô cứ nghỉ ngơi để tôi đem canh gà lên tắm rửa cho cô"

Lục Dĩ Nhi gật gật đầu, như vậy cũng rất tốt cô thật sự là không còn sức lực nào để đi xuống dưới ăn đâu. Nhưng mà cô cần tắm rửa cái gì? Lúc này ánh mắt khi người hầu nhìn cô vô cùng kì lạ. Mặt Lục Dĩ Nhi lại ửng lên hai tầng mây hồng, nhìn bộ dáng bây giờ của cô khẳng định tất cả mọi người đều biết đêm qua xảy ra chuyện gì. Tốc độ truyền tin của đám người hầu trong nhà này cô cũng tương đối hiểu được. Ở đây có cái lỗi nào không? Cô muốn chui vào. Đều tại Trác Diệu, tên lưu manh, vô sỉ hại cô thành như vậy.

Tâm trạng đột nhiên cũng khó chịu, hần rốt cuộc xem cô là cái gì? Muốn cô chịu trách nhiệm gì đó sau lại bắt cô ở bên cạnh, còn đối với cô làm chuyện

đó. Cô và hắn không yêu thương gì nhau tại sao phải làm như vậy? Có phải hắn chỉ xem cô là vật làm ấm giường hay không, giống như ông ta đối với mẹ cô vậy. Bất ép mẹ cô nhưng lại không muốn nhận bà, đàn ông đều không phải người tốt.

Còn người nào đó ở công ty, hôm nay tâm tình xem ra rất tốt. Đi đến đâu cũng cười đùa nhân viên một trận khiếp sợ, hôm nay chủ tịch của bọn họ có chuyện gì vui hay sao? Công ty dạo gần đây cũng đâu có hợp đồng nào lớn chứ? Thật kì quái, đúng là thế gian này chuyện gì cũng có thể xảy ra mà.

Trợ lý Trương là người gần Trác Diệu nhất cũng cảm thấy quái dị, chủ tịch hôm nay tại sao cứ ngồi cười một mình như tên ngốc vậy? Những điều này tốt nhất không nên nói ra nếu không chắc chắn hắn sẽ có một chuyện bị điều đi đến Châu Phi hay cái nên hoang vắng nào đó làm việc. Nhưng mà hắn khẳng định chuyện này nhất định có liên quan đến Lục Dĩ Nhi kia, chắc chắn, chủ tịch biết yêu hay sao? Chuyện này hình như còn lạ hơn.

Trợ lý Trương vừa rùng mình bước ra khỏi thang máy lại gặp Long Hạo Kỳ đi vào.

"Trợ lý Trương, Trác Diệu có ở trên phòng không? Có phải cậu ta nổi giận hay không để tôi còn trở về" Long Hạo Kỳ nhìn bộ dạng trợ lý Trương cảm thấy chắc có chuyện gì đó liền đưa mắt hỏi. Trác Diệu này mỗi khi tức giận tốt nhất nên cách li.

"Không phải, chủ tịch Long hôm nay chủ tịch ngài ấy rất lạ. Cứ cười mãi" Trợ lý Trương đem những gì hôm nay kể lại cho Long Hạo Kỳ xong liền đi làm việc của bản thân.

Long Hạo Kỳ đắn đo suy nghĩ có phải Trác Diệu bị động kinh không? Hắn có nên đi vào? Nhưng mà hắn thật sự rất tò mò có chuyện gì, đứng cả buổi mới quyết định đi tìm Trác Diệu. Dựa theo kinh nghiệm những lần trước bị mắng gõ cửa phòng liền thấy trong phòng truyền ra thanh âm của Trác Diệu "Vào đi"

Long Hạo Kỳ mở cửa thân hình tà mị đi vào phòng, nhìn sắc mặt Trác Diệu thật sự là tốt hơn thường ngày rất nhiều. Có chuyện gì lại vui như vậy chứ?

"Hôm nay biết gõ cửa rồi sao?" Trác Diệu ngẩng đầu lên nhìn Long Hạo Kỳ. Từ khi em gái của hắn trở về số lần Long Hạo Kỳ đếm tìm hắn ngày càng nhiều, rảnh rỗi như vậy tại sao không đi tìm Tiểu Ái đi?

Long Hạo Kỳ đắm đuối thật sự muốn khóc mà, hắn làm sao mới được. Khi không gõ cửa cũng bị nói, mà gõ cửa rồi cũng bị nói. Vừa định mở miệng phản bác giọng Trác Diệu lại vang lên.

"Ngày nào cũng tìm tôi, tôi thật sự nghi ngờ cậu có tình ý với tôi rồi đấy?" Trác Diệu nghĩ đến liền rùng mình.

Long Hạo Kỳ mặt mũi biểu tình phong phú, không phải vì chuyện của Tiểu Ái hắn có thể mỗi ngày đều đi tìm hắn sao? Hắn cũng là chủ tịch Long Thị mỗi ngày đều có biết bao nhiêu công việc cần giải quyết chứ.

"Anh em à, cậu giúp tôi đi" Long Hạo Kỳ đi đến trước mặt Trác Diệu, gương mặt vô cùng thành khẩn cầu xin. Hắn hết cách rồi, cả số điện thoại Tiểu Ái cũng đổi, mỗi lần hắn đến Trác gia cô đều không có ở đó. Rõ ràng là muốn tránh mặt hắn, mãi như vậy hắn làm sao nói rõ được chứ?

Lại thấy Trác Diệu khinh bỉ hừ một tiếng, liếc mắt sang Long Hạo Kỳ "Tôi chỉ có một đứa em gái, đâu ra người anh em nữa?" ngày nào hắn cũng bị Long Hạo Kỳ lải nhải bên tai đến sắp phiền chết rồi, chuyện của bản thân mình giải quyết cũng không được. Ai bảo cậu ta ngốc, mấy năm nay tìm cách tránh mặt bây giờ lại hỏi hắn. Xem như cho cậu ta hiểu được cảm giác của Tiểu Ái.

Mà Long Hạo Kỳ cũng sâu sắc cảm nhận được cảm giác đó, Tiểu Ái cố tình không muốn gặp mặt hắn cả tuần liền cảm thấy khó chịu nhưng hắn lại tránh mặt cô tận hai năm trời. Long Hạo Kỳ cười khổ, mọi chuyện đều từ hắn mà ra.

"Tháng sau là sinh nhật của Tiểu Ái, cậu có thể đến tham dự" Hắn đương nhiên cũng muốn nhân cơ hội này dẫn Lục Dĩ Nhi về Trác gia cho bà nội xem một chút.

"Được, tôi về trước" Long Hạo Kỳ tâm tình tốt hẳn lên, mở tiệc mừng sinh nhật Tiểu Ái chẳng lẽ cô không có mặt. Cho dù cô có không muốn hắn đến nhưng chắc chắn không dám từ chối Trác Diệu. Chẳng phải hắn có cơ hội gặp Tiểu Ái rồi hay sao? Làm bạn với tên này đúng thật là lựa chọn sáng suốt mà. Hắn làm sao quên sinh nhật của cô được nhưng Tiểu Ái đã muốn tránh mặt đương nhiên sẽ không mời hắn, nếu có Trác Diệu thì ổn rồi.

Đến chạng vạng tối Trác Diệu trở về, từ khi Lục Dĩ Nhi ở đây hắn luôn trở về sớm hơn. Hôm nay đặc biệt khác lạ, hắn đi vào phòng khách chẳng thấy bóng dáng Lục Dĩ Nhi nằm xem phim như thường ngày.

"Lục Dĩ Nhi đâu?" người hậu đi ngang bị hắn gọi lại.

"Thiếu gia, Lục tiểu thư hình như không khỏe. Cả ngày nay luôn ở trên phòng, ăn cơm cũng là người hầu đem lên" Người hầu cúi đầu nói không dám nhìn thẳng Trác Diệu.

Hắn ừ một tiếng liền đi lên phòng Lục Dĩ Nhi. Cửa phòng mở ra chỉ thấy cô nằm trên giường, đang sử dụng điện thoại làm gì đó. Bộ dáng không giống bị bệnh cho lắm.

"Aaa" Lục Dĩ Nhi xoay người qua bắt gặp thân hình cao lớn của Trác Diệu, hắn không biết người dọa người sẽ dọa chết người sao? Nửa đêm nửa hôm lại đi đứng không tiếng động như vậy đứng trước cửa phòng cô. Nhìn thấy hắn ký ức đêm qua lại một lần nữa hiện lên gương mặt đỏ như cà chua chín, hung hăng trừng mắt một cái liền chui cả người vào chăn không thêm để ý đến hắn.

"Em còn không lăn ra đây?" Trác Diệu nhìn cục tròn tròn trong chăn cười cười, cô vẫn không có phản ứng gì là muốn chui ra. Hắn thờ dài một hơi đi đến

ngồi trên giường.

Lục Dĩ Nhi trong chăn cảm nhận được đệm giường mềm mại bị lún xuống càng khấn trương hơn, cô không muốn nhìn thấy hắn. Gắt gao nắm góc chăn nhưng vẫn bị Trác Diệu một tay kéo chăn của cô ra ngoài. Lục Dĩ Nhi xoay người nằm đưa lưng về phía hắn, tên đáng ghét.

Trác Diệu nâng cả người Lục Dĩ Nhi lên ôm vào lòng, mắt sâu nhìn cô. Chỉ vì đêm qua mà muốn tránh mặt hắn hay sao? Lục Dĩ Nhi ở trong lòng của Trác Diệu cũng không ngẩng đầu lên, cơ thể cứng đờ. Trác Diệu thấy vậy cảm thấy khó chịu, đưa tay nâng gương mặt cô lên.

"Dĩ Nhi" Hắn dám thề với trời đây là lần đầu tiên hắn bày ra cái mặt dịu dàng này gọi tên một cô gái.

Lục Dĩ Nhi nội tâm chấn động, hắn gọi cô là Dĩ Nhi. Từ trước đến giờ hắn cũng không có gọi cô thân mật như vậy, người từng gọi cô là Dĩ Nhi dịu dàng như vậy, âm áp như vậy chỉ có người mẹ đã mất của cô.

Nhìn đến gương mặt của hắn lại cảm thấy ủy khuất, nhớ lại những chuyện lúc nh, sống mũi cay xè. Cuối cùng cũng không chịu được mà òa khóc lên, trút hết những uất ức bao năm nay phải chịu. Tiếng khóc trầm thấp vang lên khắp cả phòng, Lục Dĩ Nhi khóc ngày càng lớn càng thương tâm hơn.

Trác Diệu thấy cô khóc tay chân liền trở nên luống cuống, trước nay hắn ghét nhất phụ nữ khóc sụt sùi. Nhưng bây giờ người khóc chính là người phụ nữ của hắn, hắn chưa từng lâm vào tình huống này bao giờ làm sao biết dỗ dành người khác.

"Em khóc gì chứ? Đừng khóc nữa"

Lục Dĩ Nhi vẫn như không nghe thấy lời của hắn vẫn cứ khóc. Bảo cô nín liền nín sao? Cô đã từng hứa với mẹ là sẽ không khóc phải mạnh mẽ nhưng cô chịu không được. Biết bao năm qua cô chưa từng trải qua một ngày vui vẻ, từ nhỏ đến lớn đi học đều bị mắng là con hoang, con của hồ ly tinh. Đến khi ra ngoài làm việc thì lại bị hãm hại mà mất đi sự trong trắng, một lần đó xem như hắn cứu cô nhưng hôm qua thì sao? Hắn cứ như vậy cùng cô quan hệ với nhau, xem cô là vật làm ấm giường. Đối với một người con gái quan trọng nhất chính là trinh tiết, cô bây giờ còn gì đâu chứ. Cái gì cũng không còn lại không có quyền cũng chẳng có thể.

Trác Diệu thấy cô khóc tâm như bị người ta hung hăng giày xéo, cả người Lục Dĩ Nhi này chắc chắn được làm từ nước. Đưa tay nắm lấy hai bên vai cô, một lần nữa đem cô ôm vào trong lòng.

"Sau này nếu em không cho phép tôi sẽ không làm chuyện giống đêm qua. Cho nên... Đừng khóc nữa, được không?" Trác Diệu nhẹ giọng nói với cô, tay khẽ vuốt vuốt lưng cô. Lần đầu tiên hắn đi an ủi người khác, cô tốt nhất đừng có không cho hắn một chút mặt mũi. Trác Diệu đang gấp gáp thì Lục Dĩ Nhi trong lòng có phản ứng.

"Thật sao?" Lục Dĩ Nhi vì khóc quá lâu nên giọng có chút khàn đi. Nâng mặt nhỏ xinh đẹp lúc này đã dính đầy nước mắt, đôi mắt sưng đỏ, làm người ta còn cảm giác muốn đem cô bảo hộ ở trong lòng.

Trác Diệu thấy cô có phản ứng cũng vui mừng kiên định gật đầu. Chỉ cần cô không khóc nữa những chuyện này sau này có thể tính cách khác. Đêm qua thật sự cũng là có chút ngoài ý muốn, bình thường hắn không chế bản thân rất tốt nhưng gặp cô khả năng không chế của hắn đều biến thành số 0, lúc đó cô còn cúi người xuống... X_X

Thấy ánh mắt chân thành, tâm Lục Dĩ Nhi khẽ động, hơi ngẩn ra một chút liền khôi phục lại. Hít hít mũi nhỏ, chuyện xảy ra đã lâu như vậy cô vẫn không thể quên đi. Mỗi lần nhớ lại cảm thấy đau lòng, người gây ra tất cả vẫn có thể sống sung sướng, an nhàn trôi qua từng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Trác Diệu thấy Lục Dĩ Nhi bình tĩnh lại, kéo tay áo hắn lau nước mắt thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may là nín rồi nếu không hắn cũng không biết nên làm sao nữa, nhưng không cần xem áo hắn như khăn tay vậy chứ? Nhìn trên tay áo một mảng nước mắt nước mũi chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, nếu người ngồi trước mặt hắn không phải Lục Dĩ Nhi đã sớm bị một cước đá đi. Hắn khẳng định cô gái ngốc này biết áo của hắn được nhà thiết kế nổi tiếng nước Pháp thiết kế trị giá mấy chục triệu bị cô xem thành khăn tay chắc chắn kinh ngạc, hối hận chứ không bày ra cái vẻ mặt đó.

Lục Dĩ Nhi nhìn biểu tình của hắn hung hăng tròn mắt lờm một cái, hừ, không phải tại hắn hay sao? Chỉ là mượn lau một chút cần gì như vậy?

Đột nhiên như nhớ ra gì đó hắn đưa mắt nhìn Lục Dĩ Nhi "Em biết Tô Viễn hay không?"

Nhắc đến cái tên Tô Viễn liền đặc biệt nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt cũng trầm xuống, người phụ nữ của hắn cũng dám mơ tưởng tới. Từ trước vốn dĩ đã không có hảo cảm với Tô Viễn đó bây giờ càng chán ghét. Thật ra đã cho người điều tra ra kết quả rồi nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô kể hơn.

"Tô Viễn?... À, từng học học chung trường đại học" Lục Dĩ Nhi suy nghĩ một chút nói, hắn không nói đến thật sự cô cũng không nhớ ra. Tự nhiên lại hỏi về Tô Viễn vậy? Nhìn biểu tình của hắn xem ra không ưa gì Tô Viễn.

"Hai người có quan hệ gì?" Nói hai người đơn thuần học chung trường có quý mới tin được, chỉ là như vậy Tô Viễn kia cũng không vừa nhìn thấy Lục Dĩ Nhi liền lái xe đuổi theo cả buổi.

"Hắn từng tỏ tình, bị tôi từ chối rồi nhưng cứ mặt dày bám theo. Hắn chính là tên mặt dày nhất à không dày thứ hai mà tôi từng gặp. Sau đó thì hắn đi du học không gặp nữa" Lục Dĩ Nhi rất thật lòng kể lại cô cũng chẳng cần gì phải giấu hết. Cái tên Tô Viễn đó cũng có thích cô thật lòng gì? lảng tránh như vậy có cho cô cũng chẳng thèm, không hiểu sao lúc đó Hường Ngọc lại thích hắn như vậy cũng từ đó mà thù hận với cô càng sâu hơn. Lúc Tô Viễn đó đi du học có trời mới biết cô vui đến mức nào.

Trác Diệu mặt mũi sa sầm, dám tỏ tình còn bám theo người phụ nữ của hắn. Hừ, đi du học sao chẳng đi luôn đi còn quay về làm gì?

"Vậy ai mặt dày nhất?"

Ách...

Lục Dĩ Nhi nháy mắt cảm thấy chột dạ, biết vậy đã không nói ra. Cái người mặt dày nhất ngoại trừ Trác Diệu thì còn ai được chứ? Lại liếc mắt xem sắc mặt hắn một cái vẫn là tốt nhất không nên nói ra, hậu quả thật là gánh không nổi.

"Tại sao lại hỏi về Tô Viễn?" Lục Dĩ Nhi quyết đoán lảng sang chuyện khác, trong lòng thầm cầu khẩn hắn đừng có hỏi nữa.

"Không cần bận tâm, sau này không cho phép khóc nữa. Nhìn xấu muốn chết" Trác Diệu không trả lời câu hỏi của Lục Dĩ Nhi, bắn một ánh mắt ghét bỏ sang. Hắn vốn không có ý định nói chuyện Tô Viễn trở về cho cô biết. Lần này quay về không chừng chính là muốn cướp Lục Dĩ Nhi khỏi tay hắn, đâu có dễ dàng như vậy.

Lục Dĩ Nhi chép chép miệng, xấu em gái hắn ấy. Nhưng mà hình như có chút khó coi, cho dù như vậy cũng đâu cần ghét bỏ cô như vậy chứ?

Một lần nữa nhìn Lục Dĩ Nhi thấy cô không sao nữa liền về phòng tắm. Trong lòng không ngừng suy nghĩ về Tô Viễn, Lục Dĩ Nhi cũng không thích hắn ta xem ra chuyện này cũng không cần bận tâm quá. Nhưng Tô Viễn đó tốt nhất đừng khiêu khích giới hạn của hắn mà giới hạn của hắn chính là Lục Dĩ Nhi.

Lục Dĩ Nhi thấy hắn rời đi cũng không nói gì, nằm xuống giường nhắm mắt yên tĩnh một chút. Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác, Trác Diệu có cảm thấy cô yếu đuối mà bắt nạt cô hay không? Hắn hình như cũng đâu phải con người đó.

Mặt hắn thật sự rất dày nha nhưng cô không có cảm giác khó chịu hay bài xích với hắn như Tô Viễn. Lại nói đến Tô Viễn con người này Lục Dĩ Nhi thật sự không có một chút gì gọi là hảo cảm. Loại đàn ông lảng tránh, xem phụ nữ như quần áo, ý thể gia đình mình giàu có liền muốn người khác nghe theo ý mình.

Lần đó hắn ta liếc mắt nhìn cô một cái, bộ dáng cao cao tại thượng nói "Bán thiếu gia thích em chính là phúc khí, lại còn ở đây ra vẻ thanh cao. Cũng không xem bản thân, mẹ cũng chỉ là người thứ ba, em muốn bao nhiêu tiền liền đồng ý với tôi?" lúc đó Lục Dĩ Nhi thật hận không thể đánh chết hắn ta. Loại đàn ông vô sỉ, nói cô giả vờ? Lại không xem bản thân mình lại mặt dày, vô sỉ bám theo cô. Thích dùng tiền nhục mạ người khác, nếu không dựa vào gia đình hắn ta có được như vậy hay sao? Lại dám ở trước mặt cô làm một bộ dáng như cô có phúc không biết hưởng, buồn nôn muốn chết, cho dù bỏ qua những điều đó cô cũng không đối với hắn ta có gì đó. Hắn ta lấy tư cách gì nói mẹ cô là kẻ thứ ba? Tô đại thiếu gia như hắn ta cũng chỉ là người ngoài cuộc có thể hiểu cái gì? Nghĩ lại liền cảm thấy tức giận, cô đối với loại người đó hoàn toàn không hứng thú.

Trác Diệu trong lòng cô cứ nhiên lại cảm thấy khác. Hắn mặt dày, phúc hắc, lưu manh... Tất xấu có kể ba ngày cũng không hết. Không biết có bao nhiêu tật xấu mà cô kể mãi cũng không thể hết. Lúc đầu cô có một chút bài xích đối với hắn nhưng dần về sau không biết biến đi đâu hết, tốt qua cô lại có thể có chút bị hắn mê hoặc như vậy, tình cảnh đêm qua thật làm người ta đổ mặt. Hắn luôn xấu như vậy, luôn làm một bộ dáng ghét bỏ cô, còn chê cô xấu nhưng muốn chán ghét hắn cũng không được. Hắn bá đạo, ép buộc cô ở bên mình nhưng dường như từ đầu đến cuối cô vẫn không có ý phản kháng. Cô cũng không hiểu được là vì lý do gì? Đôi khi cảm thấy hình như ở bên Trác Diệu cảm giác rất an toàn, rất ấm áp.

Trác Diệu thay xong quần áo ở nhà liền đi xuống chuẩn bị dùng cơm với cô. Đi cuốn đến mới nghe người hầu nói cô vẫn chưa xuống, bắt đầu đi lại đi trở lên lầu gọi cô. Vừa bước vào phòng đã thấy Lục Dĩ Nhi đầu tóc hơi rối loạn, khóe mắt còn hơi hồng hồng do lúc này vừa khóc. Gương mặt xinh đẹp suy tư đôi lúc lại nhíu mày, nhăn mũi. Trác Diệu khóe môi cong lên ý cười dịu dàng, suy nghĩ điều gì mà gây người như vậy? Vẫn chưa phát hiện hắn đứng bên cạnh mình.

Lục Dĩ Nhi suy nghĩ cả buổi vẫn không ra đáp án dứt khoát không quan tâm nữa, nào ngờ xoay sang lại thấy Trác Diệu lần này lại bị dọa sợ, vẫn có tiền đồ hơn lần trước không hét lên. Trác Diệu này có sở thích dọa người như vậy sao? Đi đứng không phát ra một xú âm thanh nào, có biết là tim cô rất mỏng manh, yếu ớt hay không?

"Đi xuống dùng cơm" đối với Lục Dĩ Nhi bày ra vẻ mặt trách móc chỉ đơn giản nói một câu.

Lục Dĩ Nhi tròn mắt, bảo người hầu lên gọi được rồi cần gì đích thân đi lên chứ? Cô cũng không muốn xuống dưới, thân thể bây giờ đau nhức muốn chết đặc biệt là ở chỗ kia, chẳng muốn đi đâu hết. Cho dù có muốn đi cũng đi không nổi, nhắc đến lại oán trách lườm Trác Diệu. Đứng tương lúc này nói như vậy là cô không còn tức giận, tất cả vẫn là lỗi của hắn.

"Không đi"

"Tại sao? Thân thể em không khỏe ở chỗ nào?" Trác Diệu lại nhin không được nhìn cô thêm mấy cái, có nghe người hầu nói cô cả ngày không xuống lầu

hắn cũng quên mất. Hiện tạ nhìn cô không giống có chỗ nào không khỏe.

Lục Dĩ Nhi thoáng cái hai má như hoa hồng nở rộ đỏ lên, Trác Diệu này muốn ép cô ngượng chết sao?

Thấy Lục Dĩ Nhi không nói trong lòng hắn lại lo lắng, thấy sắc mặt cô đỏ rần, có phải bị sốt không? Đáy mắt hiện lên tia lo lắng, thân hình cao lớn hơi cúi xuống bàn tay to lớn đặt trên trán cô. Đầu có gì bất thường chứ.

Lục Dĩ Nhi cả kinh ngẩng đầu, mắt trong suốt đối diện bởi mắt của hắn không khí vàng trở nên ngượng ngập. Nhất thời phản ứng lại, tay ngọc gạt tay hắn sang một bên.

"Anh làm gì vậy?"

"Xem em có sốt hay không? Có cần gọi bác sĩ..."

"Không cần" lời chưa nói xong liền bị cô ngắt ngang, hít một ngụm khí lạnh. Gọi bác sĩ đến làm gì chứ? Như vậy không phải rất mất mặt đi.

"Tôi... Người tôi đau nhức, đi không nổi a" Lục Dĩ Nhi cúi gằm mặt xuống nói, phải biết nói ra những lời này cô ngượng đến mức nào. Đang không biết làm gì trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng nói trầm thấp của người đàn ông.

"Tại sao em lại bị đau nhức? Đau chỗ nào?" Trác Diệu thấy Lục Dĩ Nhi nói đau nhức liền lo lắng ngồi xuống nắm lấy bả vai cô xem xét.

Bỗng chốc, gương mặt Lục Dĩ Nhi thay đổi màu sắc vạn biểu tình biến đổi phong phú. Trác Diệu này thật vô sỉ, còn dám hỏi cô câu này? Lòng dâng lên cảm xúc muốn đánh hắn một cái nhưng lại nhìn thấy sắc mặt lo lắng, kèm theo vẻ mặt tuần mỹ rất nghiêm túc kia cô thật chẳng biết nên nói gì nữa. Trác Diệu ngoài mặt chuyện gì cũng giỏi vì sao nói đến chuyện này lại ngốc như vậy? Mà Trác Diệu như chưa hiểu chuyện gì vẫn lo lắng chờ đợi câu trả lời của cô.

"Tôi... Đem qua... Cho nên chỗ kia, không phải, là người tôi... Đau..." Lục Dĩ Nhi khó khăn nói ra, khi nói xong mới thấy hối hận. Ở đây có cái hồ nào không? Cô muốn chui vào. Không còn mặt mũi nào mà ngồi đây nữa nha.

Trác Diệu nghe Lục Dĩ Nhi nói lo lắng giảm đi, gương mặt cũng không đỏ, không biến sắc. Mắt xẹt qua tia xấu hổ rất nhanh biến mất cô cũng không nhận ra, thì ra là tại hắn tối qua. Cũng không khó hiểu được khi này Lục Dĩ Nhi cứ ai oán nhìn hắn.

Lục Dĩ Nhi khẽ liếc mắt nhìn trộm hắn, ít nhất cũng có chút ngại chứ? Từ trước đến nay hình như cô chưa thấy hắn có gì gọi là biết ngượng a, trong lòng thầm khẳng định Trác Diệu này chắc chắn là không có da mặt.

Đến khi hắn ra khỏi phòng Lục Dĩ Nhi mới hung hăng hừ một tiếng. Nghỉ đến sắp được đi làm tâm trạng cũng khá hơn, không cần cứ suốt ngày nằm lăn lóc ở đây a.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Trải qua mấy ngày nằm lăn lóc ở nhà, hôm nay đã là cuối tuần. Lục Dĩ Nhi tâm trạng phấn khởi, ngày mai có thể bắt đầu đi làm trở lại.

Lục Dĩ Nhi đi dạo ngoài vườn, ánh nắng buổi sớm chiều xuống đáng người nhỏ nhắn. Gương mặt xinh đẹp, làn da trắng mịn màng, mắt châu, mi cong dài, khoẻ môi luôn giữ độ cong nhàn nhạt. Hình ảnh vô cùng hài hoà.

Trác Diệu đứng gần người một lúc lâu mới cất bước đi đến. Lục Dĩ Nhi xoay người nhìn thấy hắn đang đi về hướng mình cũng không lạ gì. Hôm nay là cuối tuần hắn không cần đến công ty, trên người là quần áo đơn giản ở nhà không phải âu phục nghiêm túc thường ngày. Cô chép chép miệng, đúng là người đẹp mặt gì cũng đẹp.

"Có chuyện gì à?"

"Ở đây mấy hôm rồi có quen không?" Hắn thề là câu này hắn chỉ trả lời cho có lệ thôi, Lục Dĩ Nhi mấy hôm nay ở nhà hắn thật sự quá quen thuộc đi chứ. Lạ chỗ? Hừ, mỗi lần đều ngủ say như chết, trong bữa ăn thì còn ăn nhiều hơn hắn. Còn nói không thể ngồi không mà ăn như thế mãi được, hắn cũng chấp nhận cô muốn làm gì thì làm. Cuối cùng cô gái ngốc này không làm được gì còn suýt đốt nhà của hắn.

"Rất quen. Anh thật sự cho tôi làm thư ký sao?" Lục Dĩ Nhi đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, khi không lại đưa cô lên chức thư ký bên cạnh chủ tịch này chắc chắn sẽ có người nói ra nói vào. Mấy cái sự kiện xảy ra lúc trước đã mệt mỏi lắm rồi, lần này trở lại mấy cái nhân viên đó không biết lại bàn tán cô ra sao? Từ lúc nhỏ đi học đến nay có lúc nào cô không trở thành mục tiêu cho người khác mắng chửi, sỉ nhục chứ? Mà cô cũng chẳng phải quan tâm suy nghĩ của bọn họ về mình, chỉ sợ họ làm khó trong công việc hay gì đó. Phần lớn chính là cô sợ bản thân sai sót cái gì lại ảnh hưởng đến Trác Diệu.

"Ừ, qua chuyện mấy ngày trước không ai dám làm khó em nữa. Với lại em chính là thư ký của tôi, ngoài tôi ra không ai có quyền bắt nạt em. Có chuyện gì trực tiếp nói với tôi" cả công ty đều biết Lục Dĩ Nhi chính là người phụ nữ của hắn, có mười lá gan cũng không dám đụng tới.

Lục Dĩ Nhi đương nhiên biết chuyện mấy ngày trước là chuyện gì. Hôm đó cô ngủ say đến lúc mở mắt ra thì đã ở phòng chủ tịch, cũng chẳng biết hắn xử lý nhân viên kia thế nào. Dựa theo tính cách của hắn cô ta rất có thể đã bị đuổi việc.

Nhưng Lục Dĩ Nhi lại không biết chuyện Trác Diệu nói đến không chỉ có chuyện này mà còn có chuyện của Hường Ngọc. Hường gia phá sản, mấy hôm trước Hường Ngọc nổi điên chạy đến công ty quậy phá đòi gặp Lục Dĩ Nhi. Không ngừng mắng chửi cô, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Lục Dĩ Nhi, cuối cùng Trác Diệu tức giận đưa cô ta vào viện tâm thần. Trước kia dù gì cũng là tiểu thư gia đình khá giả lại bị hắn đối xử như vậy, vào đó đúng là sống không bằng chết. Nhân viên vốn dĩ chỉ nghĩ hắn tức giận là vì Hường Ngọc làm loạn tại Trác Thị. Ai cũng không ngờ chủ tịch của bọn họ lại bỏ lại một câu "Tôi ghét nhất ai mắng người của tôi, các người nên lấy cô ta làm tấm gương. Người nào bắt nạt Lục Dĩ Nhi đều có kết cục như vậy"

Những người lúc trước từng cùng Hường Ngọc làm khó Lục Dĩ Nhi cả người lạnh run. Với thế lực của Trác Diệu đương nhiên bọn họ tin hắn nói được làm được.

"Nè, tôi muốn ra ngoài..." Có được không?

"Không được"

Lục Dĩ Nhi lập tức bày ra bộ dáng đáng thương. Cô ở đây đến sắp mốc luôn rồi a. Quý biến thái lại không cho cô ra ngoài. Sau này đi làm rồi sẽ không có thời gian đi chơi nữa.

Trác Diệu cũng không muốn nhốt cô ở đây mãi nhưng cái tên Tô Viễn kia bây giờ còn cho người điều tra tin tức của cô. Để cô ra ngoài chẳng phải tạo cơ hội cho Tô Viễn sao?

Lục Dĩ Nhi bực tức trừng mắt nhìn hắn một cái phẫn nộ đi vào trong. Con người này thật không đáng yêu.

Buổi tối sau khi dùng cơm Lục Dĩ Nhi ngồi xem ti vi ở sofa đặc biệt hôm nay quý biến thái cũng xem cùng cô. Như thường lệ Lục Dĩ Nhi vừa ăn trái cây vừa xem... Hoạt hình anime.

Trác Diệu ném ánh mắt xem thường qua, đã lớn như vậy còn xem những loại phim này. Hắn không nói gì trực tiếp chuyển kênh.

Nháy mắt, sắc mặt Lục Dĩ Nhi đen kịt. Xem tin tức gì chứ? Con người nhảm chán này không thể nào hiểu được tư duy của cô, phim hoạt hình vừa buồn cười vừa đáng yêu, xem có thể thư giãn đầu óc. Im lặng như vậy chắc chắn không phải Lục Dĩ Nhi, hắn chuyển kênh được chẳng lẽ cô không thể chuyển.

Chuyển!

Chuyển!

Chuyển!

Cứ như vậy phòng khách xuất hiện tình huống tivi liên tục bị chuyển kênh. Mãi một lúc lâu Trác Diệu đành chịu thua Lục Dĩ Nhi, hắn rộng lượng không chấp nhất với cô.

Không biết nếu nhân viên Trác Thị biết được chủ tịch khó tính của bọn họ lúc này đang ngồi xem hoạt hình anime thì sẽ có cảm giác thế nào, chắc sẽ rất sốc. Lục Dĩ Nhi suy nghĩ đến đây liền cảm thấy buồn cười, loại phim này thật sự là không hợp với loại người như Trác Diệu.

Trác Diệu cũng có suy nghĩ giống với Lục Dĩ Nhi, cũng may mà lúc này người làm đều trở về hết rồi.

"Lục Dĩ Nhi, nếu như Tô Viễn quay về em có vui không? Có... Thích hắn hay không?" Trác Diệu đột nhiên nhìn chằm chằm cô, nhìn đến Lục Dĩ Nhi nổi da gà.

"Không" Lục Dĩ Nhi không nhịn được nhìn hắn một cái, hai hôm nay cứ hỏi về Tô Viễn mãi. Không phải hắn thích Tô Viễn chứ? Sợ cô cướp Tô Viễn của hắn. Không phải, hắn thích đàn ông thì tại sao có thể làm chuyện đó với cô. Lục Dĩ Nhi bị suy nghĩ của mình làm cho giật mình, vẫn không bỏ được cái tật suy nghĩ lung tung. Bên cạnh lại chuyển đến giọng nói chấp vắn.

"Em lại nghĩ cái gì?"

Lục Dĩ Nhi chợt dạ đưa mắt nhìn trần nhà, già vờ không biết gì.

Trên sofa hai thân hình một lớn một nhỏ cùng ngồi xem phim, cùng cười nói. Bầu không khí chưa từng hài hoà như vậy bao giờ.

Được đi làm lại, còn được tăng lương. Lục Dĩ Nhi vừa vui mừng phấn khởi, vừa chờ đợi mong sao ngày mai mau đến. Hậu quả là hai mắt gấu trúc hiện giờ đây. Lục Dĩ Nhi khóc không ra nước mắt đi thay quần áo.

Đi xuống lầu đã thấy Trác Diệu ngồi đợi cô ở bàn ăn, âu phục trắng thơm. Ngẩng đầu lên đối diện mắt gấu trúc của cô liền nhú mày không nói gì.

Ăn sáng xong cô cùng hắn đi đến công ty. Ngồi trên xe Lục Dĩ Nhi cứ cảm thấy không ổn, cô và hắn đi chung như vậy sẽ gây hiểu lầm. Nhưng cô đâu biết nhờ vị chủ tịch nào đó mà cả công ty đều đã

hiểu lầm quan hệ của hai người.

"Anh có thấy không ổn không?" Lục Dĩ Nhi rót cuộc cũng chịu không được hỏi hắn.

"Có gì không ổn?" Trác Diệu vờ như không biết. Đưa mặt đến gần cô, môi vẽ lên một độ cong hoàn mỹ. Cô ngốc này cũng thật ngây thơ.

Lục Dĩ Nhi bị hỏi lại cứng họng, nhìn gương mặt hắn phóng to trước mặt mình dứt khoát xoay đầu nhìn ra ngoài. Mặt hơi đỏ lên, so da mặt dày cô thảng không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Không khí trong xe vẫn yên tĩnh tới lúc đến Trác Thị. Lục Dĩ Nhi mở cửa xe bước theo sau Trác Diệu. Không giống như những gì cô nghĩ, công việc diễn ra khá suôn sẻ, cũng không ai làm khó cô. Lục Dĩ Nhi lần đầu làm thư ký của chủ tịch đại nhân nên có chút không quen, đang thích ứng dần với công việc. Trác Diệu cũng không rảnh rỗi mà làm khó cô nữa, chắc là sợ cô lại bỏ đi. Sợ? Cô đang nghĩ cái gì, mất đi một thư ký nhỏ bé như cô Trác Thị cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn không muốn để cô đi, rốt cuộc thì... Lí do là gì?

Nhìn đồng lịch trình dày đặc của Trác Diệu Lục Dĩ Nhi không khỏi hoa mắt. Thì ra ngày thường hắn đều bận rộn như vậy, thật nghi ngờ người hắn có phải làm bằng sắt hay không, làm chủ tịch một công ty lớn đúng là không phải dễ dàng. Không tự chủ bắn ánh mắt sùng bái về phía hắn.

Trác Diệu như mọc ra con mắt thứ ba ngẩng đầu lên đặc ý nhìn cô. Bày ra vẻ mặt khoe khoang đó cho ai xem chứ? Hừ.

Nhưng cô cứ cảm thấy sai sai ở điểm nào ấy. Tại sao chỉ cho cô xem qua một số tài liệu thôi à, còn cho cô chung phòng với hắn. Cho nên căn phòng chủ tịch bây giờ lại xuất hiện thêm một cái bàn ở một góc.

Nhưng suy nghĩ nhanh chóng bị gạt bỏ, chắc là hắn sợ cô chưa quen công việc nên như vậy thôi.

Thật sự suy nghĩ của người nào đó lại khác. Để Lục Dĩ Nhi ở đây hắn làm việc cũng an tâm hơn, không cần sợ cô bị người khác làm khó nhưng vấn đề này sẽ không có khả năng xảy ra, khụ khụ, mục đích chính để cô ở đây có thể giám sát tránh cho nhân viên nam khác tiếp xúc. Còn lúc nhớ cô có thể ngẩng đầu lên nhìn thấy. Ý tưởng này thật sự là rất hay.

Một lúc lâu sau Trác Diệu lại ngẩng đầu lên, sắc mặt fên thui. Chỉ thấy Lục Dĩ Nhi úp mặt vào một quyển tài liệu trên bàn mà ngủ quên mất. Hắn đứng dậy đi về phía cô, bước đi có chút nhẹ nhàng như sợ cô thức tỉnh. Cởi áo ra nhanh chóng khoát lên người cô. Cô gái ngốc này hôm qua làm gì lại không ngủ, hiện tại trong giờ làm việc cũng có thể ngủ. Nếu là nhân viên khác đã bị đuổi việc từ sớm.

"Cốc cốc" Trác Diệu đang đắm chìm trong suy nghĩ thì nghe tiếng gõ cửa.

"Vào đi" khẽ hắng giọng, mắt tự nhiên xoay người trở về bàn làm việc.

Trợ lý Trương mở cửa đi vào, nhìn thấy Lục Dĩ Nhi ngủ gục ở đó trên người còn có áo của chủ tịch. Khoé môi cong cong ý cười sâu xa, tối qua hai người làm gì mà lại mệt mỏi như vậy a.

Trác Diệu nếu biết trợ lý Trương suy nghĩ cái gì chắc sẽ tức chết, hắn cũng muốn xảy ra chuyện gì đó nhưng mà sự thật tàn khốc hắn có làm cái gì đâu chứ.

Sau khi đặt tài liệu lên bàn chủ tịch, trợ lý Trương lúc ra ngoài còn không nhịn được liếc nhìn hai người một cái liền bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Trác Diệu lập tức chuẩn mắt.

Đến khi Lục Dĩ Nhi tỉnh lại đã là hai giờ chiều, cô xem xong liền giặt mình. Ngủ trong giờ làm việc, quý biến thái có mắt cô hay không, mắng cũng không sao quan trọng là đừng trừ lương của cô nha.

Lục Dĩ Nhi buồn bực thẳng lưng ngồi dậy, vật trên vai trượt xuống. Cô nắm vật đó lên xem, áo này sao quen như vậy, hình như là áo của chủ tịch đại nhân. Trái tim nhỏ bé của cô liền run đập mãnh liệt.

Lục Dĩ Nhi nhướn mi trộm nhìn hắn, Trác Diệu vẫn đang làm việc rất nghiêm túc không chú ý đến cô. Xem tình hình này chắc không sao đâu nhỉ? Muốn dời mắt đi nhưng lại không nỡ người này lại đẹp trai như vậy. Gương mặt không biểu cảm gì, sống mũi cao thẳng, bạc môi mỏng hơi mím lại, đôi mắt đen láy, hàng mi dài cong cong. Hình ảnh này quả thực quá đẹp mắt.

"Nhìn đủ chưa?"

"Đủ rồi!" Lục Dĩ Nhi trả lời theo phản xạ, trả lời xong hận không thể đập đầu tự sát. Như vậy chẳng phải thừa nhận bản thân đang nhìn lên hắn.

"Thật sự đủ rồi sao?"

Lục Dĩ Nhi dút khoát im lặng giả vờ không nghe thấy, xoay mặt đi cầm một quyển tài liệu lên xem chỉ hận không thể nhét đầu mình vào tài liệu. Sắc mặt từ sớm đã đỏ như tôm luộc.

Trác Diệu nhìn Lục Dĩ Nhi đang giả vờ khoe môi lại cong lên đẹp đẽ, cô gái này, cảm ngược như vậy có thể đọc sao? Nhưng cũng không vạch trần cô, chỉ sợ trừu chọc một chút nữa cô lại bị ngược chết.

Lục Dĩ Nhi đợi hắn không nhìn nữa liền đặt tài liệu xuống thở phào một tiếng. Công việc vẫn diễn ra khá tốt, thái độ của nhân viên khi nhìn thấy cô cũng thay đổi rất nhiều. Lục Dĩ Nhi nhất thời không thể thích ứng kịp. Cô vẫn nhận ra có một số đối đãi với cô thật tình nhưng còn một số người chính là ghen ghét. Cô cũng không quan tâm nhiều quá việc này, cô cũng đâu thể cấm người ta suy nghĩ.

Khi về tới biệt thự, Lục Dĩ Nhi liền lười biếng ngã người trên sofa. Vừa nãy ra ngoài ký hợp đồng với Trác Diệu có uống một chút rượu không khỏi cảm thấy mệt mỏi.

"Công việc cảm thấy ổn không?" Trác Diệu dựa người lên sofa, bộ dáng tao nhã trái ngược hoàn toàn với cô.

"Rất tốt" vốn dĩ cô định trả lời rất tốt nếu như không có anh nhưng chỉ sợ người nào đó lại tức giận.

"Vậy là được"

Không đợi Lục Dĩ Nhi trả lời đã bước nhanh về phòng. Được? Được cái gì chứ? Cô cũng đứng dậy đi lên phòng, cô bây giờ chỉ cảm thấy buồn ngủ thôi, chuyện gì cũng không muốn biết. Nhưng vẫn không ngăn được suy nghĩ nhiều, Trác Diệu dạo này làm cô có cảm giác rất khác nhưng vẫn không phát hiện khác ở chỗ nào. Thật là kỳ lạ, nghĩ đến đâu đâu vẫn không có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngày giỗ

"Chủ tịch, ngày mai tôi muốn xin nghỉ?" Lục Dĩ Nhi từ trên lầu chạy xuống, hai mắt lấp lánh nhìn Trác Diệu. Hai tuần qua cô đã làm việc rất tốt nha, làm ơn cho cô xin nghỉ một ngày đi.

"Ở nhà không cần gọi chủ tịch. Em nghỉ để làm gì?" Trác Diệu dời mắt khỏi tin tức kinh tế trên tivi nhìn cô. Cô gái ngọc này lại muốn làm gì?

Lục Dĩ Nhi khẽ đáp "... Ngày mai là ngày giỗ của mẹ tôi" gương mặt vẫn tươi cười như hàng ngày nhưng khoé mắt chính là ưu thương khó phát hiện. Những điều này đều không qua mắt được Trác Diệu.

"Tôi đi với em!" Trác Diệu suy nghĩ một chút rồi nói. Ngày mai là ngày giỗ mẹ của cô, hắn cũng không quá đáng đến mức cấm cô đi. Người đó dù sao cũng chính là mẹ vợ tương lai.

"Anh không đi làm sao?" Đợi đến khi Lục Dĩ Nhi đáp lời hắn đã xoay người lên lầu cũng không để lại cho cô một câu trả lời. Cho đi là được rồi, hắn là chủ tịch muốn đi làm hay không cô cũng quản không được. Lâu lắm rồi cô còn chưa đi thăm mẹ.

Sáng hôm sau, sau khi dùng bữa sáng Lục Dĩ Nhi và Trác Diệu cùng nhau đi ra ngoài. Xe hai người dừng lại ở một tiệm hoa, để Trác Diệu ở bên ngoài cô một mình đi vào trong.

"Lấy cho tôi một bó hoa hồng trắng"

Ở bên trong, Lục Dĩ Nhi nhìn đóa hoa hồng trắng. Mặc dù hoa hồng trắng có vẻ giản dị, đơn sơ, không rực rỡ như những màu sắc khác nhưng bù lại, chúng có vẻ thanh tao mà ít loại hoa nào sánh được. Đây là loài hoa mẹ và cô thích nhất, trên môi Lục Dĩ Nhi phấp phất nụ cười dịu dàng mà bi thống.

Đội người bán bó cẩn thận, tính tiền xong Lục Dĩ Nhi xoay người chuẩn bị rồi đi lại bị va vào thân hình cao lớn. Người này gương mặt tuấn tú, hài hoà, sống mũi cao thẳng, trên miệng là nụ cười ấm áp. Trên người là quần áo sang trọng đắt tiền. Không sai, chính là Tô Viễn.

"Viễn, cô ta là?" Thấy Tô Viễn cứ nhìn chằm chằm Lục Dĩ Nhi làm cô gái bên cạnh nghi ngờ.

Lục Dĩ Nhi vứt bỏ sự kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô gái kia. Xinh đẹp, gợi cảm, quần áo rực rỡ ngấn đến dường như không thể ngấn hơn, cả người như không xương tựa vào Tô Viễn.

Lục Dĩ Nhi cảm thấy dạ dày quặn lên, thật muốn ói a. Dứt khoát làm như không quen, cô muốn lách người sang đi qua lại bị cánh tay chặn lại.

"Đã lâu không gặp" Tô Viễn mỉm cười nói, không thèm quan tâm đến cô bạn hái bên cạnh mình. Hần và Lục Dĩ Nhi xem như rất có duyên, đi đâu cũng có thể gặp nhau.

"Tránh ra, không có thời gian đùa giỡn với anh" Lục Dĩ Nhi lạnh lùng nói một câu, đôi mắt lộ rõ không kiên nhẫn.

Cô gái bên cạnh Tô Viễn nghe vậy không khỏi ngạc nhiên. Cô gái trước mặt có phải bị điên hay không lại dám nói chuyện với Tô Viễn như vậy? Ánh mắt không khỏi khinh thường. Nhưng sắc mặt Tô Viễn vẫn không thay đổi ngược lại tỏ vẻ hứng thú, mấy năm qua cô gái này vẫn không thay đổi chút nào.

"Tôi không muốn tránh thì thế nào?" Tô Viễn đứng trước mặt Lục Dĩ Nhi đưa tay nâng cằm của cô.

Lục Dĩ Nhi khoé môi cong lên nụ cười xinh đẹp, nét mặt dịu dàng hiếm thấy làm Tô Viễn ngẩn người. Cô gái bên cạnh thấy cảnh liền nhú mày không vui, biết rõ bản tính Tô Viễn phong lưu nhưng không ngờ lại đi đâu cũng gặp như vậy. Hôm nay cô ta mới chính là bạn gái của Tô Viễn, cô gái này dựa vào cái gì, người không có chỗ nào hơn cô ta.

"Aaa..." Sau tiếng hét chói tai chỉ thấy Tô Viễn đã quỳ ở trên đất, gương mặt vì đau đớn mà tái nhợt.

Cô gái bên cạnh sắc mặt cũng biến đổi, gương mặt chứa đầy sự tức giận chờ Tô Viễn dậy. Lúc này cô ta vừa thấy cái gì, cô gái kia lại dám..

Tô Viễn quay đầu nhìn bóng lưng Lục Dĩ Nhi cảm phần. Mẹ nó, Lục Dĩ Nhi như vậy mà lại đá vào chỗ ở dưới của hắn. Mỗi lần gặp mặt đều để lại cho hắn ấn tượng khó quên a, Lục Dĩ Nhi này hắn nhất định phải có được.

Mà Lục Dĩ Nhi sau khi đã Tô Viễn một cái tình thần liền tốt hơn nhiều, đây có thể gọi là vui vẻ trên nỗi đau của người khác. Con người này cô đã không ưa từ lâu, hôm nay là ngày nghỉ muốn đi thăm mộ của mẹ mà cũng bị làm phiền. Nếu so Trác Diệu với Tô Viễn, vẫn cảm thấy Trác Diệu miễn cưỡng mà nói thì có đáng yêu hơn cái tên lẳng nhăng Tô Viễn.

Lục Dĩ Nhi mở cửa bước vào xe, đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu tại sao Trác diệu lại cứ nhất quyết muốn đưa cô đi. Dù sao cũng có chủ tịch của một công ty lớn làm tài xế miễn phí cho cô cũng không ngốc đi từ chối.

Lái xe khoảng hơn nửa tiếng hai người đến một bãi tha ma ở ngoại ô.

Lục Dĩ Nhi ôm bó hoa hồng đẩy cửa xe bước ra ngoài, nói với Trác Diệu: "Anh cứ ở đây đợi tôi" xong liền xoay người đi.

Trác Diệu gật đầu, hắn cũng không muốn gặp mẹ của Lục Dĩ Nhi. Bởi vì... Hắn muốn có một ngày gặp mẹ của cô bằng một thân phận chính thức không phải như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Lục Uyển Ngưng

Lục Dĩ Nhi đi trên một con đường nhí gập ghềnh rồi dừng lại trước một ngôi mộ nhỏ. Trên bia mộ có khắc tên- Lục Uyển Ngưng. Cái tên này e rằng chỉ còn một mình cô nhớ mà thôi. Bao nhiêu năm nay cũng chỉ có cô đến thăm bà.

Trên đó còn có một tấm ảnh, người phụ nữ trong hình tầm ba mươi mấy. Trên ảnh bà mỉm cười dịu dàng, khoé mắt có chút nếp nhăn. Tuy không còn trẻ nhưng có thể thấy khi còn trẻ bà ấy nhất định rất xinh đẹp. Dung nhan kinh diễm của Lục Dĩ Nhi chính là được thừa hưởng từ bà.

Cô nửa quỳ xuống, lấy mộ chiếc khăn tay từ trong túi ra lau bia mộ. Khê đặt bó hoa hồng trắng xuống, Lục Dĩ Nhi vẫn không rời mắt đi.

"Mẹ, Dĩ Nhi đến thăm mẹ đây" giọng nói mang vài phần bi thống cùng ghen ngào. Cô chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, đôi mắt hạt châu giờ đây cũng đỏ lên nhưng không có bất kì giọt nước mắt nào rơi ra.

Cuộc sống từ nhỏ của cô và mẹ đã vô cùng khổ cực. Mẹ cô phải làm biết bao nhiêu công việc để lo cho cô một cuộc sống như những đứa trẻ khác. Lúc đó đôi khi cô thật muốn khóc nhưng cô không dám, chính là không dám khóc trước mặt bà, cô biết làm như vậy chỉ làm cho bà thêm đau lòng.

Bàn tay đẹp đẽ đưa ra xoa nhẹ tấm ảnh của bà trên bia mộ. Xoa rất nhẹ giống như sợ bản thân dùng thêm chút lực sẽ làm bà đau.

Mẹ của cô bà ấy rất tốt, bà đơn thuần lương thiện. Cũng chỉ vì năm đó gả cho một người không đáng mà có một kết cục như vậy. Lúc bà còn mang thai

cô ông ta bỏ đi, bỏ mặc người vợ cùng đứa con vẫn chưa chào đời của mình đi theo một người phụ nữ khác, lí do đơn giản chỉ vì bà ta có tiền. Ông ta vì tiền ngay cả tình thân cũng bàn rã đi.

Lúc còn nhỏ cô cứ mãi hỏi mẹ tại sao bản thân mình lại không có cha? Mẹ cô lúc đó chỉ khóc, cô cũng không dám hỏi nữa, cô không muốn thấy bà đau lòng. Mãi đến khi lớn hơn một chút cô mới hiểu được, cô thì không có cha cũng không chấp nhận ông ta- Cố Vũ Bình. Biết bao năm qua mẹ cô đều vì ông ta mà đau khổ.

Hôm đó cô cũng chỉ tình cờ nghe được ông ta nói chuyện với mẹ cô. Ông ta muốn nhận lại cô nhưng mẹ cô nhất quyết không đồng ý liền làm ông ta tức giận. Lục Dĩ Nhi khi ấy chỉ là một đứa trẻ, cô núp ở trong phòng chỉ có thể khóc mà nhìn ông ta làm chuyện đồi bại với mẹ của mình. Cha? Ông ta không xứng. Người thân của cô chỉ có một đó chính là mẹ.

Cũng vì hôm đó mà người vợ mới của ông ta lại tìm đến gây sự. Bà ta mắng mẹ cô, nói cô là con hoang. Cô vừa đi học về xông đến đây bà ta ra liền nhận lại được một cái tát.

Bọn họ đã có một cuộc sống riêng, đã bỏ mặc mẹ con cô có sao còn không chịu buông tha.

Đến khi lên đại học cô thi đậu cùng một trường với Cố Vũ Yên con gái của ông ta. Không hiểu tại sao chỉ vài ngày vào trường mọi người liền xa lánh cô, thì ra là do không muốn đắc tội với đại tiểu thư Cố gia. Học chưa được nửa năm lại lan ra tin tức cô cùng Cố Vũ Yên là chị em cùng cha khác mẹ. Mà người chen vào hạnh phúc của người khác lại là mẹ của cô Lục Uyển Ngưng, mọi người đều đồng tình với cô ta mà quay sang chỉ trích cô. Cô trở thành đứa con ngoài giá thú, con gái của kẻ thứ ba. Không lâu sau mẹ cô cũng qua đời vì bệnh tim tái phát. Hôm đó cô không có khóc, chỉ quỳ ở mộ của bà hết một ngày một đêm. Cô và mẹ chưa từng làm gì sai nhưng xã hội này lại rất không công bằng.

Nếu cô nói chưa từng hận chính là nói dối, cô hận thì thế nào? Vẫn không có lựa chọn nào khác là phải chịu đựng, cô không có năng lực gì lại không có tiền. Chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ sống vui vẻ, sung sướng.

"Mẹ dạo này con rất bận nên không thường xuyên đến thăm mẹ được, mẹ đừng giận con. Cuộc sống con bây giờ rất tốt, mẹ nhìn thấy cái người đứng ở đó không? Anh ta là người cực kì xấu tính còn thường khi dễ con nữa nhưng cũng là người đầu tiên đối xử với con tốt như vậy. Mẹ miễn cưỡng phù hộ cho anh ta làm ăn thật tốt nha, nếu công ty anh ta mà phá sản con cũng không có việc làm..." Lục Dĩ Nhi bắt đầu lái nhai về Trác Diệu, càng nói xấu hằn tâm trạng càng trở nên tốt hơn, chẳng biết từ khi nào cô có cái sở thích này nữa.

Trác Diệu đứng bên ngoài xe nhìn về phía Lục Dĩ Nhi đang thao thao bất tuyệt. Cô gái này nói cái gì mà nhiều như vậy, không biết một lát nữa mẹ của cô lỡ tai có bị tra tấn đến tức giận mà đào mộ sống dậy hay không?

Một lúc lâu sau Trác Diệu cứ tưởng bản thân mình sắp ngủ quên rồi Lục dĩ Nhi mới trở lại. Gương mặt tươi cười rạng rỡ không giống như suy nghĩ của hần, theo tính cách của cô chẳng phải là nên đau buồn hay sao? Nhưng mà như vậy cũng tốt, hần cũng không muốn nhìn thấy cô buồn hay khóc nữa, mỗi lần như vậy tâm hần rất đau.

"Đi thôi" bàn tay đưa ra dịu dàng xoa đầu cô.

"Ừ" Lục Dĩ Nhi hôm nay đặc biệt nghe lời. Hình như, cô cảm thấy có Trác Diệu ở bên cạnh cũng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nấu ăn (1)

Lên xe, Lục Dĩ Nhi tựa người vào ghế, hai mắt khép hờ. Nói quên thì dễ nhưng mà cô làm không được, chuyện đó đối với cô có thể nói là ám ảnh tuổi thơ.

Một lúc sau, Lục Dĩ Nhi đưa mắt nhìn ra ngoài. Xe cô đông đúc, dòng người tấp nập, những dãy nhà cao tầng.

"Chúng ta đến siêu thị mua đồ về nấu ăn đi có được không?" Lục Dĩ Nhi đôi mắt to tròn chứa đầy tia mong đợi, hai tay không để ý Trác Diệu đang lái xe mà nắm lấy cánh tay hần.

Trác Diệu khoé môi xuất hiện độ cong nhợt nhạt khó phát hiện. Cô gái ngốc này lại không biết bộ dáng hiện giờ của mình chính là làm nũng. Nhìn vào gương mặt mong đợi của cô hần cũng không nỡ từ chối. Chỉ có thể thở dài lái xe đến siêu thị, tâm của hần từ sớm bị Lục Dĩ Nhi ăn sạch rồi. Chỉ cần một cái nhử mồi của cô thôi liền cảm thấy khó chịu. Nấu ăn? Cũng không tệ, hần chưa từng ăn thức ăn của cô làm.

Trong siêu thị, Trác diệu về mặt rất không tình nguyện đẩy xe hàng đi theo Lục Dĩ Nhi. Mỗi người phụ nữ đi ngang đều không nhìn được nhìn hần mấy lần, nếu không phải trên người Trác Diệu toả ra khí lạnh không chừng đã chạy đến đây bắt chuyện. Lục Dĩ Nhi nhìn tình cảnh này trong lòng không hiểu sao có chút bức mình cũng chỉ trách gương mặt hại nước hại dân của hần thôi. Còn có một số người nhận ra hần là chủ tịch Trác Thị cho nên lấy điện thoại ra chụp hình. Hai người vẫn cứ thản nhiên như vậy đâu biết được ngày mai tin tức "chủ tịch Trác Thị cùng "bạn gái" đến siêu thị" lan tràn khắp nơi, phải biết độ lan truyền tin tức trên mạng xã hội lớn đến như thế nào.

Gương mặt Trác Diệu đã đen đến không thể đen hơn nhưng khi nhìn đến Lục Dĩ Nhi tươi cười khoe mắt cũng cong lên đi ở bên cạnh, sắc mặt cũng phần nào dịu đi, chân mày cũng giãn ra, cô thích là được rồi.

"A, Trác Diệu..." Lục Dĩ Nhi đang đi bỗng dừng nghĩ đến điều gì đó hét lên làm Trác Diệu đi phía sau cũng giật mình.

"Có chuyện gì?" Trác Diệu ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn cô. Cô gái này lại động kinh cái gì?

"Hôm tôi bị ngất xỉu, cháo ở trong bếp có phải do anh nấu không?" Lục Dĩ Nhi nghi hoặc nhìn hần, nhớ lại nồi cháo đó cô không khỏi rung mình một cái. Cái đó heo ăn cũng không được a, qua hôm đó cô cũng quên mất chuyện này, hôm nay nổi hứng nấu ăn mới nhớ lại.

Trác Diệu mắt tự nhiên gật đầu một cái, đó là lần đầu tiên hần bước vào nhà bếp không ngờ lại thất bại đến mức đó. Lần đó sau khi về biệt thự, hần có hỏi người hầu nấu như vậy có ăn được không? Cũng không nói là do ai nấu. Kết quả người hầu đó lắc đầu nói thứ đó heo ăn cũng không được làm hần muốn học nấu, đen mặt đi về phòng.

"Phi" Lục Dĩ Nhi nhìn không được cười một tiếng, không ngờ thật sự là hần nấu, nấu cháo đến cái trình độ này xem ra cũng chỉ có mình hần mà thôi.

Nhìn Lục Dĩ Nhi cười Trác Diệu lại không nhìn được. Cũng không ngẩng lên xem hần vì ai mà vào bếp, cả người thân ruột thịt của hần còn chưa có được đôi ngọ đó, cô lại làm ra cái về mặt đó.

"Hừ, hôm đó em còn suýt làm cháy nhà bếp của tôi" Trác Diệu ghét bỏ liếc mắt một cái.

Lần này đến lượt Lục Dĩ Nhi chột dạ quay đầu đi. Tự đào hố chôn mình làm gì không biết, so về độc miệng cô cũng không thắng nổi hần.

Lục Dĩ Nhi cùng Trác Diệu đi một lúc lâu trên xe hàng đã chất đầy thức ăn. Thịt, cá, trứng, rau củ, đa số là thức ăn vặt và bánh ngọt Cô thích ăn. Trác Diệu cũng không có ý kiến gì, hần cũng không thiếu tiền, nuôi cô thành heo cũng có thể.

Nếu Lục Dĩ Nhi biết được suy nghĩ của Trác Diệu nhất định tức muốn học nấu, thân hình cô nhí nhảnh đáng yêu lại bị đem so với heo.

Cảm thấy đã đầy đủ Lục Dĩ Nhi lôi kéo Trác Diệu đi tính tiền rồi trở về biệt thự.

Thế là người trong biệt thự được phép nghỉ một hôm. Lúc bọn họ ra về không khỏi lo lắng mà nhìn lại nhà bếp. Cảm thấy rất có nguy cơ cháy nhà, kĩ thuật nấu nướng của Lục tiểu thư bọn họ đã từng nhìn thấy rồi, chỉ suýt cháy bếp thôi, còn thiếu gia chưa từng bước vào bếp lần nào, bọn họ làm sao có thể không lo lắng.

Nhìn ánh mắt của người hầu khoe môi Lục Dĩ Nhi không kiềm được giậy giật mấy cái, cô cũng đâu có tệ như vậy, lần trước cùng lắm chỉ là sơ xuất một chút thôi mà.

Cô mặc tạp dề vào, mái tóc dài cũng buộc cao lên. Nhìn Trác Diệu ngây ngốc đứng một bên không khỏi buồn cười.

Trác Diệu đây là lần thứ hai bước vào nơi gọi là nhà bếp, sắc mặt không tốt là mấy. Hần nên bắt đầu từ đâu đây?

"Ừm, anh chiên cá đi" Lục Dĩ Nhi ném một con cá sang cho Trác Diệu xong quay đi làm việc của mình.

Trác Diệu mắt to mắt nhỏ trừng con cá trong tay một cái rồi đem đi rửa sạch. Con cá còn sống bị hần bóp đến muốn nghẹt thở.

Đội đầu sôi lên Trác Diệu không chút nương tay ném thẳng con cá vào trong chảo cũng không quan tâm con cá còn sống, ruột gan gì đó trong bụng còn chưa lấy ra.

"A" Lục Dĩ Nhi bị dầu văng vào tay hét lên một tiếng, ánh mắt oán giận bắn về phía Trác Diệu làm hần không khỏi giật mình.

Nắm tay Lục Dĩ Nhi lên xem xét, bàn tay trắng nõn bị đỏ một mảng nhỏ, cũng may lúc này cô không đứng quá gần.

"Xin lỗi..."

Lục Dĩ Nhi bắt mắt, môi anh đào hồng nhuận hơi chu lên. Trác Diệu vì xem xét vết thương mà cúi người xuống, nhìn thấy cô bày ra gương mặt nhí nhảnh đáng yêu trái tim trong lồng ngực không tự chủ đập nhanh hơn, không kiềm chế được ấn môi xuống cánh môi đỏ hồng kia.

"Anh... Ừm" Lục Dĩ Nhi bắt ngờ muốn hét lên nhưng đều bị Trác Diệu chặn lại.

Lục Dĩ Nhi hôm nay không phản kháng như thường ngày, cả tâm hồn như bị hấp sâu vào trong nụ hôn. Gương mặt thoáng chốc dâng lên hai tầng mây đỏ hồng. Cô không hiểu bản thân mình đang làm gì? Vốn dĩ giữa hai người không có quan hệ đặc biệt gì, nhưng cô lại không muốn đẩy hần ra. Lí do thật cuộc là cái gì? Cô dường như không có một chút sức lực.

Thấy Lục Dĩ Nhi không phản kháng ánh mắt Trác Diệu không khỏi dâng lên ý cười. Nhiệt tình cạy mở, cắn mút đôi môi ngọt ngào. Vui mừng chưa được bao lâu không hiểu sao cô lại trừng lớn mắt, cổ sức đẩy hần ra. Hai tay không yên phận không ngừng đánh vào lồng ngực hần, gương mặt vô cùng kích động. Trác Diệu không hiểu vì sao, chân mày không khỏi nhíu chặt.

Chương 39: Nấu ăn (2)

"Cháy rồi, cháy rồi" Lục Dĩ Nhi hai tay đặt lên ngực thờ dốc. Gấp đến độ muốn nhảy dựng lên.

Trác Diệu giật mình nhìn lại phía sau vì lúc này quay lưng về phía bếp cho nên hắn không phát hiện được. Nhanh chóng tắt bếp, tháo tạp dề ra dập dập xuống cho lửa tắt, cũng may lửa nhỏ chỉ nên không xảy ra chuyện gì. Lại một lần nữa trừng mắt nhìn con cá đã bị lửa làm cho cháy đen trên bếp.

Lục Dĩ Nhi đứng bên cạnh thờ phào một tiếng, liếc mắt xem thường nhìn Trác Diệu. Còn dám nói cô làm cháy bếp chẳng phải hắn cũng vậy sao? Đáng đời suốt ngày xem thường cô.

"Anh còn không mau lăn ra ngoài" Lục Dĩ Nhi khó khi tìm được cơ hội lên giọng. Trong lòng âm thầm vui sướng một trận.

"Tay của em.."

"Chỉ bóng một chút không sao"

Trác Diệu thấy Lục Dĩ Nhi nhìn mình ghét bỏ mắt tự nhiên ho một tiếng không đành lòng mà bước ra ngoài. Hắn cũng chỉ lần thứ hai bước vào bếp thôi mà, ai biết được cá còn sống không thể để vào chảo chứ = _ =

"Xoảng"

"Cạch"

Trác Diệu ngồi ngoài phòng khách nghe những âm thanh này không biết bao lâu. Muốn đi vào lại bị Lục Dĩ Nhi đuổi ra, vẫn không yên tâm đi qua đi lại, không biết cô có phá hư nhà bếp luôn hay không? Tính cô vụng về hắn cũng biết.

"Có thể ăn rồi"

Trác Diệu nghe Lục Dĩ Nhi gọi liền nhanh đi vào trong. Hắn ngồi vào bàn ăn, nhìn thức ăn trên bàn hít vào một ngụm khí lạnh. Muốn đứng dậy lại nhìn thấy đôi mắt Lục Dĩ Nhi đang nhìn chằm chằm mình, hắn cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay mà dùng thử. Nâng tay run rẩy gấp bảo chén một miếng đen đen ngay cả hắn cũng không biết là gì.

"Đây là thịt sao?" Đưa mắt nhìn Lục Dĩ Nhi chờ đợi đáp án.

Chỉ thấy Lục Dĩ Nhi đen mặt, khoé môi hung hăng co rút "Là trứng gà"

Trác Diệu nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng tự an ủi bản thân, tốt gỗ hơn tốt nước sơn biết đâu nhìn bề ngoài như vậy ăn rất ngon thì sao. Tuy nói như vậy nhưng vẫn không nhịn được suy nghĩ mình ăn vào rồi có chết không? Có cần gọi sẵn xe cấp cứu trước hay không?

Lục Dĩ Nhi nhìn đến gương mặt như cô dâu nhỏ bị ức hiếp của Trác Diệu không khỏi rung mình, người đàn ông này hình như biểu tình trên gương mặt ngày càng đa dạng rồi. Thức ăn của cô làm cũng đâu tới mức nào chứ? Từ trước đến nay cả mẹ cô cũng chưa từng được ăn những món cô nấu, khụ, thật ra là vừa nấu xong liền bị bà ném vào thùng rác.

"Phụt" Vừa đưa vào miệng không bao lâu liền bị Trác Diệu trực tiếp phun ra cũng không chú ý đến hình tượng của bản thân. Nghi ngờ có phải cô đem hết muối bỏ vào trứng không?

"Khó ăn lắm sao?" Lục Dĩ Nhi thất vọng nói, đưa ly nước đến cho Trác Diệu. Thật là chán muốn chết, thức ăn cô nấu tại sao không lần nào ăn được?

Trác Diệu nhận lấy ly nước, muốn nói lời ghét bỏ nhưng nhìn thấy cô không vui cũng không nỡ nói ra.

"Ngon" Trác Diệu đành nói lời trái lương tâm. Nếu Lục Dĩ Nhi buồn hắn cũng vui không nổi.

Nói xong liền không quan tâm tiếp tục ăn phần của mình. Ít nhất món canh này còn tạm được, cho nên suốt cả buổi ăn hắn cũng chỉ bắt đắc dĩ gấp vài món khác còn lại đều ăn rau với canh. Càng ăn càng thấy có chút hương vị, có Lục Dĩ Nhi ngồi bên cạnh ăn những món này thật sự không đến nỗi nào.

Lục Dĩ Nhi dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết hắn nói dối, cô đâu phải trẻ con chứ. Lục Dĩ Nhi ăn thử một chút liền cảm thấy rất khó ăn, muốn nói với Trác Diệu ra ngoài ăn chỉ thấy hắn ăn mấy món của mình nấu cũng không nhú mảy một cái. Trong lòng chột ảm áp lạ thường, không nói gì nữa cúi đầu ăn một ít cơm rồi cũng thôi.

Ăn xong Lục Dĩ Nhi về phòng thay quần áo. Khi tắm xong liền phát hiện bản thân quên mang quần áo vào chỉ có thể quấn một cái khăn tắm trên người đi

ra ngoài lấy quần áo. Phòng cũng chỉ có mình cô cho nên không có gì bất tiện, mở tủ quần áo lấy một bộ đồ tương đối đơn giản ra.

Lúc đóng tủ lại, khăn tắm không cẩn thận rơi ra. Lục Dĩ Nhi cúi người xuống nhặt khăn tắm lên thì ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở trong phòng.

"Aaa..." Tiếng hét thất thanh vang lên như muốn xuyên thủng màng nhĩ của mọi người. Vệ sĩ dưới lầu tôi nhìn anh, anh nhìn tôi dứ dứ khoát xem như không chuyện gì xảy ra.

Lục Dĩ Nhi nhanh chóng dùng khăn quấn lên người nhằm che lại mà người nào đó vẫn không biết xấu hổ gương mặt không chút biến sắc đứng nhìn. Cô hai má đỏ hồng nóng lên vừa ngượng vừa giận, mẹ nó, tên biến thái có biết cái gì gọi là xấu hổ hay không.

"Anh lại nhìn trộm tôi còn không đi ra ngoài, sau này cấm anh nhìn trộm" Lục Dĩ Nhi trong đôi mắt chứa đầy lửa cùng xấu hổ. Lúc này toàn thân đều bị hấn nhìn hết rồi a, tại sao lúc nào người được tiện nghi cũng là hấn?

"À, sau này tôi sẽ quang minh chính đại nhìn. Cũng không phải chưa thấy lần nào" Sợ một lát nữa chọc cô thật sự tức giận cho nên cũng vâng lời đi ra, lúc đi còn không quên lăm bắm mấy câu làm cho mặt Lục Dĩ Nhi đỏ đến tưởng có thể vắt ra máu.

Trên đời lại tồn tại loại người không có da mặt như vậy, ở với hấn có một ngày cũng bị chọc cho tức chết. Quang minh chính đại nhìn? Thử xem cô có đập chết hấn không. Rồi còn cái gì không phải chưa từng nhìn thấy, nói câu đó mặt cũng không đỏ một chút.

Lục Dĩ Nhi vẫn còn tức giận thờ hồng học đi vào nhà tắm mặc quần áo. Đến khi trở ra trên mặt vẫn đỏ hồng chưa tan.

Cơm chiều hai người Trác Diệu và Lục Dĩ Nhi không cần đắn đo suy nghĩ liền lái xe ra ngoài ăn, lúc này mới cảm thấy hối hận vì cho người hầu về. Trác Diệu từ lúc trưa đã âm thầm thể trong lòng không bao giờ cùng Lục Dĩ Nhi vào bếp nấu ăn nữa.

Lục Dĩ Nhi không quan tâm hình tượng ăn như bị bỏ đói, dù sao nhà hàng cũng bị Trác Diệu bao hết rồi. Buổi trưa thật sự rất khó ăn cô cũng chẳng ăn được bao nhiêu, trong lòng thật bội phục Trác Diệu ngồi đối diện vẫn có thể ăn tào nhả như vậy, từng động tác ăn uống đều toát ra vẻ cao quý.

"Bản thân tôi biết mình rất đẹp trai nhưng cũng không cần vừa ăn vừa nhìn, tôi về tôi có thể ngồi cho em ngắm" Hấn bỏ vào miệng một miếng bít tết không ngừng đầu nói với cô.

"Không thèm" Lục Dĩ Nhi bĩu môi, Trác Diệu này da mặt không những dày khác người mà còn có con mắt thứ ba.

Ấm xong bữa ăn cô và hấn trở về, ra khỏi nhà hàng Lục Dĩ Nhi nhìn đến phía bên kia đường là một người đàn ông trung niên và một cô gái trẻ bước ra từ khách sạn. Người đàn ông đó đến chết cô cũng không quên được, không suy nghĩ nhiều liền nâng bước chạy sang bên kia đường.

Trác Diệu mới xoay người đi đã thấy cô chạy sang bên kia đường lập tức đuổi theo. Cô hái ngọc đó lại muốn làm gì, khi không lại chạy sang đường như vậy có biết rất nguy hiểm không?

Tới khi Lục Dĩ Nhi chạy đến bên kia đường thì người đàn ông trung niên cùng người phụ nữ kia đã lên xe rồi đi. Trác Diệu cũng vừa chạy đến bên cạnh cô nhìn theo chiếc xe vừa mới rời đi, mày khê nhủ lại. Rốt cuộc là ai mà khiến cô gấp gáp như vậy?

"Em làm sao vậy? Có biết rất nguy hiểm không?" Trác Diệu có chút tức giận kéo lấy tay Lục Dĩ Nhi lại phát hiện sắc mặt cô không tốt. Chút tức giận cũng tan biến thay vào đó là đau lòng, ngón tay thon dài như ngọc đưa lên vuốt trên mi tâm nheo lại của cô.

"Nói cho tôi biết có chuyện gì?" Giọng nói cũng dịu đi vài phần.

"... Không có gì đâu, tôi mệt rồi về thôi" Lục Dĩ Nhi lắc lắc đầu, không chú ý đến tay mình nắm tay Trác Diệu kéo đi.

Thấy cô không muốn nói hấn cũng không tiếp tục hỏi làm gì. Im lặng đưa cô về biệt thự.

Gần mười giờ hai người vẫn còn đang ngồi ở phòng khách xem tivi. Trác Diệu quay sang đã thấy cô ngủ quên từ lúc nào, đưa tay vén mái tóc che khuất gương mặt trắng nõn.

"Nói đi"

"Chiếc xe Lục tiểu thư đuổi theo hôm nay là của chủ tịch Cố Thị" vệ sĩ ý thức được Lục Dĩ Nhi đang ngủ giọng nói không lớn.

"Điều tra" đội vệ sĩ ra ngoài hấn đi đến bế cô về phòng.

Nhìn Lục Dĩ Nhi nằm ở trong lòng mình nở nụ cười thoả mãn, hôm nay nghỉ phép một bữa hình như cũng rất tốt.

Còn đối với người nào đó lúc này còn đang ở công ty thập phần oán hận chủ tịch thiếu đạo đức nghề nghiệp của mình. Trợ lý Trương còn chưa được rời khỏi công ty, chủ tịch thì hay rồi cùng người mình yêu nghỉ phép đi chơi còn hấn phải ở công ty xử lý toàn bộ công việc. Thật bất công, hấn cũng muốn đi hèn hò mà.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Điều Mỹ Hàm

Sáng sớm ngày hôm sau mọi chuyện vẫn như cũ diễn ra, Lục Dĩ Nhi sau khi thấy mình ngủ ở trong phòng của Trác Diệu hơn nửa còn nằm trong lòng hân liền hết lớn một trận. Lần này Trác Diệu vẫn dùng lí do cô nắm hân không chịu buông còn bày ra dáng vẻ uỷ khuất. Hân cảm thấy lí do này vô cùng hữu dụng kết hợp cùng mỹ nam kế Lục Dĩ Nhi chỉ đành nhận thua.

Cô mới đầu còn rất tức giận sau khi nhìn đến gương mặt yêu nghiệt kia lại không biết nói gì, chỉ có thể tin tưởng lời của hân đi trở về phòng mình. Một người đàn ông lớn lên xinh đẹp làm gì? Cô nhìn đến liền không có sức mắng người nữa, quá hại nước hại dân.

Hôm nay cùng Trác Diệu ra ngoài ký một bản hợp đồng Lục Dĩ Nhi do uống chút rượu cả người có hơi mệt mỏi. Rửa mặt xong đi từ toilet ra liền va phải người khác, mà người này làm cho cô vô cùng chán ghét.

"Thì ra là con hoang của Lục Uyển Ngưng" va phải cô là một người phụ nữ trung niên, gương mặt trang điểm tỉ mỉ, da dẻ lán mịn do được chăm sóc kĩ càng nhưng vẫn không tránh khỏi một vài nếp nhăn do tuổi già, bộ váy trên người vừa nhìn cũng biết là người giàu có. Vừa mở miệng liền sỉ nhục Lục Dĩ Nhi, đôi mắt chứa đầy tia khinh miệt. Lục Dĩ Nhi này càng nhìn càng giống Lục Uyển Ngưng lúc này vừa nhìn thấy dọa bà ta sợ muốn chết.

Lục Dĩ Nhi cong cong khoe môi nhưng đôi mắt lại có chút lạnh lẽo. Người phụ nữ này chính là vợ mới của Cố Vũ Bình- Điều Mỹ Hàm, hừ, có thể xem là mẹ kế của cô đi. Đến tận ngày hôm nay cô vẫn không quên được cái tát mười mấy năm trước, vô cùng đau đớn. Cũng chính bà ta là người cướp đi tất cả của mẹ cô, vừa ăn cướp vừa la làng vu khống cho mẹ cô. Liếc mắt một cái Lục Dĩ Nhi dứt khoát xem Điều Mỹ Hàm là không khí lướt qua kết quả lại bị một cái chân đưa ra làm ngã xuống.

"Hừ, một đứa con hoang mà cũng dám phốt lò tao" vừa nghĩ đến trước kia Cố Vũ Bình muốn nhận lại đứa con hoang này bà ta liền tức giận. Chỉ có gương mặt hồ ly tinh không có gì có thể sánh với Vĩ Yên nhà bà ta.

Cô chật vạy chống người đứng dậy, chân truyền đến cảm giác đau nhức nhưng vẫn không biểu lộ ra gương mặt. Đôi mắt rét lạnh phóng đến Điều Mỹ Hàm.

"Có thời gian thì đi giữ chồng bà đi đừng có ở đây làm khó tôi. Bà biết gì không? Hôm qua tôi thấy ông ta bước ra từ khách sạn với một cô gái xinh đẹp, đáng người, tuổi tác, chỗ nào cũng tốt hơn bà nhiều a" Lục Dĩ Nhi chế giễu, hôm qua người cô nhìn thấy chính là người trên danh nghĩa chính là cha của cô, bản tính vẫn không đổi có được thứ này liền muốn thứ khác. Cô muốn cho Điều Mỹ Hàm hiểu cảm giác của mẹ cô mười mấy năm trước đau khổ như thế nào. Cũng không xem lại bản thân mình. Vừa đến gần bà ta cô liền cảm thấy khó chịu, khắp nơi đều là mùi hồ ly.

"Mày nói cái gì?" Điều Mỹ Hàm bị Lục Dĩ Nhi chọc chi tức giận, không còn là bộ dáng quý phu nhân lúc đầu, gương mặt đỏ lên vì giận dữ. Một cánh tay dơ cao đánh về phía cô.

Lục Dĩ Nhi dễ dàng bắt được cánh tay bà ta, dùng sức hất ra.

"Xấu tính như vậy không trách ông ta có tình nhân bên ngoài. Còn nữa, nói cho bà biết tôi không phải Lục Dĩ Nhi năm, sáu tuổi kia để bà muốn đánh thì đánh. Tay bản như vậy cũng không biết lại muốn đụng vào người khác" Lục Dĩ Nhi lấy khăn ướt từ trong túi xách lau lau bàn tay vừa rồi nắm lấy tay Điều Mỹ Hàm.

Điều Mỹ Hàm bị chọc cho tức muốn thổ huyết nhưng không thể làm gì đành dậm chân bỏ đi. Chuyện này bà ta nhất định phải làm rõ, Cố Vũ Bình lại dám lên bà ta nuôi tình nhân bên ngoài hay sao!

Cô nhìn theo bóng dáng bà ta có chút chán ghét và căm hận. Khó khăn đi ra ngoài, chân dường như lúc này ngã bị trật rồi. Cô vừa ra khỏi cửa liền ngã nhào về phía trước.

Chờ mãi vẫn không thấy đau chỉ cảm nhận được một lồng ngực vững chãi, hơi thở quen thuộc làm Lục Dĩ Nhi cảm thấy an toàn. Ở bên cạnh hân dường như mọi tức giận, uất ức đều tan biến sạch sẽ.

"Chù tịch, sao anh lại vào đây?" Từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn mỹ của Trác Diệu chỉ gần trong gang tấc.

"Hợp đồng ký xong rồi, đợi lâu vẫn không thấy em trở ra, tôi lo lắng cho nên vào xem. Chân em làm sao bị thương?"

Không hiểu làm sao Lục Dĩ Nhi cảm thấy giọng nói Trác Diệu hôm nay đặc biệt tà mị khác thường. Ngoài mẹ ra chưa từng có ai lo lắng cho cô, trong lòng âm thầm âm áp.

"Không cần thận trọng chân" Lục Dĩ Nhi tùy tiện bày ra một lí do. Cô không muốn người khác biết quá nhiều về quá khứ của cô, không biết là cô không tin tưởng hân hay là sợ nói ra liền ghét bỏ cô như những người kia?

"Sau này mang giày thấp một chút, thật nguy hiểm" Trác Diệu chau mày nhìn đôi giày cao gót cô đang mang.

Lục Dĩ Nhi khoe môi co rút, mang giày cao gót cũng nguy hiểm như vậy sao? Đôi giày này không phải là hần mua sao? Người này thật là.. Nhưng khoe môi lại không tự chủ nâng lên ý cười.

Trác Diệu không nói nhiều lời bẽ Lục Dĩ Nhi lên bước ra ngoài. Cô chôn đầu trong ngực hần, hai má đỏ hồng che lại không cho người khác nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cuộc gọi của Trác lão gia, tin tức lan truyền

Trác Diệu đặt Lục Dĩ Nhi lên sofa trong phòng chủ tịch, nhẹ nhàng giúp cô cởi giày ra. Chân Lục Dĩ Nhi giờ đây nổi bật một mảng sưng đỏ bầm tím, hần nhủu mày ngồi bên cạnh đem chân cô đặt lên đùi mình.

Lục Dĩ Nhi giờ phút này vô cùng mất tự nhiên nhưng cũng chỉ có thể mặc hần muốn làm gì thì làm. Nhìn bàn chân bị thương của mình ánh mắt tràn đầy căm phẫn, âm thầm đem mười tám đời tổ tông Diệu Mỹ Hâm ra hỏi thăm một lượt.

Điện thoại di động lại vang lên tiếng chuông báo, Trác Diệu sau khi mở máy lên thì gương mặt có chút khác lạ. Một tay nghe máy một tay giúp Lục Dĩ Nhi cẩn thận bôi thuốc, mắt vẫn không rời đi.

"Thằng nhóc thú, mày có bạn gái từ khi nào? Bây giờ khắp nơi đều biết chỉ có cha mày không biết. Rốt cuộc con bé đó là ai, còn nữa dạo này mày còn dám trốn việc" bên kia truyền đến tiếng nói của Trác lão gia. Đứa con này của ông ta từ nhỏ đã phản nghịch chẳng nghe lời ai nhưng mà bọn họ cũng không quan tâm vì những việc nó làm chưa từng sai, vậy mà nay lại tùy tiện quen phụ nữ ở bên ngoài. Người làm cha làm mẹ ở bên nước M cũng không thông báo một tiếng, phải đợi đến khi xem trên tạp chí bọn họ mới biết được.

"Ông câm miệng, tại sao lại mắng con trai của tôi. Con trai à, con bé đó là ai? Tên gì? Gia cảnh thế nào? Thật không ngờ có người lại chấp nhận một đứa xấu tính như con, sau này mẹ phải đối với con bé tốt một chút mới được" Chưa kịp trả lời đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói gấp gáp của Trác phu nhân.

Trác Diệu đen mặt, khoe mắt co rút mảnh liệt. Đó có phải cha mẹ ruột của hần hay không? Một người mắng, một người chê bai con mình xấu tính. Thật sự càng ngày càng nghi ngờ thân thể của bản thân.

"Con đang bận, sẽ gọi lại cho hai người" Trác Diệu giọng nói mang mấy phần oán trách. Hiện tại có Lục Dĩ Nhi bên cạnh cho nên không tiện nói đến những việc này, sớm muộn gì cũng có một ngày cô chấp nhận sự thật. Trác Diệu mãi mê nghĩ đến tình hình của mình và Lục Dĩ Nhi không có tiền triển gì không khỏi buồn rầu, tay thoa thuốc không tự chủ hơi dùng sức.

"A, anh nhẹ một chút" Lục Dĩ Nhi đau đến nhe răng trợn mắt.

Trong điện thoại Trác lão gia vừa mở miệng muốn mắng một tiếng lại nghe được âm thanh của Lục Dĩ Nhi, Trác phu nhân đang ngồi bên cạnh ông lập tức sáng mắt đưa tay đến nhấn tắt máy.

"Bọn trẻ bây giờ tiến triển thật nhanh" Trác phu nhân cười bí hiểm, thì ra con trai đang bận chuyện này. Không chừng sau khi trở về từ nước M lại có một đứa cháu

để bông cũng nên.

Trác lão gia nhìn gương mặt tà ác của vợ mình không khỏi thờ dài, thằng nhóc chết tiệt trở về phải dạy dỗ nó một trận. Nhưng mà thằng nhóc này cũng rất giống cha nó lúc trước. @_@

Trác Diệu đặt điện thoại xuống, gương mặt nghiêm túc thoa thuốc giúp Lục Dĩ Nhi. Lục tay giảm đi rất nhiều, chỉ sợ dùng sức một chút sẽ làm cô đau. Cô ngốc này đi đứng không cẩn thận gì hết, chủ mới không ở bên cạnh một lúc liền xảy ra chuyện, cứ như vậy hần làm sao dám rời cô nửa bước.

Hai người trẻ vẫn rất hồn nhiên không biết hành động trong sáng đến không thể trong sáng hơn của mình lại bị đầu óc đen tối của hai vị phụ huynh suy nghĩ thành những việc khác.

"Cốc cốc"

"Vào đi" Trác Diệu trả lời, tí mi cẩn thận mang giày vào cho Lục Dĩ Nhi.

"Chủ tịch, chuyện lớn rồi..." Trợ lý Trương gấp gáp đặt một quyển tạp chí lên bàn.

Trác Diệu bình tĩnh cầm lấy tờ tạp chí, Lục Dĩ Nhi cũng tò mò nhích lại gần để xem. Không biết là chuyện gì mà quan trọng như vậy?

Trên bìa tạp chí chính là hình ảnh Trác Diệu đẩy xe hàng giúp Lục Dĩ Nhi cùng đi mua thức ăn trong siêu thị. Do Lúc đó cô xoay người qua cho nên

không nhìn thấy gương mặt.

Lục Dĩ Nhi xem xong gương mặt chuyển đổi sắc thái vô cùng phong phú. Như vậy mà cũng có thể bị chụp, cái gì mà bạn gái? Cái gì mà Trác thiếu phu nhân tương lai? Cùng đi siêu thị liền có quan hệ mờ ám sao? Lỡ như là mẹ hay bà nội hẳn đi theo thì chẳng phải nói hẳn thích phụ nữ lớn tuổi sao? Mẹ nó, muốn chọc điên cô mà.

Trái ngược với Lục Dĩ Nhi, gương mặt Trác Diệu không chút thay đổi như đã dự

tính trước.

Trợ lý Trương theo Trác Diệu từ lúc mới điều hành công ty đến nay vừa liếc mắt đã cảm thấy việc này là chủ tịch cố tình làm, vậy cô gái trong hình chắc chắn là Lục Dĩ Nhi rồi. Làm hại hẳn gấp gấp chạy lên đây suýt chút mệt chết.

"Chủ tịch, anh mau cho người chặn tin tức này lại đi!" Lục Dĩ Nhi nhăn mày khó chịu, nếu để đám phóng viên điều tra ra là cô thì phiền phức rồi.

"Thư ký Lục, bây giờ tin này cũng đã truyền khắp nơi rồi, chặn được tin tức thì sao? Chúng ta cũng không thể chặn miệng tất cả mọi người!" Không đợi Trác Diệu đáp lời trợ lý Trương đã hiểu ý giải đáp cho Lục Dĩ Nhi.

Lục Dĩ Nhi cảm thấy lời này không sai nhưng cô vẫn tin lời của Trác Diệu hơn, không biết tại sao chỉ cảm thấy hẳn đáng tin. Nghiêng đầu nhìn sang chỉ thấy Trác Diệu chăm chú nhìn tạp chí bày ra bộ dáng: không phải tôi không muốn làm mà không thể làm gì. Cô chỉ có thể thờ dài, cả hẳn còn không làm được cô thì có thể làm gì chứ?

Từ đầu hẳn sớm biết sẽ có chuyện này, nếu như hẳn muốn chặn tin tức thì đã chặn từ sớm đâu thể đợi đến lúc này. Không biết tên nào chụp hình không có tâm như vậy không thể nhìn thấy mặt Lục Dĩ Nhi. Nhưng mà hẳn lên hình cũng không tệ.

"Toà soạn nào đăng tấm hình này lên liền huỷ đi toà soạn đó cho tôi!" Trác Diệu nhẹ nhàng nói ra một câu.

Trợ lý Trương vâng một tiếng đi ra ngoài. Trong lòng vẫn không hiểu được, rõ ràng chủ tịch muốn kết quả như vậy tại sao còn muốn đánh sập toà soạn của người ta, tâm tư ngày càng khó đoán mà.

Đến khi toà soạn đó bị niêm phong tất cả mọi người chỉ nghĩ là Trác đại thiếu gia, chủ tịch Trác Thị không muốn người khác đăng tin về mình nhưng vẫn không biết được hẳn làm như vậy chỉ vì bọn phóng viên ở đó chụp hình quá không có tâm, cả một tấm có mặt Lục Dĩ Nhi cũng không có. Chỉ vì một lí do đơn giản mà có thể nói một câu liền làm cho toà soạn đó biến mất khỏi thế gian này, xem ra chỉ có mình Trác Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Điều Lục Dĩ Nhi sợ

Sau khi tắm xong, Lục Dĩ Nhi ngồi trên giường sấy tóc về mặt thần thờ. Không ngờ chỉ đi siêu thị một chuyến lại nghiêm trọng như vậy, sau này thật sự không dám cùng Trác Diệu ra ngoài nữa mà. Cũng còn may là không nhìn thấy mặt của cô nếu không sẽ chỉ càng phiền phức, cứ xem như không phải mình là được rồi, đồn đại thì đồn đại cũng đâu biết chính xác người trong hình là ai đâu chứ.

Lục Dĩ Nhi suy nghĩ như vậy tâm tình cũng bình ổn hơn, một hồi ngả người xuống giường. Trên nệm nổi bật dáng người mảnh khảnh, xinh đẹp. Gương mặt Lục Dĩ Nhi được thừa hưởng nét đẹp từ người mẹ xấu số của mình, đôi mắt to tròn không chút tạp niệm, môi anh đào đỏ hồng, làn da trắng mịn màng, có thể nói là không chút khuyết điểm. Tóc ướt dán lên gương mặt nhỏ nhắn lúc này càng thêm mê người.

Hôm nay không ngờ được lại gặp được Diêu Mỹ Hàm Hừ, loại người như vậy mà cũng có thể còn sống đến bây giờ. Ý vào gia thế đi dụ dỗ chồng người khác, sau đó lại vừa ăn cướp vừa la làng nói bản thân bị thống đến nhường nào, chồng bị tiểu tam dụ dỗ sinh ra một đứa con hoang. Thật là không biết xấu hổ, bà ta là tiểu thư Diêu gia cái gì cũng không thiếu, ngay cả khi có được Cố Vũ Bình rồi vẫn không chịu buông tha. Mà người được xem là cha kia của cô lại mặc kệ bà ta càn quấy, ông ta vốn cũng chẳng xem cô là con gái.

"Hừ, đàn ông đều là kẻ xấu!" Lục Dĩ Nhi bĩu môi mắng một câu. Từ bỏ mẹ cô chính là ông ta không có mắt nhìn người, ông ta hoàn toàn không xứng đáng với tình cảm của mẹ cô.

"A" Đầu bỗng dung bị cốc một cái Lục Dĩ Nhi giật mình ôm trán ngồi dậy, ánh mắt lên án nhìn Trác Diệu. Biệt thự là của hẳn, hẳn muốn đi đâu cô cũng không quản được nhưng có cần mỗi lần xuất hiện đều như ma vậy không. Hôm nay còn khi không cốc đầu cô, ý mình đẹp trai còn là cấp trên suốt ngày khi dễ cô.

"Em nói cái gì đàn ông ai cũng xấu, em không cảm thấy người đàn ông trước mặt em đặc biệt rất tốt sao? Tôi vừa có tài vừa có sắc, hiểu chuyện lại nghe lời em, còn có thể giúp em làm ấm giường. Chỉ có em là không có mắt không chịu trách nhiệm với tôi!" Hẳn vốn chỉ muốn sang xem cô thế nào, không ngờ lại thấy cô gái ngọc này lâm bầm cái gì đàn ông đều là kẻ xấu. Chẳng lẽ cô không xem hẳn là đàn ông sao hả? Một người tốt đứng sờ sờ trước mặt như vậy chỉ có cô là nhìn không ra. Bao lâu nay đối tốt với cô cũng thấy uống phỉ, Trác Diệu kiềm chế cảm xúc muốn bỏ não Lục Dĩ Nhi ra xem bên

trong chứa cái gì.

Nhắc đến chịu trách nhiệm Lục Dĩ Nhi đen mặt, mắt cũng giật giật máu cái. Vậy mà hắn vẫn còn suy nghĩ đến cái vấn đề biến thái này, cứ tưởng hắn đã sớm quên đi rồi chứ. Đôi khi cảm thấy chủ tịch đại nhân này cũng rất nhân rồi.

"Anh đừng nói muốn giữ tôi lại vì vấn đề này?"

Trác Diệu không do dự gật đầu một cái, đáy mắt xuất hiện tia sáng khó phát hiện. Hắn biết cô không hiểu tình cảm của hắn nhưng hắn không muốn ép cô ngay lập tức phải yêu mình, kết hôn với mình. Hắn muốn đợi một ngày cô tự nguyện đến bên cạnh hắn.

"Lục Dĩ Nhi em không cần nói nữa, tôi biết em muốn nói cái gì cần tình yêu. Tôi không ép em làm bất cứ chuyện gì mà bản thân không muốn, tôi tôn trọng quyết định của em. Tôi cũng tự tin vào chính bản thân mình nhất định có một ngày em sẽ đồng ý. Tôi đợi em" Trác Diệu lần này chính là nghiêm túc, giữ lấy hai bà vai Lục Dĩ Nhi không cho cô có cơ hội trốn tránh.

"Anh... Đợi đến bao giờ? Tôi..." Lục Dĩ Nhi bị giữ lấy bà vai bắt buộc phải nhìn vào ánh mắt kia của hắn, tim không tự chủ đập nhanh một nhịp.

Một người đàn ông không thể nào chỉ vì lí do lần đầu tiên mà muốn kết hôn với cô, huống chi đó cũng chỉ là tai nạn. Hắn không yêu cô nhưng có sao phải luôn làm như vậy? Một người đàn ông vừa có quyền vừa có thể muốn bao nhiêu phụ nữ chẳng được, tại sao luôn làm khó cô? Hắn thật sự rất tốt, tốt đến nỗi làm cô không dám đến gần, cô hiểu rõ vị trí của bản thân mình nằm ở đâu.

"Chỉ cần là em, bao lâu cũng không muộn" ung mâu kiên định nhìn thẳng vào mắt cô, phớt chốc cả người Lục Dĩ Nhi căng thẳng.

Đến khi Trác Diệu ra khỏi phòng coi vẫn cứ ngồi ngẩn ngơ, trong đầu không ngừng vang vọng câu nói kia. Lúc trước cũng là vì lí do này cô mới muốn rời đi nhưng bây giờ muốn rời đi đúng là khó hơn lên trời. Cô biết, cho dù có chạy đến nơi nào đi nữa chỉ cần hắn muốn nhất định tìm được. Hắn nói không muốn ép buộc cô, cho cô thời gian, cô... Thật sự có một ngày sẽ yêu hắn sao? Chuyện tương lai cô thật sự không dám chắc được.

Cô sợ, một khi yêu sẽ giống như mẹ của cô ngu ngốc, khờ dại vì người đàn ông mình yêu mà hy sinh tất cả. Vì ông ta mà làm lụng vất vả, vì ông ta cái gì cũng bằng lòng chấp nhận, yêu đến mù quáng. Nhưng đổi lại là sự nhẫn tâm cùng khinh miệt. Cô thật sự không dám yêu, cô sợ, cuộc sống lúc nhỏ của cô đã đủ đau khổ rồi. Nhưng khi nghe hắn nói lòng lại cảm thấy ấm áp đến lạ thường, cô thật sự muốn biết hắn có thể chờ cô đến bao giờ?

Trác Diệu không có trở về phòng mà đứng ở bên ngoài phòng của cô. Hai mắt gắt gao nhìn cánh cửa như có thể xuyên qua nhìn thấy bóng dáng của cô ở bên trong. Cô còn bao nhiêu chuyện mà hắn không biết được? Một cô gái phải trải qua bao nhiêu thương tổn mới có thể kiên cường như vậy?

Thời gian thoáng chốc trôi qua rất nhanh, hôm nay chính là sinh nhật của Trác Thiên Ái. Nửa tháng nay Trác Diệu và Lục Dĩ Nhi không có gì thay đổi, chuyện đêm đó cũng xem như không có gì nhưng trong tâm hai người đều hiểu được.

Ngồi trên xe Lục Dĩ Nhi không ngừng lái nhải. Trác Diệu không nói sớm hôm nay là sinh nhật của Tiểu Ái hại cô không có chuẩn bị quà gì, cứ tay không đi dự sinh nhật như vậy rất không nên a.

"Đừng nhiều lời nữa, tôi giúp em chuẩn bị rồi" Trác Diệu bật cười một tiếng đưa tay búng nhẹ lên trán cô.

Lục Dĩ Nhi lúc này mới im lặng một chút, chuẩn bị rồi cũng không nói với cô một lời còn chê bai cô nhiều lời, còn không phải là lỗi của hắn sao? Dù sao hôm nay cũng có cơ hội được đi ra ngoài chơi, Tiểu Ái đúng thật là phúc tinh của cô. Lâu rồi không gặp không biết Tiểu Ái thế nào rồi.

"Nè, anh biết người đàn ông Tiểu Ái thích là ai không?" Lục Dĩ Nhi tò mò nhìn Trác Diệu, theo Tiểu Ái nói thì người kia chính là thanh mai trúc mã với em ấy chắc chắn là có quen biết với hắn. Chuyện của em giấu mình mà cũng không biết chẳng phải người làm anh như hắn rất cô dụng sao?

"Long Hạo Kỳ" Chỉ mong lần này hai người có thể làm rõ mọi chuyện với nhau.

"Hả? Người đàn ông xấu xa kia chính là Long Hạo Kỳ?" Lục Dĩ Nhi không nhịn được bật thốt lên, cả họ lẫn tên của Long Hạo Kỳ cũng gọi ra. Cô cứ tưởng là ai chứ, không ngờ lại là chủ tịch Long Thị.

Long Hạo Kỳ đắn đo cả một buổi sáng rồi cuộc cũng chuẩn bị xong tinh thần, vừa ngồi vào xe vừa suy nghĩ không biết nên nói với Tiểu Ái thế nào.

"Hắc xì" ngay lúc này lại có ai mắng hắn vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gọi là bà nội

Xe dừng lại trước Trác gia, nơi này cảnh sắc đẹp đẽ, trang trí sang trọng có chút cổ kính so với biệt thự riêng của Trác Diệu còn rộng lớn hơn nhiều lần. Lục Dĩ Nhi nhìn đến liền không khỏi suy sạo, đây chính là Trác gia trong truyền thuyết à, lúc trước Lục Dĩ Nhi có mơ cũng không ngờ được một nhân viên nhỏ nhỏ như cô có một ngày được bước đến đây.

Trác Diệu đi đến nắm lấy bàn tay của cô cùng nhau bước vào trong. Lục Dĩ Nhi bị lôi kéo bước đi theo hần, nơi này rộng đến như vậy cô chỉ sợ đi một lát cũng có thể bị lạc đường.

Dọc đường đi ánh mắt vệ sĩ cùng người hầu nhìn hai người có chút khác lạ nhưng cũng không dám biểu hiện gì khác cúi đầu gọi một tiếng "đại thiếu gia" Trác Diệu đương nhiên nhìn thấy nhưng cũng không quá để tâm còn Lục Dĩ Nhi chỉ lo nhìn ngó ngắm cảnh ở Trác gia căn bản không chú ý đến ánh mắt của người khác.

"Đại thiếu gia" Di Lan cúi đầu chào Trác Diệu lại liếc mắt một chút nhìn Lục Dĩ Nhi kinh ngạc. Phải biết đại thiếu gia trước nay chưa từng dẫn phụ nữ về Trác gia, hơn nữa tháng trước còn có tin đồn quan hệ nam nữ của thiếu gia không ngờ lại là thật.

"Anh hai, chị dâu"

Theo giọng nói ngọt ngào chính là nhân vật chính ngày hôm nay- Trác Thiên Ái gương mặt trắng nõn, mũi nhỏ cao cao, đôi mắt to tròn long lanh, môi anh đào nở nụ cười duyên đặc biệt xinh đẹp, trên người một bộ váy vàng nhạt trễ vai, trên váy thân váy còn đính kim cương, mái tóc nâu được búi lên đáng yêu. Cô chạy đến bên cạnh nắm lấy tay còn lại của Lục Dĩ Nhi.

Người hầu bên trong nghe được hai chữ "chị dâu" liền không hẹn cùng lúc ngẩng đầu nhìn về phía Lục Dĩ Nhi. Thì ra thật sự là thiếu phu nhân tương lai.

Lục Dĩ Nhi bây giờ mới cảm nhận được ánh mắt mọi người đều hướng đến mình, mặt dâng lên một tầng đỏ ửng. Lúc này cô cũng không chú ý đến, đại thiếu gia của bọn họ dẫn một người phụ nữ về Trác gia chắc chắn gây hiểu lầm rồi. Còn Tiểu Ái vẫn không ngừng gọi cô là chị dâu, không muốn hiểu lầm càng không được.

Nhận thấy Lục Dĩ Nhi khó xử Trác Diệu cũng không đành lòng, cô gái này ngày thường da mặt đã rất mỏng. Ứng mẫu có chút lạnh lẽo nhìn đám người hầu đang thối lui về Lục Dĩ Nhi, bọn họ run rẩy cúi thấp đầu tiếp tục làm việc của mình.

"Không cần ngại, cho em" Trác Diệu nói một câu xong ném hai hộp quà được gói đẹp đẽ cho Trác Thiên Ái rồi kéo tay Lục Dĩ Nhi tiếp tục đi.

Trác Thiên Ái nhìn theo hai người, người này có phải anh trai ruột của cô hay không? Không xem hôm nay ai là nhân vật chính, cùng lắm cô nể mặt quà tặng này không đấu khẩu với hai người, đồ anh trai nhà cô tặng chắc chắn là đồ tốt. Lại một lần nữa nhìn theo hai người, đôi mắt chứa đầy sự ngưỡng mộ.

Lục Dĩ Nhi bị kéo đi trong lòng thầm mắng một câu, con mẹ nó không ngại cái đầu hần. Nói câu đó càng làm cho hiểu lầm trầm trọng hơn, đầu phải ai da mặt cũng dày như hần. Bây giờ thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Đến nơi tổ chức sinh nhật, nơi này rộng lớn, sạch sẽ xung quanh còn treo đầy bong bóng, ở giữa là một cái bàn được làm bằng gỗ quý thật lớn, phía trên bàn là một chiếc bánh sinh nhật ba tầng trang trí đẹp mắt và nhiều thức ăn khác. Trác Thiên Ái năm nào cũng chỉ làm một cái sinh nhật đơn giản không như những tiểu thư khác phô trương khắp nơi, cùng gia đình đón mừng sinh nhật không phải ấm áp hơn sao?

Trác lão phu nhân lúc này được Di Lan dìu đi đến ngồi vào bàn, Trác Thiên Ái cũng đi theo bên cạnh. Gương mặt Trác lão phu nhân có nhiều nếp nhăn do lớn tuổi, gương mặt hiền lành, phúc hậu, đôi mắt có chút sắc bén chứa đầy sự từng trải từ xa đã luôn khoá chặt hình bóng của Lục Dĩ Nhi.

"Bà nội" Trác Diệu môi cong lên nhàn nhạt nhìn Trác lão phu nhân. Trong mắt chứa ý tứ gì cũng chỉ có Trác lão phu nhân mới hiểu.

"Trác lão phu nhân" Lục Dĩ Nhi mắt tự nhiên gọi một tiếng, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Tại sao Trác lão phu nhân lại cứ nhìn chằm chằm cô như vậy? Cô đâu có gì khác người chứ?

Trác lão phu nhân gật gù đầu có vẻ hài lòng, bà sống nhiều năm mắt nhìn người rất tốt. Lục Dĩ Nhi này không có tâm cơ gì khác, không tham lam của cải Trác gia. Huống chi ở cùng cháu nội của bà cũng vì bị ép, lúc này không khỏi nhìn xuống bụng Lục Dĩ Nhi một chút, hai đứa chung một chỗ cũng lâu vậy rồi có phải cũng nên có rồi hay không?

Trác Thiên Ái cười cười, kéo tay Trác lão phu nhân, nghiêng người nói nhỏ vào tai bà gì đó.

"Mau ngồi đi" Trác lão phu nhân liếc mắt xem thường Trác Diệu một cái, đã không nắm được tâm người ta rồi, cả con cũng không có được thì làm sao có thể cưới vợ? Thật quá vô dụng mà, đây có phải cháu của bà hay không?

"Dĩ Nhi, con cứ gọi ta là bà nội như nó được rồi" khi xoay sang Lục Dĩ Nhi chính là gương mặt hoà nhã, tươi cười.

Trác Diệu khoé môi giắt giắt mấy cái, lôi kéo Lục Dĩ Nhi cùng ngồi xuống. Bà nội à! Bà có cần như vậy không? Không sợ dọa cháu dâu tương lai của bà chạy mất sao?

"Trác lão phu nhân, con làm sao có thể..."

"Ta nói được chính là được" Trác lão phu nhân kiên định nói một câu, kéo tay Lục Dĩ Nhi vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay cô.

Lục Dĩ Nhi cảm thấy Trác lão phu nhân rất gần gũi, không như những lão phu nhân khó tính ở gia đình hào môn khác. Bà mang cho cô sự ảm áp giống người thân vậy nhưng mà vẫn không thoát khỏi sự ngượng ngập, đưa mắt nhìn Trác Diệu lại thấy hần về mặt bình thản như không có chuyện gì. Trác lão phu nhân đã kiên quyết như vậy cô sao dám làm trái ý.

"Bà... Bà nội"

Trác lão phu nhân nghe được tiếng bà nội của "cháu dâu tương lai" cực kì hài lòng, khoé môi cũng cong lên thật cao.

"Tiểu Ái, Hạo Kỳ đâu rồi? Còn chưa đến sao?" Trác lão phu nhân đối với chuyện của đứa cháu gái này cũng không quá hiểu rõ nhưng lại nhìn ra được cả hai đều có tình cảm với nhau. Mà Long Hạo Kỳ cũng như cháu của bà, từ khi mới sinh ra đến lúc trưởng thành bà đều nhìn thấy. Giao Tiểu Ái cho Long Hạo Kỳ bà rất yên tâm.

Trác Thiên Ái nghe đến ba chữ "Long Hạo Kỳ" khoé môi tươi cười có chút cứng đờ, mi mắt hơi sụp xuống che giấu cảm xúc hỗn độn lại nghe truyền đến giọng nói chứa đầy ảm áp cùng với ánh mắt nóng bỏng quen thuộc kia dán chặt lên người cô.

"Bà nội, con đến rồi"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nói dối, người anh yêu là Tịch Bối Vũ

Long Hạo Kỳ rất quen thuộc đi đến ngồi bên cạnh Trác Thiên Ái. Gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười ảm áp.

"Tiểu Ái, sinh nhật vui vẻ"

Trác Thiên Ái cả người cứng đờ, gương mặt không chút biểu cảm gì đặc biệt. Cố gắng kéo ra nụ cười mất tự nhiên. Cô cứ nghĩ Long Hạo Kỳ sẽ không đến, hẳn sẽ không nhớ đến một người không quan trọng như cô. Cô không biết trong lòng mình đang suy nghĩ thứ gì, có chút ảm áp, hạnh phúc cũng có đau lòng. Hẳn vẫn nhớ đến cô nhưng chắc là như nhớ em gái thôi, từ đầu đến cuối cũng chỉ có cô tự mình đa tình.

Trác lão gia và Trác phu nhân lần này đi sang nước ngoài để xử lí một số công việc quan trọng ở các công ty con, vốn dĩ chỉ du lịch vài tuần đến sinh nhật con gái sẽ trở về nhưng lúc chuẩn bị về công ty con ở nước ngoài lại xảy ra sự cố cần người đứng ra giải quyết cho nên chỉ có thể gọi điện chúc mừng sinh nhật, gửi quà về cho Trác Thiên Ái.

Trác Thiên Ái cũng không buồn bã gì, mấy năm cô ở nước ngoài cũng chỉ một mình đón sinh nhật, huống chi hiện giờ công ty có việc với lại chẳng phải cô còn có bà nội, anh hai, chị dâu... còn có Long Hạo Kỳ.

Mọi người cùng nhau dùng bữa, Trác Thiên Ái thổi nến trên bánh sinh nhật sau đó cầu nguyện.

Trong lúc ăn đôi mắt Lục Dĩ Nhi không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Long Hạo Kỳ cùng Trác Thiên Ái. Thật sự rất đẹp đôi, Long Hạo Kỳ này rõ ràng cô nhìn ra được là thích Tiểu Ái nhưng tại sao lại dây dưa cùng người phụ nữ khác? Cô muốn tiếp tục quan sát nhưng cứ bị bà nội hỏi rất nhiều câu hỏi mà cô cũng cảm thấy kì lạ nhưng cũng giữ phép tắc mà trả lời, bà nội hình như rất quan tâm cô.

Trên bàn ăn, Long Hạo Kỳ liên tục gấp những món Trác Thiên Ái thích ăn cho cô, có thể nói sở thích của cô hẳn đều hiểu rõ. Trác Thiên Ái thức ăn gấp vào chén đều ăn nhưng à một cái liếc mắt cũng không cho hẳn.

Trác Diệu có lẽ là người im lặng nhất, không trò chuyện cùng mọi người chỉ nhìn mọi người nói chuyện cũng không có lên tiếng. Ứng mẫu đen nhánh thỉnh thoảng lại nhìn sang gương mặt vui cười tươi tắn của Lục Dĩ Nhi, mỗi lần ra ngoài đều nhìn thấy coi vui vẻ như vậy, có lẽ nên suy xét một chút khi rảnh rỗi liền dẫn cô ra ngoài dạo chơi.

Sau khi tàn tiệc, Trác lão phu nhân giữ Lục Dĩ Nhi và Trác Diệu lại vì lí do trời tối không an toàn. Đáng ra Lục Dĩ Nhi đã từ chối lại bị Trác Diệu cướp mất lời, hẳn ở lại thì cô về bằng gì đây, trời tối như vậy làm sao có thể còn chiếc taxi nào cho nên đành cam không tâm, tình không nguyện ở lại Trác gia. Mà Long Hạo Kỳ cũng không khác gì hai người.

Trong căn phòng sang trọng, đậm chất Châu Âu, màu chủ đạo màu trắng, nội thất được thiết kế vô cùng tinh tế còn có rất nhiều vật dụng của nữ nhân. Vừa nhìn liền biết là phòng của Trác Thiên Ái, cô ra nước ngoài chính là học thiết kế nên những thứ trong phòng đều do tự tay cô trang trí.

Trác Thiên Ái ngồi trên bệ cửa sổ ánh mắt mông lung hướng ra bên ngoài. Ánh sáng mờ ảo của mặt trăng chiếu xuống, trong bóng đêm đáng người càng thêm nổi bật huyền bí mà xinh đẹp.

"Tiểu Ái, anh có chuyện muốn nói với em"

Âm thanh phía sau làm cô như thoát khỏi suy nghĩ, cô và Long Hạo Kỳ còn gì để nói hay sao?

Thấy Trác Thiên Ái vẫn giữ im lặng, cả một cái liếc mắt cũng không cho hấn. Long Hạo Kỳ hai tay khẽ nắm chặt, đôi chân thon dài cất bước đến gần cô. Hai tay dùng một chút lực xoay cả người Trác Thiên Ái lại.

Chỉ thấy trên gương mặt xinh xắn giờ đây thấm đẫm nước mắt, môi dưới siết chặt đến rỉ máu. Lòng Long Hạo Kỳ bỗng chốc nhói đau một trận, kéo Trác Thiên Ái đến gần dùng thân thể bao bọc lấy cô trong lòng. Thật ngọt mà, trong ngày sinh nhật đáng ra phải vui vẻ tại sao lại khóc thành bộ dáng này rồi?

"Hức hức... Anh cứ đi, đồ xấu xa... Em không cần anh thương hại đâu" Trác Thiên Ái khóc đến thương tâm cực độ, hai tay liên tục đánh vào lồng ngực rắn chắc của Long Hạo Kỳ trách mắng.

Chợt, Long Hạo Kỳ dùng lực đạo ngăn cản bàn tay đang làm loạn của Trác Thiên Ái lại. Kéo lấy cả người cô bắt cô nhìn thẳng vào mình, đôi mắt như có như không hiện lên tia bi thương.

"Anh không có thương hại em, là anh yêu em. Tiểu Ái anh yêu em, em có nghe rõ hay không?"

Cả người Trác Thiên Ái run rẩy, tim trong lồng ngực đập nhanh không ngừng. Cô sao không có tiền đồ như vậy?

"Nói dối, gười anh yêu là Tịch Bối Vũ" hôm đó cô không có nhìn nhầm. Rõ ràng là hấn ở Long gia cùng Tịch Bối Vũ làm chuyện bậy bạ. Hấn chưa bao giờ, chưa bao giờ hiểu được cảm giác của cô.

"Tịch Bối Vũ? Em nói rõ ràng cho anh, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Long Hạo Kỳ cố gắng bình tĩnh, hôm nay mọi chuyện nhất định phải được làm cho rõ ràng. Hấn không muốn cùng cô gặp nhau như hai người xa lạ đến cuối đời, hấn muốn ở bên cô, yêu thương cô. Tiểu Ái chắc chắn là có hiểu lầm gì đó, mà còn có liên quan đến Tịch Bối Vũ. Hấn làm sao có thể yêu loại người không biết xấu hổ như Tịch đại tiểu thư đó.

"Tiểu Ái ngoan, anh không lừa em. Mau kể cho anh nghe em đã gặp chuyện gì"

Bàn tay ấm áp xoa nhẹ trên mái tóc khiến Trác Thiên Ái cảm thấy yên tĩnh đến kì lạ. Hai mắt long lanh như suối nhìn đến gương mặt điển trai của Long Hạo Kỳ, anh thật sự sẽ không gạt cô?

"Em..."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Mấy tháng trước em có trở về tìm anh, muốn nói rõ với anh. Lại thấy anh cùng Tịch Bối Vũ ôm ôm ấp ấp ở trong phòng làm việc. Anh không còn quan tâm em nữa, mỗi năm em về chỉ có một hai lần nhưng anh lại luôn bận, rõ ràng là không muốn gặp em" Trác Thiên Ái vừa khóc vừa nói. Hấn làm sao có thể hiểu ngày hôm đó cô đau lòng như thế nào. Lúc đó khi ánh mắt khiêu khích của Tịch Bối Vũ nhìn đến cô thật sự muốn xông ra nhưng cô muốn giữ lại tôn nghiêm cuối cùng của bản thân, cô xông ra thì đã sao? Đường như cô không có tư cách gì phản đối tình cảm của hai người họ.

Long Hạo Kỳ tìm đau thất lại, quen biết từ nhỏ tính cách của Tiểu Ái thế nào hấn đều hiểu rõ. Bản thân chưa bao giờ thấy cô khóc thương tâm như vậy. Tịch Bối Vũ hôm đó đột nhiên nhào vào người hấn thì ra là bắt gặp Tiểu Ái. Dám ở sau lưng tính kế, ly gián tình cảm của hấn và Tiểu Ái, món nợ này hấn nhất định ghi nhớ.

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt như pha lê trên mặt Trác Thiên Ái.

"Tiểu Ái, anh không đáng tin tưởng như vậy sao? Hôm đó thật sự anh không phát hiện em đi vào, Tịch Bối Vũ hôm đó đến tìm nói về hợp đồng bắt buộc phải gặp mặt anh, là cô ta đột ngột xông tới. Anh và cô ta hoàn toàn trong sạch"

"Có ngọc mới tin anh, làm sao em biết được anh nói thật chứ?" Trác Thiên Ái trong lòng lúc này toàn là hạnh phúc, cô hạnh phúc gì chứ? Thật thật mà a.

"Đồ ngốc, vậy em tin anh không? Anh còn một thân trong sạch nha, hay là em đến thử một chút đi!" Long Hạo Kỳ cười tà mị một cái, mỗi một câu một chữ lại đưa mặt đến gần Trác Thiên Ái một chút. Rõ ràng trong lòng cô đã tin tưởng hấn.

"Không cần" Cô lại thật sự tin tưởng Long Hạo Kỳ, nói như vậy hấn là có yêu cô, không phải bản thân cô tự mình đa tình.

"Tiểu Ái lúc này em có nói muốn cùng anh nói rõ cái gì?"

Gương mặt Trác Thiên Ái chuyển sang đỏ hồng, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Long Hạo Kỳ nhìn đến ngây người, thật muốn câu dẫn hấn mà a. Nhưng mà có một số chuyện hấn cũng muốn nghe cô nói rõ, đáp án đó hấn vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

Lúc này, bên ngoài phòng Trác Thiên Ái. Lục Dĩ Nhi cố gắng đưa tai vào bên trong nghe lén, cửa phòng con mẹ nó lại cách âm tốt như vậy, cô cũng chỉ nghe câu được câu không. Trác Diệu đứng bên cạnh thật sự hết cách.

"Muốn xem thì trực tiếp đi vào đi" Trác Diệu đưa tay lên muốn mở cửa, đây là lần đầu tiên hắn đi nghe lén người khác thật mất mặt.

Lục Dĩ Nhi thật muốn một cước đá tên này văng đi nhưng lại không có dũng khí, cho dù có dũng khí thì cô cũng tuyệt đối không đánh lại hắn. Tên này sao EQ lại thấp đến mức này, có biết nếu như hắn vào trong sẽ làm phiền hai người họ hay không? Có mặt của hắn làm sao người ta có thể bày tỏ tình cảm với nhau chứ? Lục Dĩ Nhi nghiêng người muốn ngăn hắn lại, nào ngờ bị trượt chân người va vào cửa.

Cánh tay rắn chắc kẹp lấy thân hình Lục Dĩ Nhi. Nếu không có Trác Diệu cô thật sự hôn đất nữa rồi.

"Hai người..." Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra làm Lục Dĩ Nhi có tật giật mình trốn phía sau lưng Trác Diệu.

Mặt Trác Thiên Ái vốn đỏ nay càng đỏ hơn. Những lời này giờ hai người nói chẳng phải bị anh hai và chị dâu nghe hết rồi sao? Long Hạo Kỳ mặt mày cũng theo đó u ám.

"Bầu trời hôm nay thật đẹp, Trác Diệu anh thấy có đúng không? Chúng ta đi ngắm sao thôi" Lục Dĩ Nhi cười hi hi kéo tay Trác Diệu chạy đi mất bỏ lại Trác Thiên Ái cùng Long Hạo Kỳ.

"Mấy đứa nhỏ này cả nhìn lên cũng không xong" Trác lão phu nhân ngồi uống trà, trước mắt là màn hình, trong màn hình hiện lên chính là hình ảnh trong phòng của Trác Thiên Ái. Camera mới lắp này sử dụng cũng thật tốt nha.

Di Lan đứng cạnh Trác lão phu nhân khoé môi co rút một trận, nói không nên lời.

"Ai, mệt chết đi được" Lục Dĩ Nhi kéo Trác Diệu chạy một hồi liền chạy đến ngoài hoa viên Trác gia. Không phải tại tên gốc nào đó thì bây giờ cô đã có thể tiếp tục xem phim tình cảm rồi a, đầu cần phải chạy ra đây nhìn trời nhìn đất như vậy.

"Đồ gốc" Trác Diệu sắc mặt dường như không tốt.

Cô không mắng hắn gốc thì thôi lại còn mắng cô. Hắn là chủ tịch a, là người nuôi sống cô a, Dĩ Nhi nhìn nhìn nhin, nhất định phải nhin. Lục Dĩ Nhi rít rào trong lòng cả người bỗng dưng bị nâng lên.

"Chân bị thương cũng không biết"

Lục Dĩ Nhi lúc này mới phát giác được trên đôi chân ngọc trắng nõn lại hiện lên một vết bầm tím xấu xí. Nếu hắn không nói cô thật sự sẽ không phát hiện ra. Nhưng mà chỉ là một vết thương nhỏ, chủ tịch đại nhân này có cần làm quá như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Sáng ngày hôm sau, Lục Dĩ Nhi mệt mỏi rời khỏi giường. Đêm qua đúng thật là thấy ma rồi, trong mơ lại luôn là gương mặt của chủ tịch đại nhân kia, đúng là muốn hù chết cô.

Lục Dĩ Nhi vừa bước ra khỏi phòng liền nghe âm thanh của Trác Thiên Ái cùng Long Hạo Kỳ.

"Tiểu Ái, hôm qua em nói từng muốn làm rõ chuyện gì với anh? Mau nói đi, nói anh nghe..." Long Hạo Kỳ lúc này chẳng khác nào cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Trác Thiên Ái. Hôm qua không phải vì Trác Diệu và Lục Dĩ Nhi thì Tiểu Ái đã nói ra, hai người này đúng là thích phá hư chuyện người khác. Tuy Tiểu Ái chưa trả lời nhưng thật ra trong lòng hắn cũng phần nào biết được đáp án chỉ là muốn nghe cô nói ra.

"Không có, anh còn không tránh ra" Trác Thiên Ái nghe đến chuyện này lại không tự giác đỏ mặt, trong lòng lúc này lại dâng lên một cỗ ám áp.

Lục Dĩ Nhi đứng ở trên lầu nhìn đến liền thờ dài, biết hai người họ bây giờ rất hạnh phúc rồi nhưng có cần sáng sớm liền ngược cầu như vậy hay không? Không nhìn thấy ở đây còn có một số người độc thân hay sao?

"Lại thờ dài cái gì? Mau đến ăn sáng" Trác Diệu một thân âu phục phẳng phiu đi đến.

Nhìn đến người đàn ông trước mắt Lục Dĩ Nhi thật không nhìn được xoa xoa đầu, thật sự bị ám ảnh rồi.

Ngồi vào bàn ăn trong lòng Lục Dĩ Nhi lại âm thầm một trận. Đây chính là hào môn a, chỉ là bữa ăn sáng cũng phong phú đa dạng như vậy. Hàng ngày ăn sáng cùng Trác Diệu cô đã cảm thấy đủ xa hoa rồi không ngờ ở Trác gia lại càng hơn như vậy. Có tiền quả thực rất tốt nha.

Long Hạo Kỳ cực kì chân chó giúp Trác Thiên Ái bốc vò tôm, lại gấp rất nhiều thức ăn cho cô. Lục Dĩ Nhi lại rất đúng lúc ngồi đối diện với hai người này, xem ra bản thân phải xem phim tình cảm dài dài rồi.

"Dĩ Nhi, con và Trác Diệu quen biết bao lâu rồi?" Trác lão phu nhân nhìn Lục Dĩ Nhi hỏi.

Trác Diệu nhìn bà nội của mình, rõ ràng là biết còn có ý hỏi. Đóa lại chính là ánh mắt khinh thường của Trác lão phu nhân, ra vẻ gì chứ, đến giờ vẫn chưa lấy được tâm của con gái nhà người ta.

"A, dạ cũng khoảng mấy tháng" Cô thật sự không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không, sao bản thân cứ cảm thấy khắp nơi toàn là mùi âm mưu nha.

"Bố mẹ con có ở thành phố này hay không?" Trác lão phu nhân gấp vào bát của Lục Dĩ Nhi một miếng thịt.

Trác Diệu chợt dừng động tác, bà nội lần này bà thực sự là hỏi sai vấn đề rồi.

"Mẹ con mất rồi, bố... Cũng vậy" Lục Dĩ Nhi vẻ ngoài dường như không có gì nhưng ánh mắt bi thương không thể qua mắt được Trác Diệu.

Trác lão phu nhân sắc mặt cũng tệ đi một chút, lần này thật là nói sai rồi. Đứa cháu dâu Lục Dĩ Nhi này của bà số phận cũng quá tội nghiệp rồi.

"Chị dâu ăn món này đi, rất ngon" Trác Thiên Ái lườm Long Hạo Kỳ một cái, gấp thức ăn vào trong chén Lục Dĩ Nhi.

"Tiểu Ái, anh cũng muốn ăn" nở nụ cười sáng lạn nhìn Trác Thiên Ái.

"Tay chân anh cũng không có vấn đề"

Trác Diệu ánh mắt khinh bỉ nhìn gương mặt vận vẹo của Long Hạo Kỳ. Long Hạo Kỳ bấu môi hừ một tiếng, không xem lại chính mình đi, Lục Dĩ Nhi còn chưa có chấp nhận, ở đó bày ra vẻ mặt khinh bỉ gì chứ?

Vẫn mặt dày gấp thức ăn cho Trác Thiên Ái. Mỗi lần nhìn đến gương mặt xinh đẹp kia tim liền không tự chủ loạn nhịp. Bất quá hẳn không gấp gáp, tâm ý của Tiểu Ái từ hôm qua đều bị hắn nhìn thấu rồi. Dù có trả lời hay không, trong thâm tâm của Long Hạo Kỳ hẳn từ sớm đã xem Tiểu Ái là bạn gái rồi.

Dùng xong bữa sáng, Trác lão phu nhân đã vào phòng nghỉ ngơi. Lục Dĩ Nhi cũng theo Trác Diệu trở về.

Bên ngoài, Long Hạo Kỳ ánh mắt không rời nhìn Trác Thiên Ái, Trác Thiên Ái liếc mắt một cái cũng không thèm đi trở vào trong mặc kệ gương mặt như trẻ nhỏ bị bỏ rơi của Long Hạo Kỳ. Nhưng lúc xoay đi gương mặt lại nở nụ cười xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cô Vĩ Yên? Xin lỗi, không quen

Vì hôm nay phải ký một hợp đồng quan trọng với một tập đoàn lớn nước ngoài. Nên vừa ra khỏi Trác gia Trác Diệu và Lục Dĩ Nhi liền đến nơi hẹn là nhà hàng kiểu Pháp rất nổi tiếng ở thành phố này, không chỉ vì vẻ ngoài xa hoa mà còn là vì món ăn nơi đây đặc biệt rất ngon. Không phải Trác Diệu nói cô thật sự không biết, nhà hàng này thì ra là của Cố gia. Hai tay Lục Dĩ Nhi nhất thời siết chặt.

Trác Diệu liếc mắt một cái liền phát hiện cô gái nhỏ có chút bất thường không khỏi lo lắng trong lòng.

"Làm sao? Có phải không khỏe?"

"Tôi không sao" Lục Dĩ Nhi lắc lắc đầu.

Không sao mới là lạ, biết rõ Lục Dĩ Nhi không muốn nói hẳn cũng không tiếp tục hỏi. Nhưng trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ tìm kiếm nguyên nhân. Đối với Lục Dĩ Nhi hẳn không muốn lo cũng không được.

Xuống xe, Lục Dĩ Nhi trên tay cầm hợp đồng. Mặt xinh đẹp nhìn xung quanh một chút, trong lòng thầm khinh bỉ.

Quá trình bàn bạc ký hợp đồng vô cùng thuận lợi. Ký xong hợp đồng còn phải uống rượu cùng đối tác một lúc. Lục Dĩ Nhi hôm nay lại rất ngoan ngoãn ngồi cạnh Trác Diệu.

Trác Diệu cũng cảm thấy kì lạ, đồ ngọc ngày thường nhìn thấy thức ăn đã sáng mắt hôm nay trước mặt chính là một bàn thức ăn thịnh soạn ánh mắt dường như lại là chán ghét không muốn ăn. Không phải thật sự không khỏe hay không?

Uống một lúc, bên đối tác có việc bận nên trở về trước. Lục Dĩ Nhi cũng nhanh chóng đứng dậy ra ngoài, nơi đây chính là con mẹ nó yêu khí quá nặng

cô chịu không nổi a.

Lục Dĩ Nhi vội vàng đi ra ngoài ngay cả túi xách cũng bỏ quên lại. Trác Diệu thở dài cốc đầu nhỏ của cô một cái.

"Ngốc" Lục Dĩ Nhi lúc nào cũng hậu đậu như vậy.

"Chủ tịch à, anh đừng tưởng bản thân là cấp trên nên lúc nào cũng ức hiếp tôi" Lục Dĩ Nhi như vật nhỏ bị chọc cho tức giận.

"Tiền lương của em là phụ thuộc vào tôi, có vấn đề gì không?" Trác Diệu nhếch môi, hôm nay còn biết chống trả hấn.

Lục Dĩ Nhi hừ một tiếng, có tiền là giỏi hay sao? Đáp án chính là đúng vậy, hấn có tiền xem như hấn giỏi. Hừ hừ, người ta nói quân tử không chấp nhất tiểu nhân. Cô không tính toán với hấn nữa. Dù sao không nề mặt hấn thì cũng nề mặt tiền của hấn.

"Tôi đi lấy túi xách" Lục Dĩ Nhi vừa đi liền bị nắm lại.

"Chờ ở đây, tôi đi lấy" Không để Lục Dĩ Nhi trả lời liền đã đi vào bên trong. Dù sao cô cũng không có vấn đề gì, có người muốn giúp đỡ cô cũng không nỡ lòng nào từ chối đâu a.

Trác Diệu đi trở lại vào nhà hàng, đi đến bàn lúc này liền nhìn thấy túi xách của Lục Dĩ Nhi. Vừa cầm lên muốn ra ngoài lại có giọng nói vang lên.

"Chủ tịch Trác đã lâu không gặp" Giọng nói yếu điệu, ngọt ngào pha chút ngây thơ. Người đến là một cô gái xinh đẹp, gương mặt xinh xắn, đôi mắt to tròn chứa đựng sự thuần khiết. Từ khi chất đến gương mặt đều toát lên vẻ sang trọng.

Trác Diệu nhìn cô ta, con mẹ nó hấn và cô ta có quen biết hay sao?

Thấy Trác Diệu im lặng không nói, cô gái cũng hiểu được lại nở một nụ cười xinh đẹp.

"Em là Cố Vi Yên, năm năm trước chúng ta từng gặp nhau tại sinh nhật của Long lão gia"

"Cô là Cố Vi Yên?" Trác Diệu nghi ngờ hỏi một câu. Lại một lần nữa quan sát từ trên xuống dưới.

Cố Vi Yên trong lòng vui vẻ gật đầu. Cô biết mà, hấn sẽ nhớ cô như cô suốt năm năm đều nhớ đến hấn.

Trác Diệu cũng nở một nụ cười đáp lại "Xin lỗi, không quen" sau đó liền muốn rời đi. Hấn thật sự không nhớ cái người tên Cố Vi Yên này là ai? Hấn trên thương trường gặp qua không biết bao nhiêu người, người nên nhớ liền nhớ, những người mà hấn không nhớ thì chính là không có giá trị gì đối với hấn. Không cần lãng phí thời gian với cô ta? Lục Dĩ Nhi còn đang đợi hấn.

Vốn dĩ muốn đi lại một lần nữa bị Cố Vi Yên cản bước.

"Anh không nhớ cũng không sao? Gặp lại nhau chứng tỏ rất có duyên, em..." Cố Vi Yên nắm tay âm thầm siết chặt. Cô chỉ vì một lần gặp mặt Trác Diệu này mà nhớ đến tận nay, hôm nay biết tin hấn đến nhà hàng của Cố gia mình liền lập tức chạy đến đây, muốn "trùng hợp" gặp lại hấn nhưng mà hấn thế nào lại một chút ấn tượng với cô cũng không có.

"Không cần nói nữa, Cố tiểu thư hiện tại tôi có việc cần làm. Tạm biệt" Nói xong liền dứt khoát đi ra ngoài, người phụ nữ này phiền người khác quá rồi. Hấn và cô ta thì có duyên cái quái gì chứ?

"Tạm biệt" Cố Vi Yên trên môi vẫn là nụ cười nhưng có mấy phần cứng đờ. Ánh mắt lại nhìn đến túi xách trong tay người đàn ông trong lòng âm thầm suy tính. Mấy hôm trước, cô đọc được mấy báo viết nói đến Trác Diệu đã có bạn gái nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn không tin, luôn nghĩ rằng là tin đồn nhảm. Một người ưu tú như vậy làm sao dễ dàng bị người khác cướp mất nhưng mà lần này cô thật sự không thể không nghi ngờ.

Một con người kiêu ngạo như Trác Diệu lại hạ mình đi lấy túi xách cho một người phụ nữ. Túi xách rốt cuộc là của ai? Trác phu nhân hiện nay chính là ở nước ngoài chưa về, Trác lão phu nhân lại rất ít khi ra ngoài, vậy người phụ nữ kia có thể là ai chứ?

Lục Dĩ Nhi nhận lấy túi xách trong lòng không ngừng suy nghĩ, Trác Diệu này có phải là rùa đầu thai hay không? Lấy một cái túi xách lại có thể lâu như vậy.

Lên xe Lục Dĩ Nhi trong lòng vẫn còn vưon lại chút khó chịu. Chỉ cần mỗi lần nhắc đến Cố gia thì như nhắc cô nhớ về những uất ức mà cô và mẹ phải chịu lúc trước.

"Hôm nay không có lịch trình gì đặc biệt?" Trác Diệu hỏi, ánh mắt đôi lúc lại nhìn đến Lục Dĩ Nhi ngồi bên cạnh.

"Ừm, không có" Lục Dĩ Nhi lười biếng trả lời.

Trác Diệu không nói gì nhưng Lục Dĩ Nhi có phải bị hấn chiều hư rồi không? Nói chuyện với cấp trên như hấn lại như thể đang nói chuyện cùng đồng nghiệp, lại càng không phải, xem tình hình này, mỗi ngày đều là hấn đưa đón cô đi làm, thức ăn cũng đều là hấn chuẩn bị đột nhiên lại cảm thấy bản thân mình trước nay đều giống như hấn mới là cấp dưới của Lục Dĩ Nhi. Rõ ràng là trong lòng bất mãn nhưng vẫn không tự chủ nâng lên nụ cười.

TG: VÌ VIỆC HỌC NÊN MÌNH KHÔNG THƯỜNG XUYÊN ĐĂNG CHAP MỚI ĐƯỢC NÊN MỌI NGƯỜI ĐỪNG BỎ TRUYỆN.

MỌI NGƯỜI NĂM MỚI VUI VẼ! CHAP 47 NÀY XEM NHƯ' QUA NĂM MỚI NHÉ <3

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Phúc Hắc: Vợ À! Em Còn Không Mau Chịu Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.